DANIELA MAXIM

REMEMBER

Coperta I: Reproducere după *Tony Van Herenthals*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAXIM, DANIELA
Remember/ Daniela Maxim – Iaşi: Junimea, 2003
ISBN 973-37-0912-3

821.135.1-31

© Editura JUNIMEA, Iaşi – ROMÂNIA,
Bd. Carol I, nr.3-5, cod 700506,
tel./fax: 0232-410427

DANIELA MAXIM

REMEMBER

EDITURA JUNIMEA
IAŞI - 2003

Mamei mele

PROLOG

În clipa în care se întinse în pat, crezu că numai gândul la Aniela o mai putea salva. Ascultase tăcută vocea stinsă, încărcată de sentimentul vinovăţiei, a soţului ei. Simţise, prin telefon, că suferă, regretă, urăşte slăbiciunea care-i luase minţile şi-l făcuse să greşească.

Sub influenţa nopţii albe, petrecute într-o sfâşietoare singurătate, golită de orice gând şi raţiune, fu convinsă că ştia ce se întâmplă în sufletul bărbatului ei. O părăsea, cu inima strânsă, pentru o altă femeie. Radu nu mai era al ei. Nu se vor mai plimba braţ la braţ, nu vor mai mânca la aceeaşi masă, nu vor mai dormi împreună. Radu, de acum înainte, va face dragoste cu altă femeie. Va mângâia şi va dori o altă femeie. Radu va iubi pe alta.

Nu plânse. Îşi înghiţi lacrimile înghesuindu-le, undeva, în adâncul fiinţei sale mărunte. Le simţea - mici diamante neşlefuite - sfârtecând-o. Deşi în amorţeala nopţii se aşteptase la asta primi lovitura în plin. În suflet. Cel mai sensibil şi mai nevralgic punct al ei. Îi fuseseră călcate în picioare sentimentele, speranţele şi orgoliile. Îşi clădise principiile de viaţă, visele, dorinţele inimii şi ale cărnii pe un joc de cuburi. Fusese o naivă. Naivă până la prostie. Îl respectase pe Radu şi-l iubise, fiindu-i fidelă până în cele mai ascunse unghere ale gândului. Dar el o înşelase. Mai mult de-atât: o părăsea.

Era conştientă de toate astea aşa cum era conştientă de aşternutul de sub ea, de respiraţia greoaie care o înăbuşea, de viaţa ce urma s-o trăiască fără el.

Slăbită, până la neputinţă, ameţită şi copleşită de lacrimi nevărsate, i se păru că zăreşte imaginea parcului din oraşul în care se născuse. În ceaţă, apoi din ce în ce mai clar, îl vedea de undeva de sus, din zborul unui fluture ori, cine ştie, din ghearele unei păsări de pradă, cu băncile aliniate lucind în soare proaspăt

vopsite, vedea copii alergând pe alei, lacul, cu sălciile aplecate în chip de rugăciune, imaginea îi tremură pe pleoape şi văzu strada principală, magistrala, cum îi spuneau localnicii, îi apăru în faţa ochilor ea, Luana Leon, trecând pe bicicletă cu viteza vântului, mândră că nici un alt biciclist nu reuşea s-o ajungă din urmă.

Probabil că visa pentru că micuţa Luana tocmai se năştea, moaşa o aşeza în braţele mamei iar aceasta o arăta cu mândrie tatălui şi mai apoi, într-o secundă, fetiţa cu ochii negri era acasă, într-un pătuţ moale în care aştepta, surâzând, tot ceea ce avea să vină!

CAPITOLUL I

Boţul de aur

I se spunea “boţul de aur”. Era mică, dolofană, avea ochii mari şi negri, o piele catifelată de crin alb iar părul blond, des şi ondulat, te ducea cu gândul la chipul sfânt al lui Iisus din pruncie. Pe măsură ce micuţul boţ de aur crescu, deveni o fetiţă slăbuţă, nărăvaşă, orgolioasă şi tare neastâmpărată.

Luana Leon reprezenta întregul univers al unei familii obişnuite. Mama, femeie blândă şi cumsecade, o alinta peste măsură şi-i îndeplinea toate capriciile. Când tatăl se pierdu, mult prea repede, în negurile timpului, la un an după naşterea fetiţei, el lăsă în urmă o femeie incapabilă sau doar hotărâtă să nu se mai recăsătorească. Ţinută departe de această durere, Luana se bucura de o copilărie liniştită şi fericită. Având şansa să dispună de o fire independentă şi o natură luptătoare ea trăia, din plin, fiecare moment al vieţii. Isteaţă, cu o intuiţie demnă de invidiat, găsea metode şi resurse pentru a pune în practică orice dorinţă. Singura stare cu adevărat valoroasă era libertatea şi nimeni nu îndrăznea să i-o îngrădească. I se permitea orice. Să se caţere în copacii din grădină şi pe toate gardurile de pe stradă. Să alerge, inepuizabilă, de dimineaţă până seara, să joace fotbal, să cânte şi să danseze în faţa oglinzii. Nimic nu-i era interzis.

Locuia într-o casă mare, cu mai multe încăperi. În tinereţe, bunica, femeie văduvă cu trei copii, se retrăsese într-o singură cameră iar pe celelalte le închiriase, pentru a câştiga un ban în plus pe lângă salariul mic de funcţionară. Cu timpul, pe măsură ce fetele s-au măritat, casa a fost împărţită în mici apartamente. Cele care au avut norocul să nu-şi piardă bărbatul şi-au îmbunătăţit locuinţa cu o cameră de baie şi o bucătărie. Numai curtea a rămas

comună şi locul de joacă al copiilor, care au început să apară unul după altul. Se crease o familie mare, numeroasă, a cărei inimă era bunica. Bica. Cea mai dragă, mai bună şi mai sfântă femeie de pe pământ! Întotdeauna, după o zi de joacă, femeia scundă, zâmbitoare, cu părul acoperit veşnic de câte un batic înflorat, îi aduna la un loc şi îi fericea cu biscuiţi şi bomboane. În timp ce mogâldeţele înfulecau, cu o poftă nestăpânită izvorâtă din oboseala jocului, Bica le spunea poveşti. Cele mai îndrăgite erau acelea pe care ea le inventa şi în care rolul personajului principal îl întruchipa câinele lup al vecinei de peste drum. Nepoţii se înfiorau şi se zbârleau de groază când şi-l imaginau pe Lup alergând după copiii care nu mâncau, nu dormeau la prânz sau nu ascultau de părinţi. În urma teribilei impresii lăsate de poveste, se cuminţeau preţ de o clipă şi digerau în linişte senzaţiile terifiante pe care le încercau. Cea care întrerupea momentul de tăcere era Luana.

- Hei, nu credeţi că Lup e prea obosit, după atâta alergătură, să mai poată fugi şi după noi?

După câteva clipe de gândire se isca iarăşi, ca o furtună stârnită din senin, nebunia strigătelor şi a chiotelor dezlănţuite cu şi mai aprigă dorinţă, moment în care, biata Bica, privea în urma cârdului de sălbăticiuni, sănătoase şi fericite, cu dragoste şi în acelaşi timp cu groază în priviri.

Seara, cea care încheia trupa în drumul spre aşternuturile primitoare, căutând tot felul de pretexte pentru a întârzia odihna, era tot Luana. Bica o aştepta la intrare cu o privire pe care fetiţa nu ştia cum s-o interpreteze. Se ferea s-o întâlnească, intuind foarte bine că fiinţa aceea bună şi potolită era capabilă de grele şi reale reproşuri. Copil fiind, Luana nu putea realiza gravitatea momentelor când îşi supăra bunica, durerea pe care i-o aducea în suflet când n-o asculta, sau efortul fizic istovitor la care o obliga atunci când îi stătea dinainte să-i asigure confortul, dar citea clar în ochii ei tot ceea ce nu putea reda în cuvinte nepriceperea vârstei sale fragede.

O iubea pe bunica. Simţea pentru ea, în adâncul sufletului, o trăire puternică dar, uneori, ceva anume, nu ştia ce, o determina să exagereze, să insiste în a se pune de-a curmezişul dorinţelor

bunicii şi atunci, ca mânată de o forţă întunecată, făcea tot felul de obrăznicii. Nu se gândise, vreodată, s-o jignească, dar s-a întâmplat asta într-o zi în care, de dimineaţă, fusese îngrozitor de neascultătoare. Ştia că greşeşte dar acel ceva o mâna de la spate cu o forţă mai puternică decât dorinţa ei de-a se potoli. Neputându-se stăpâni, întinse coarda la maximum. Bica încercă, în fel şi chip, s-o cuminţească. Ridică, la un moment dat, vocea şi-o ameninţă că va lua măsuri drastice. Luana continuă să se împotrivească. Simţind furtuna plutind în aer, ceilalţi copii o zbughiră în casă şi pândiră de după geamuri. Luana, cuprinsă de furia oarbă, urla asurzitor. Exasperată, bătrâna o somă să intre în casă. Râzând şi sărind, când pe un picior, când pe altul, fetiţa îi răspunse obraznic:

- Nu vreau. Lasă-mă în pace!

- Luana, intră în casă! repetă femeia cu un glas care îngheţă inima fetei.

Întărâtată de izul de război ce se iscase, cu minţile rătăcite şi convinsă că nimeni nu o putea atinge, copila îşi dădu în petic şi spuse cu toată energia:

- Vaco!

„Fereşte-te de furia omului răbdător" auzise cândva, fără să priceapă rostul acestor vorbe. De ce-şi amintea acum de asta?

Bica o privi cu un calm care o înfioră şi dispăru în camera sa. Luana încremeni locului. De ce îi bătea inima atât de tare? De ce se înfricoşase? Ce putea să-i facă? Dacă se atingea de ea, o va reclama mamei.

Bătrâna coborî scările din faţa uşii cu mâinile la spate şi în timp ce fata încerca să ghicească ce ascunde scoase la iveală o nuieluşă. Două secunde îi trebuiră copilului să perceapă pericolul şi s-o rupă la fugă. Ca într-un film cu Tom şi Jerry, Luana şi Bica se fugăriră până în grădină. Mai iute, fetiţa ajunse lângă gard şi zăpăcită de desfăşurarea prea rapidă a evenimentelor se chinui să-l escaladeze. Bătrâna venea din urmă gâfâind, hotărâtă şi cu o privire de foc. Luana, când arunca ocheade înapoi şi tremura din tot trupul de groaza ochilor aprinşi, când privea gardul mult prea înalt pentru statura ei măruntă. Nu şi-a dat seama când a ajuns bunica lângă ea. A simţit doar, peste chiloţeii subţiri, arsura cruntă

a nuielei buclucaşe. O singură lovitură şi Bica se întoarse la treburile ei. Luana rămase agăţată de gard, cu ochii în lacrimi. Durerea era cumplită. Nu mai fusese niciodată bătută. Coborî înfrântă şi se încuie în camera ei. Aşezată pe covor, cu genunchii la gură, plânse în voie până când se întoarse mama acasă. În momentul în care aceasta o luă în braţe şi-o copleşi cu mângâieri, fetiţa constată, uimită, că nu simţea nici un resentiment faţă de femeia care o lovise. Dimpotrivă. O admira pe bunica. Cum fugise ea, cu toată bătrâneţea, s-o ajungă din urmă, cu ce hotărâre o lovise şi cu ce inimă de piatră o lăsase să urle de durere pe zidul suferinţei! Greşise şi primise ceea ce căutase pe tot parcursul zilei. Hotărât lucru, cu Bica nu trebuia să te pui.

Aflată la adăpostul pieptului mamei simţi că o doare inima de mila bunicii. I se umplu sufletul de o iubire puternică faţă de fiinţa darnică şi bună care nu-i mai făcuse rău, nu ridicase nici măcar o dată tonul deşi numai Dumnezeu ştia câte motive avusese să o facă. Se desprinse din strânsoare, se repezi în casa bunicii, îi sări în braţe şi ceru iertare iar din ziua aceea avu mare grijă să n-o mai jignească, nu doar de frica ramurii năzdrăvane de copac. În inima Luanei se cuibărise un sentiment aparte şi ea purtă această profundă simţire dincolo de trecerea grăbită a Bicii pe pământ.

* * *

Era un ghemotoc de fată, cu părul galben, vâlvoi şi încâlcit în inele, cu o pereche de ochi negri, exagerat de mari, două beţe veşnic julite, ce-i ţineau loc de picioare, o săgeată gata să ţâşnească în orice direcţie i-ar fi comandat sufletul, când unchiul Vali şi unchiul Dali au venit acasă cu două biciclete. Noi nouţe, frumuseţile luceau în soare aruncând străluciri de globuri argintii. Bărbaţii au lăsat servietele lângă perete şi emoţionaţi la gândul surprizei pe care o făceau şi-au strigat odraslele.

Emanuela, fetiţa unchiului Dali, era un copil mai mult decât grăsuţ. Înceată, greoaie şi fricoasă, ea privi bicicleta cu spaimă. Nici nu-i trecea prin cap să-şi urce trupul mare pe şaua mică ce se legăna înfiorător. Tatăl ei o convinse, cu greu, să încalece. Asudă

îngrozitor încercând s-o înveţe să-şi ţină echilibrul, îşi ieşi din fire de nenumărate ori şi se congestionă periculos în urma efortului pe care-l făcea împingând, la deal şi la vale, cele câteva kilograme bune ale Emei. Copilul, lipsit de orice interes, striga să fie lăsat în pace, gata să izbucnească în plâns. Pe Luana o impresiona şi în acelaşi timp o amuza îndărătnicia acestui bărbat, om în toată firea, de a realiza imposibilul. La fel se chinuise într-o duminică s-o înveţe să joace volei. Mingea se scurgea printre degetele Emei şi în ciuda efortului statornic sfera de cauciuc nu se supunea, nicicum, voinţei ei. Dali o certa, ridicând mingea de jos.

- De ce Luana poate face asta şi tu nu? Are mai multe mâini decât tine?

- Mereu mă compari cu Luana. Ei îi place mingea, mie nu.

Părăsise jocul, supărată.

Dan, băiatul unchiului Vali, un copil suplu, înalt şi molcom, privi obiectul din faţa sa cu expresia omului pus să lingă sare. Rugat să urce pe încrengătura metalică, înghiţi în sec. Începu, apoi, plimbarea în urma celeilalte biciclete.

Luana intră în casă cu sufletul pierdut. Nici un lucru nu o vrăjise într-atât. Îşi dorise, desigur, tot felul de jucării pe care, mai apoi, le împrăştiase prin toată curtea şi nu le mai găsise. Mama îi cumpăra orice. Părinte ce întruchipa doi în unul, nu se gândise vreodată s-o refuze. Dar bucata aceea de fier, garnisită cu două roţi şi o şa ochioasă, i se părea cel mai teribil obiect pe care îl văzuse până atunci. Privi, prin geam, efortul chinuit al celorlalţi. Distracţia dură până în seară când, epuizaţi, intrară în casă. Luana se furişă afară şi o zbughi pe poartă. Aşteptă în colţul străzii întoarcerea mamei. Trecuse bine de ora zece când o zări ivindu-se în depărtare. O luă la goană spre ea şi femeia încremeni văzându-i lacrimile şiroind pe obraji. Trecu prin toate spaimele până se lămuri care era motivul acestei suferinţi. Porniră spre casă şi tot drumul fetiţa o imploră să-i cumpere şi ei o bicicletă. Pentru Sanda Leon această cheltuială era un efort financiar pe care cu greu şi-l putea permite. Luana auzise de prea multe ori că mămica ei nu are la fel de mulţi bani ca surorile sale. În casa acestora intrau două salarii, bărbaţii lor erau bine situaţi şi oameni de vază

ai târgului. Mai apoi, văzuse lădiţele cu fructe ori legume pe care unul sau altul le aducea în curte pentru unchii ei dar nimeni, niciodată, nu se oprise la poartă să-i lase doamnei Leon un lucru cât de mic. Această veşnică aducere-aminte o făcu să urască anonimatul şi sărăcia de care se loveau la fiecare pas.

Nici Bica nu era bogată dar Luana vedea poştaşul aducându-i pensia şi grămăjoara de bani pe care acesta i-o înmâna i se părea destul de consistentă. Inspirată şi perseverentă, fetiţa apelă la ajutorul bunicii în „afacerea bicicleta". Întotdeauna găsea la ea rezerva necesară. Ca şi altă dată, pe bătrână n-o lăsă inima s-o refuze. Întinse Luanei pumnul de bani şi aceasta alergă fericită să ducă mamei averea.

În ziua următoare, se trezi mai târziu ca de obicei. Adormise cu greu, nerăbdătoare să vadă zorile luminându-i fereastra. În loc să dea năvală afară, izbind uşa de perete, gata s-o scoată din ţâţâni, Luana rămase în pat să lenevească. Era singură, mama lucra în schimbul de dimineaţă. După-amiază aveau să meargă să-i cumpere obiectul mult dorit. Se rostogoli pe-o parte şi pe alta, ca o pisicuţă la soare, chicotind la gândul că verii ei nu vor putea începe ziua fără ea. Se vor privi unul pe altul, la nesfârşit, dacă ea nu le va da ideea jocului din acea dimineaţă. Nici micul dejun pe care, obligatoriu, îl mâncau împreună, nu le va tihni dacă n-o vor vedea stând proţăpită în faţa ferestrei, amenințând că începe distracţia fără ei.

Învăţaţi să mănânce bine şi numai "bunătăţuri", ritualul din timpul mesei le lua nepermis de mult. Luana nu avea vreme să aştepte. Ea înfuleca în timp ce se îmbrăca sau din mers, strigând la bunica dacă, eventual, mai dorea o felie de pâine. Cana ei cu ceai rămânea, mereu, plină pe jumătate. Nu avea timp de pierdut cu lucruri mărunte, lipsite de importanţă. Nu reuşea să înţeleagă cum puteau să stea verii ei la masă cu şervetele pe genunchi, ţinând coatele regulamentar pe lângă corp şi să soarbă, agale şi cu talent, din căniţa cu lapte. Puf! Lapte! Ce oroare! Se întreba, cu naivitatea vârstei, de ce aceştia se purtau altfel decât ea când, de fapt, erau rodul aceleiaşi seminţe. Văzându-i atât de protocolari în propria bucătărie, comicul situaţiei i se părea dezarmant.

Bine hrăniţi, o dată ieşiţi afară copiii se mişcau cu greutate. Nu puteau ţine pasul cu Luana şi oboseau supărător de repede. Dar jocul de fotbal nu era una din pasiunile lor. Ema îl ignora cu desăvârşire iar Dan alerga după minge în silă, doar de gura furtunii inelate.

Emanuela prefera să cânte la vioară, să privească agitaţia celorlalţi şi să doarmă la prânz. Uneori, seara, înaintea celor zece minute de desene animate, puii de om adunaţi în stradă se împrăştiau, retrăgându-se în faţa televizoarelor. După vizionare, rămaşi singuri, Luana şi Dan erau nevoiţi să apeleze la varianta Ema. Se pornea, astfel, un circ în toată regula. Ştiind că un joc în doi nu are nici un farmec, Ema se lăsa rugată. La nesfârşit! Mătuşa Vanda îi fugărea din faţa uşii, reproşându-le că nu-i luau odorul în seamă decât atunci când îi înghesuia nevoia. Copiii se lansau într-un şir de explicaţii agitate. Ema nu ştie jocul, nu vrea să înveţe, nu prinde mingea, nu poate să alerge, se supără din orice şi oboseşte prea repede. Vanda se înnegrea de indignare. Cum pot spune aşa ceva? Chiar dacă e puţin mai grăsuţă, asta nu înseamnă că nu e în stare să ţină pasul cu toţi ceilalţi. Luana continua să se roage, în ciuda felului ei de a fi. Suferea să-şi vadă dorinţa înfrânată între cele două îndărătnice. Acest obicei de a-i ţine la uşă, ca pe nişte vagabonzi veniţi la cerşit, o făcea să se întrebe ce iţe se încâlceau în mintea mătuşii Vanda. În sfârşit, începea jocul. Unul nenorocit, de altfel, care, din pricina orei târzii, se termina aproape imediat. Simţea fizic, de fiecare dată, eşecul unei astfel de seri.

În ziua aceea însă, Luana avea să se ridice la nivelul verilor ei. Va merge cu Sanda să-i cumpere bicicletă, vor intra cu ea pe poartă, mama o va plimba prin curte ţinând „bijuteria” de şa, la fel ca unchii cei bogaţi. Îşi imagina savoarea momentului îngropată în perne. Deşi îi auzea pe copii strigând-o, bătând în uşă cu încăpăţânare, refuza să răspundă, să se mişte, voia să se bucure în tihnă de închipuirea clipei. Urletele disperate de afară o făcură să realizeze, într-un târziu, că se rosteşte necontenit cuvântul bicicletă. Se trezi în curte fără să ştie cum au zburat de pe ea săculeţele umplute cu puf sub care se ascunsese. Încadrat de cei doi copii, un coleg al mamei ţinea sub braţ minunea de fier. Luana

chiui atât de tare, încât acesta o privi paralizat. Bucuria de neimaginat a fetiţei îl lăsă fără grai. Ea se năpusti asupra bărbatului şi-i smulse bicicleta din mână. Încercă să încalece dar aceasta refuza, cu îndărătnicie, să stea dreaptă. Ceru ajutor omului dar el trebui să se întoarcă la muncă. Rămasă fără sprijin, copila încercă, zadarnic, să-şi ţină echilibrul. Dan şi Ema se învârteau în jurul ei neputincioşi. Apucau pe rând ghidonul metalic, încercând s-o susţină, dar puterile lor se dovedeau nefolositoare. Luana se încăpăţâna să urce pe şa. Se chinui până îi dădură lacrimile.

- Păcat că nu ai şi tu un tătic care să te ajute! spuse deodată Ema.

Luana încremeni. Avu, pentru o secundă, în faţa ochilor chipul frumos al bărbatului din poza pe care i-o arătase bunica. „Ăsta e tatăl tău", îi spusese şi Luana se înroşise de mândrie. Nu văzuse nimic mai atrăgător. Avea ochii mari şi negri ca ai ei, trupul zvelt, elegant în hainele impecabile. Realiză, pentru prima oară, cât de mult îi lipsea prezenţa acestui părinte. Descoperirea unei astfel de neîmpliniri îi aduse un gol în suflet pe care nu avea să şi-l mai umple vreodată.

Cu ochii umezi, împinse bicicleta spre grădină. Acolo terenul era denivelat şi forma un deluşor destul de abrupt. Cocoţă bicicleta în vârful colinei, încălecă şi îşi dădu drumul la vale. Copiii începură să ţipe. Ema, albă de spaimă, alergă spre cămăruţa bunicii. Luana ajunse la poalele dealului cu inima cât un purice. Nu ştia cum de avusese curajul să facă un aşa gest nebunesc, cum de aterizase vie şi nevătămată, era conştientă, doar, că nu avea cine s-o ajute iar ea trebuia să înveţe să meargă. Împinse, iarăşi, „bolidul" de fier la deal. Se opintea la fiecare mişcare dar nimic n-ar fi putut s-o oprească din drum. Ema se întoarse cu bunica de mână. Luana tocmai aluneca la vale. Bica o privi cu seriozitate.

- Ai grijă, îi spuse. Ia-o uşurel.

Acordul bunicii îi dădu şi mai mult curaj. Văzând că metoda dă roade, Luana perseveră. Şi în timp ce copiii îşi făceau cruce şi se rugau pentru ea la „Doamne – Doamne", până în seară, învăţă să meargă pe bicicletă.

Dan şi Ema ajunseseră s-o urască. Nu mai aveau cu cine să se joace. „Ascunsa”, „Prinsa” şi „Pac-Pac”, toate erau de domeniul trecutului. Jocul de fotbal se mutase pe altă stradă, cel cu maşinuţele nu mai avea cine să-l conducă. Luana, plină de fantezie, construia garajele din cutii mari de chibrituri, beţele de la „Marroc” trasau şoselele, carcasele de la filmele foto deveneau pompe de benzină iar clădirile şi copacii le marca din te miri ce, deşi, uneori, imaginaţia prea bogată a fetei îi făcea să se întrebe dacă nu cumva îşi bate joc de ei. În absenţa vijeliei blonde totul părea pustiu. Nu mai avea cine să strige, să te surzească, să te sâcâie cu vocea stridentă veşnic prezentă. Nu mai alerga nimeni cu o viteză ameţitoare, încontinuu, zăpăcitor, luând înainte frunzele, bulgării de pământ, spre jalea Bicii, florile din straturi. Bunica, senină, cosea făcându-şi în gând rozariul pe băncuţa din faţa casei. Nimeni nu o mai deranja de la treburile ei. În câteva zile întinerise. Nu avea motive să mai strige, să se supere, să se agite. Luana, mereu pe străzi cu bicicleta, venea acasă doar la prânz, să mănânce din fugă te miri ce. Nepoţii ceilalţi, pâinea lui Dumnezeu, se jucau cuminţi lângă ea, jocuri paşnice şi fără grai, cum nu sperase bătrâna să vadă vreodată. Unchii şi mătuşile trăiau „a doua tinereţe” în sfânta pace a ogrăzii. Doamna Leon se întorcea acasă de la slujbă liniştită, fără să se mai furişeze pe sub geamurile surorilor cu inima strânsă de groaza observaţiilor zilnice. Se retrăiau vremurile înfloritoare, „obrăznicătura bătea coclaurii, Dumnezeu ştie pe unde” şi cu toţii se bucurau de o împăcare nemărginită. Dar cum nimic nu e veşnic, tihna familiei luă sfârşit într-o zi în care, plictisită de bicicletă, Luana reveni la vechile obiceiuri în forţă, dorită şi plină de idei. Întoarcerea furiei cârlionţate îi umplu de vervă pe „sfinţii” de acasă. Curtea se animă, partidele de fotbal se întoarseră pe strada lor iar Ema, stând rezemată de poartă, într-un moment de inspirată reflectare, se întrebă ce anume putea ascunde inima acestei gâze în lipsa căreia totul părea lipsit de viaţă.

O vedea repezindu-se la minge plină de energie, dăruind acestui joc, la fel ca oricare altul, o trăire din cele mai profunde. Când dădea gol, striga să-ţi spargă timpanele iar când râdea, o

făcea cu toată gura, cu ochii, cu întreaga fiinţă. Ema zâmbea şi ea, fără să se poată abţine. Copila asta mică, atât de firavă că abia o zăreai printre ceilalţi, le făcea pe toate cu o pasiune impresionantă. Emanuela nu înţelegea de ce mama Vanda nu o place. Dacă lui Dan îi ierta obrăzniciile şi în unele situaţii chiar îl lăuda, Luana nu se bucurase vreodată de astfel de favoruri. Mătuşa Sanda „beneficia" cam de acelaşi tratament. Când mergeau, duminica, la ţară sau la pădure, părinţii ei invitau doar familia lui Dan. Sanda şi fetiţa ei rămâneau, mai întotdeauna, acasă.

Într-o seară, Dali se întoarse târziu de la birou. Roşu la faţă şi de o veselie gălăgioasă, Ema înţelese că tatăl ei băuse. Nu se întâmpla pentru prima oară dar Vanda îl apostrofa, de fiecare dată, turnând gaz pe foc cu glasul piţigăiat şi mustrările vehemente. Trimisă la culcare, fetiţa ascultă cu urechile ciulite.

- Prefer o viaţă grea şi plină de nevoi ca a Sandei, decât una lângă un bărbat ca tine, o auzi pe maică-sa spunând într-un moment oarecare. Ea, cel puţin, e văduvă, n-are cine să-i vină în toiul nopţii duhnind a rachiu şi cu gărgăuni în cap. Slavă Domnului, încă n-a murit de foame iar copilul, ăla, al ei, încă puţin şi e mai îmbrăcat decât al nostru.

- Draga mea, dă-mi voie să mă îndoiesc de o aşa dorinţă şi de faptul că ai fi capabilă să te descurci fără mine. Nu ştiu din ce aluat e plămădită Sanda însă, cu siguranţă, nu e acelaşi care te-a creat pe tine. Ea şi-a crescut surorile, s-a angajat la şaisprezece ani, a rămas, de tânără, singură cu un copil, după cum ai spus, face faţă încercărilor vieţii şi, vei vedea, va trăi mai mulţi ani decât tine... Pardon, nu vei putea face asta, dar te voi ţine eu la curent cu evenimentele prin rugăciunile mele. Copilul, ăla, al ei, cum i-ai spus dumneata atât de frumos, nu ştiu câte haine are, dar ştiu că le face pe toate cu o naturaleţe şi pricepere care, hai să recunoaştem, ne umplu sufletele de invidie. Dacă am înceta să le comparăm pe cele două fetiţe din ograda asta, probabil că ne-am simţi şi noi ceva mai fericiţi. Nu e vina Luanei că poate să alerge de dimineaţă până în seară, fără să se îmbolnăvească sau măcar să-i curgă nasul. Nici biata noastră copilă nu poate fi trasă la răspundere că, strănutând, se trezeşte închisă trei zile în casă şi îndopată cu

medicamente... După cum spuneam, mă îndoiesc amarnic şi continuu să te supăr spunându-ţi că nu vei fi vreodată ca Sanda iar Ema nu va semăna nicicând „calamităţii" blonde...

- Nu pot fi altfel decât sunt. Obrăznicătura aia nu mi-e dragă dar, Dumnezeu mă ierte, aş da orice ca fiica noastră să-i fie deopotrivă.

Ema împărtăşea dorinţa mamei. Iubea uşurinţa Luanei de a face orice, adora părul de culoarea lanului de grâu, gătit ca de sărbătoare cu zulufi aurii, îi venea să-şi apropie buzele de gura sănătoasă, cu dinţi puternici iar cele mai fericite vise închipuiau o Emanuela zveltă, atârnată de creanga mărului de la poartă, aşa cum o descoperea în fiecare dimineaţă pe verişoara ei.

Visă, într-o noapte, că juca fotbal. Unul din coechipieri îi pasase şi ea alerga sprintenă, surâzând, spre poartă. Mingea îi stătea la picioare mică şi docilă iar Ema, cu simplitate, o arunca în poartă. Copiii o aclamau, Vanda venea în fugă spre ea, fericită şi mândră, aducându-i drept răsplată o cutie mare de bomboane. Luana o săruta cu dragoste şi o invita să-i stea alături în copacul miraculos.

Ema se trezi transpirată, înăbuşită de un sentiment al reuşitei pe care nu-l mai trăise. Se îmbrăcă în fugă şi se repezi afară, fără să se mai spele şi să stea la masă. Se opri în faţa pomului de la poartă şi privi în sus, spre creanga din vis. Era atât de departe că ameţi. O văzu, cu ochii minţii, pe verişoara ei stând agăţată cu picioarele în coroana înverzită şi în clipa aceea ştiu că ea, nicicând, nu se va afla acolo lângă Luana, făcând ce face Luana, trăind ce trăieşte Luana. O urî pentru asta cu durerea şi conştiinţa gândului că ea va sta, acolo sus, numai în vis.

* * *

Aglomeraţia de fiinţe care pe cei mai mulţi îi sufoca, pentru micuţa Luana era imperios necesară. La prânz, când toţi dormeau şi curtea se afunda într-o tăcere îndărătnică, se simţea pierdută. Nu suporta singurătatea. Acest somn la orele amiezii îi fura agitaţia din jur şi-o arunca într-o inactivitate bolnăvicioasă. Se aşeza în

iarba din curte şi privea cerul, căutând să-şi piardă amorţeala în alunecarea piezişă a norilor. Sub adierea vântului, copacii îşi scuturau frunzele iar Luana cobora privirile către ei şi pornea un dialog imaginar cu fiecare creangă în parte. Mai apoi, dădea fuga în dreptul uşilor închise şi căuta, atentă, să perceapă zgomotele dinăuntru. Teribilă dezamăgire când regăsea aceeaşi neînţeleasă adormire.

Într-o zi, descoperi o şansă de umplere a orelor goale. O văzu pe mătuşa Anda stând cu cartea în mână. Ochii i se mişcau cu o regularitate de pendulă, când într-o parte, când în alta, câteodată zăboveau preţ de o clipă înainte de a-şi relua plimbarea. În unele momente râdea, alteori suspina emoţionată. Fascinată de acest mic obiect foşnitor, al cărui mister nu era capabilă să-l dezlege, Luana o întrebă ce trebuie să facă pentru a învăţa să citească.

- Să mergi la şcoală. În ziua în care vei descoperi farmecul cărţilor, ne vom bucura şi noi, poate, de o linişte binemeritată.

Multe lucruri o atrăgeau în casa mătuşei Anda. Corpurile de bibliotecă din lemn negru lăcuit, suple şi înalte până în tavan, ce îmbrăcau mai toţi pereţii sufrageriei, apoi dormitorul mobilat cu un pat imens, acoperit de o cuvertură strălucitoare, un dulap ticsit de haine frumoase şi o toaletă cu oglindă pe care erau împrăştiate sticluţe minuscule, rujuri sau pudriere, într-un amalgam de culori şi lumini ce-i luau ochii.

În această încăpere era interzis să intri. Luana pândi, într-o zi, plecarea mătuşii după care, profitând de neatenţia bunicii, intră tiptil în casă şi se furişă hoţeşte în dormitor. În comparaţie cu mobila modestă din locuinţa mamei, camera în care intrase întruchipa budoarul unei prinţese. Privi avidă, cu ochi măriţi, lucrurile extraordinare din jur. Se aruncă pe pat şi acesta abia se arcui sub apăsarea delicată a trupului ei. Se ridică şi se maimuţări în oglinda de cristal apoi deschise şifonierul şi mângâie, rând pe rând, hainele aşezate pe umeraşe. Tare ar fi avut poftă să se îmbrace cu una din rochiile de seară ale mătuşii!

Avea şi ea lucruri frumoase. Mama nu făcea niciodată economie la bani când era vorba de îmbrăcăminte. Cele mai multe

haine le cumpăra de la Bucureşti unde, de două ori pe an, mergea în vizită la o fostă colegă de şcoală măritată acolo. Preocupată de felul cum arată, nu concepea o ţinută lipsită de armonia perfectă a culorilor. Asorta, întotdeauna, poşeta şi cureaua la nuanţa pantofului. După o astfel de călătorie, doamna Leon se întorcea acasă elegantă ca o vedetă de cinema. Îşi amintea de o asemenea zi când mama intrase pe poartă îmbrăcată într-o haină de piele neagră, la o palmă deasupra genunchiului, garnisită la guler şi manşete cu blăniţă albă. Părul ei lung şi negru se încâlcise în puful moale al blănii şi fetiţa se emoţionase la gândul că această frumuseţe îi dăduse viaţă.

În ce-o privea pe Luana, nici un sacrificiu nu era suficient pentru a o îmbrăca mai elegant ca nimeni alta. Ar fi fost în stare să-i aşeze coroniţă pe cap şi s-o scoată astfel la plimbare.

Pierdută în amintiri, fetiţa nu simţi apropierea bunicii. Îi auzi doar glasul, plin de reproş:

- Ce cauţi aici? Fugi afară şi te joacă!

Îşi găsi verii, împreună cu doi vecini, pregătiţi pentru „Ascunsa”. Soarta ingrată a celui să mijească se abătu asupra lui Dan. El îşi rezemă fruntea de uşa garajului şi începu să numere, din ce în ce mai repede. Copiii se împrăştiară, tremurând febril la gândul ascunzătorii celei mai inspirate. Dezorientaţi, trecând de la o idee la alta, Ema şi Silviu schimbară brusc direcţia de mers şi se ciocniră violent. Se ridicară de jos şi se pitiră în clipa în care Dan termină numărătoarea, gata să se înece.

Exista un loc tabu în gospodăria familiei: podul magaziei cu lemne. Copiii nu se apropiau nici măcar de uşa acesteia. Unele din istorioarele Bicii povesteau că acolo îşi are casa Baba-Cloanţa, vrăjitoarea din poveste.

Luana epuizase orice locuşor în care se putea ascunde. Ema şi Dan îi cunoşteau toate vizuinile. În timp ce alerga nebuneşte se întreba: „Unde nu mi-a trecut prin cap să mă pitesc vreodată?” Deschise portiţa de la grădină şi văzu magazia. Se opri o secundă, respiră adânc şi fără să stea prea mult pe gânduri trase zăvorul. În bezna din interior se născu pe neaşteptate o oază de lumină. Stive

de lemne, lăzi şi cutii desluşiră misterul averii doamnei Cloanţa. O scară veche stătea rezemată de unul din pereţi. Luana păşi cu emoţie înăuntru. Se gândi să închidă uşa, altfel Dan îşi va da seama că e acolo. Când o trase după ea, ghemul de lumină muri şi inima îi îngheţă. Îşi adună puterile şi respiră din nou. Bâjbâi în întuneric scara putredă, puse piciorul pe prima treaptă şi se opri. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ar fi făcut bucuroasă cale întoarsă, dar asta însemna recunoaşterea înfrângerii. Continuă urcuşul spunându-şi, mereu, în gând: „Nu e nimeni aici în afară de mine. E o prostie să-mi fie frică. Nu există vrăjitoare". Ajunsă sus pe buza podului, se chirci cu genunchii la gură şi aşteptă nemişcată să vină Dan s-o caute.

Vezi să nu! Băiatul o ghici pe Ema, îl găsi pe Doru ascuns în cireş şi după încă alte minute de zbucium îl dibui pe Silviu pitit în stradă. Fiind deja obişnuit cu ciudăţeniile Luanei, o căută în locurile ştiute după care, negăsind-o, renunţă să se mai obosească. Bica făcuse clătite umplute cu dulceaţă şi înfometaţi copiii dădură buzna la farfuria îmbietoare. Femeia sesiză absenţa Luanei.

- Unde-i zvârluga?

- A intrat în casă, minţi Dan cu nasul în clătită, ca nu cumva să fie trimis după ea.

Bunica puse deoparte câteva rulouri.

- Astea sunt pentru Luana. Am să i le duc mai târziu.

În vreme ce copiii se înfruptau din bunătăţile aburinde, inima micuţei curajoase îşi grăbea ritmul iar răbdarea îi era pusă la grea încercare. Amorţise dar nu îndrăznea să-şi schimbe poziţia. Îşi ţinea ochii aţintiţi în întuneric, fixaţi într-un loc anume şi, în ciuda faptului că-şi vorbea încontinuu, fetiţa nu putea să nu şi-o închipuie pe Baba-Cloanţa stând ascunsă în spatele ei, pândind-o dintr-un ungher numai de ea ştiut. Îi simţea, parcă, ochii înfipţi, ca un cuţit, în spate şi o fracţiune de secundă avu senzaţia că-i aude respiraţia. Îşi strânse genunchii din ce în ce mai tare şi-l blestemă pe Dan pentru nepriceperea de care dădea dovadă. Sesiză, deodată, un chiţcăit şi abia atunci realiză că, în afară de vrăjitoarea cea rea, mai exista un pericol, mult mai real şi mai palpabil decât primul: şobolanii. Părul i se zburli de spaimă, se ridică într-o

clipită şi coborî scara. Deschise, cu infinită grijă, uşa magaziei şi păşi tiptil afară. Lumina zilei dispăruse. Nu-i veni să creadă. Stătuse singură şi îngrozită în locul acela înfiorător până înserase şi nimeni nu venise s-o caute. Năvăli în camera lui Dan atât de indignată, că avea ochii în lacrimi. Băiatul se uita la televizor cu o farfurie de plăcinte pe braţe. Îi spuse, făcându-i loc lângă el:

- Priveşte, film cu Charlie Chaplin. Hai să râdem împreună.

Luana îl privi căpiată.

- Charlie Chaplin! Eşti nebun! Eu stau cocoţată la dracu'n praznic, gata să mor de frică şi tu te uiţi la film. Ce-ai făcut? De ce nu m-ai căutat?

Nici dacă l-ar fi luat la bătaie Dan n-ar fi fost mai mirat de izbucnirea ei.

- De ce eşti aşa de supărată? Am încercat să te găsesc dar nu am reuşit. Ce voiai să fac? Tu eşti în stare să te bagi şi-n gaură de şarpe. Ce vrei, să intru după tine?

Luana tremura de indignare. Ar fi vrut să fugă şi să nu-i mai vorbească niciodată dar ştia că Dan are dreptate. Băiatul nu s-ar fi apropiat de uşa magaziei nici să-l pici cu ceară. Ce fusese, oare, în mintea ei, atunci când luase hotărârea de a se ascunde acolo?!

El îi întinse farfuria cu plăcinte fără să-i mai spună nimic. Se uită doar lung la ea şi fata îi citi în ochi: „Unde ai stat tu, nebună mică, de eşti atât de amărâtă?" Luana luă o plăcintă şi muşcă mai mult de jumătate din ea. Îi era foame. Mestecând voinicește, cu privirile furate de năzdrăvăniile de pe ecran, nu se putu abţine să nu se laude:

- Ştii unde m-am ascuns?

- Nici nu-mi bat capul!

După un moment de pauză spuse, plină de mândrie:

- În podul magaziei cu lemne.

Dan scăpă farfuria. Se uită la ea uluit, în timp ce fata continua să mănânce, pândindu-l cu coada ochiului, savurându-şi victoria. Iată, pentru un astfel de moment nu se întorsese din drum. Adora să-i lase pe ceilalţi cu gura căscată. Inima i se înmuie, toată groaza trăită cu câteva minute mai înainte se topi, se

relaxă şi plină de satisfacţie continuă să dea iama în plăcintele calde. După ce-şi reveni din şoc, Dan spuse ironic:

- De ce te-ai dat de gol? Data viitoare mă puteai păcăli din nou.

Luana începu să râdă, din toată inima, cu toată gura, aşa cum îi era felul.

- Data viitoare?! Data viitoare să te ascunzi tu acolo…

* * *

Cele mai îngrozitoare zile erau acelea în care Ema şi Dan plecau împreună cu părinţii la ţară, la bunici. Se trezeau devreme, se găteau cu haine frumoase şi ieşeau în curte să-i privească pe cei mari cum pregătesc automobilele pentru drum.

Femeile scuturau covoraşele şi husele, bărbaţii ştergeau parbrizele, făceau curat în portbagaje.

Copiii se hârjoneau, aşteptând cu nerăbdare plecarea.

Unchiul Vali avea un „Trabant". Se auzea până în capătul străzii pârâiala pe care o făcea motorul când era pus în funcţiune.

Luana asista la toată mişcarea ascunsă după perdea, cu o sfâşietoare dorinţă de a merge şi ea. Era înnebunită după plimbările cu maşina pentru că acest lucru i se întâmpla foarte rar. Ar fi dat orice să aibă bunici la ţară, să meargă, la rândul ei, gătită, în vizită. Poate, pentru ceilalţi copii, peisajul din afara oraşului era unul ca oricare altul. În ochii ei, multitudinea de forme neumbrite de blocuri căpătau contururi impresionante. Adâncul înflăcărat al fiinţei sale crea exagerări pentru orice nimic. Uneori, când nu reuşea să-şi mai înfrâneze pornirea, se ruga de mătuşa Anda:

- Pot să merg şi eu cu voi?

Bica îi susţinea dorinţa şi Luana se vedea urcată în maşină. Parcurgea drumul cu ochii lipiţi de fereastră. Siluetele animalelor ce pătau, ici şi colo, verdele pajiştilor întinse o făceau să strige. Dan îi urmărea privirea:

- Ce-ai văzut?

- O cireadă. Uite, acolo, o vacă bej.

Unchiul Vali, cât pe ce să scape volanul din mână, se prăpădea de râs.

- Luana, ai să rămâi în istoria familiei cu bovina ta colorată.

Anda urmărea berzele şi-l punea pe băiat să se roage pentru o surioară. Copiii porneau o serie de rugăminţi din cele mai aprinse, convinşi fiind că la întoarcerea acasă vor găsi fiinţa cu pricina aşteptându-i în poartă.

Debarcarea la destinaţie nu mai ţinea cont de nici o regulă. De la poartă, Dan şi Luana nu ştiau spre care dintre „minuni" să se mai îndrepte. Spre nucul bătrân din mijlocul curţii ce sta, gata-gata, să-şi împrăştie crengile, ori spre căruţa din grădină, „parcată" într-o rână, loc de chiabură maimuţăreală în jocul de-a sluga şi boierul.

Căpiţa cu fân, prea ochioasă în forma de căciulă pe care o moştenise, nu scăpa de asaltul turbat al iezilor crescuţi pe pietrele oraşului, care se tăvăleau, smulgeau şi aruncau paiele în slăvi cu o plăcere diavolească.

Cuptorul şi oalele spânzurate în gard, grajdul cu mirosul de balegă proaspătă, poiata pipernicită a găinilor ori bieţii puişori, bănuţi de aur, până şi troaca porcilor, toate îşi pierdeau semnificaţiile şi deveneau, în exaltarea Luanei, paradisul jocului neobosit.

Dar o aşa fericire se întâmpla foarte rar. De cele mai multe ori maşinile plecau lăsând-o în urmă. O parte din inima fetiţei se frângea iremediabil. Ziua se scurgea într-o mohorâre morbidă. Nu-şi putea înfrâna puzderia de întrebări:

- Mamă, de ce surorile tale nu ne invită în plimbările lor? Ce le-am făcut? Ce nu le place? Noi, atunci când mergem în parc sau la ştrand, nu ne simţim bine dacă nu chemăm întreg cartierul. Verişorii mei nici nu mai au nevoie să fie poftiţi. Cum văd că ne gătim, cum dau fuga să se îmbarce şi ei. De ce nu fac şi surorile tale la fel?

Întrebările fetei, rămase fără răspuns, răneau inima Sandei care, tânără şi fire veselă, tânjea, la rându-i, după ieşiri, distracţie, lume multă şi voie bună.

Văzând că mama tace, Luana dădea fuga la bunica şi aştepta o explicaţie. Spera într-o reacţie care să-i lumineze gândurile. Dar bătrâna îşi apăra fetele deşi nu era de acord cu ele. Nimeni nu le putea obliga să facă ceva ce nu doreau, iar dacă Sanda era o femeie cu suflet, care iubea copiii şi se bucura de prezenţa lor, meritul acesta va cântări în faţa Domnului, atunci când o va lua în împărăţia Lui. Luana bombănea, îmbufnată. O apreciere aşa îndepărtată nu o mulţumea în nici un fel. Jura că data viitoare nu o va mai lăsa pe mama să ia însoţitori, vor ieşi pe poartă mândre nevoie mare şi nu se vor uita măcar o dată înapoi. Să simtă şi ceilalţi copii amarul, durerea, suferinţa abandonării. Promisiuni deşarte ce-şi dădeau duhul a doua zi când, firea deschisă, dependenţa de oameni, dragostea de viaţă împlinită doar în prezenţa celorlalţi, o făceau să le caute în continuare tovărăşia.

Natură inspirată, de altfel, deoarece, la un moment dat, prezenţa Emei îi fu Luanei de ajutor. Se aflau în magazinul universal când, îmbulzeala cumpărătorilor la un anumit raion, le făcu să se apropie. Din spatele draperiilor de pluş, ce mascau intrarea în magazii, vânzătoarele dădeau la iveală covoare persane. Oamenii se repezeau călcându-se în picioare, stârnind un vacarm şi o înghesuială de proporţii alarmante. Sanda trase fetiţele spre ea şi le ordonă în grabă:

- Staţi cuminţi aici, mă duc să prind un covor.

Luana o privi nedumerită, întrebându-se de ce trebuia mama să alerge după un obiect nemişcător, lipsit de picioare. O văzu străduindu-se să-şi facă loc, luptându-se din răsputeri să străbată mulţimea compactă. Oamenii strigau, se împingeau, ameninţau cu pumnii vânzătoarele care, ceva mai înainte, moţăiseră pe scaune, lipsite de activitate.

Ema prinse mâna Luanei şi începu să tremure.

După câteva minute, Sanda apăru triumfătoare.

- Luana, vă aşezaţi pe covor şi nu vă mişcaţi de aici. Nu am suficienţi bani la mine şi trebuie să merg să scot de la C.E.C. Nu vă ridicaţi, indiferent ce se întâmplă, ai înţeles?

Luată pe nepregătite, fetiţa întrebă speriată:

- E departe?

- Micuţa mea, am încredere în tine. Vin cât de repede pot. Hai, aşezaţi-vă aici!

Făcut sul, covorul arăta ca un şarpe uriaş. Sanda le aşeză călare la cele două capete şi dispăru. În lipsa agitaţiei din magazin fetiţele ar fi putut găsi, lesne, un mod de joacă dar haosul din jur le făcu să se încleşteze de obiectul de sub ele şi să aştepte, nerăbdătoare, întoarcerea mamei. Li se păru că trec ore, zile, ani, că Sanda nu va mai reveni vreodată şi ele vor rămâne încremenite pe locul datoriei pentru vecie. Când raionul începu să se golească, prin plecarea fericiţilor câştigători de „trofee", cei mai puţin norocoşi căutară disperaţi în jur. Unul dintre ei văzu fetiţele.

- Ce faceţi aici?

- O aşteptăm pe mama.

- Şi unde e mama voastră?

- La C.E.C., să scoată bani.

O fracţiune de secundă, ochii bărbatului priviră adânc în cei ai Luanei apoi ordonă:

- Daţi-vă la o parte. Covorul acesta e al meu.

- Nu mă ridic nici moartă, spuse Luana hotărâtă.

Întărâtat, fără să mai aştepte ca fetele să se mişte, bărbatul prinse de unul din capetele covorului şi începu să-l târâie. Acesta se urnea cu greu, omul se înroşea la faţă din pricina efortului, copilele urlau îngrozite, cu călcâiele proptite în duşumea. Rămas fără vlagă, bărbatul se îndreptă de spate şi se repezi spre ele.

- Plecaţi de aici, imediat!

Ema începu să plângă şi se ridică.

- Dacă nu te aşezi te omor, şuieră Luana şi ochii îi luciră atât de straniu, încât cealaltă trebui să asculte.

Scos din sărite de curajul copilei, bărbatul îşi încleştă degetele pe braţele ei şi-o ridică. În secunda următoare, fata muşcă mâna duşmănoasă cu putere, strânsoarea dispăru şi ea căzu bufnind înapoi pe covor. Ridică privirea spre faţa schimonosită de durere a bărbatului şi mârâi. Acesta rămase perplex. Deveni conştient că puştoaica se va bate cu el, parte în parte, dar nu va renunţa niciodată. Glasul Sandei îl făcu să tresară:

- M-am întors. Sunteţi bine?

Luana îi răspunse victorioasă:

- Foarte bine.

- Mă duc să plătesc.

Parcă se făcu liniște dintr-o dată. Inamicul dispăru în mulţime, un coleg al Sandei veni cu maşina şi aruncă proaspăta ei achiziţie în portbagaj, Ema, trezită din încremenirea momentului, se relaxă la adăpostul banchetei confortabile, numai Luana nu reuşea să-şi revină şi să nu se mire, consternată, de ce erau oamenii în stare: să se omoare pentru un covor!

* * *

În zilele foarte călduroase, Bica accepta ca uriaşa balie de tablă să fie scoasă afară şi nepoţii să facă baie împreună. Dezbrăcaţi la chiloţei, Ema, Dan şi Luana aşteptau, chiuind de bucurie, ca Bica să umple „cada" răsturnând în ea cele câteva zeci de găleţi cu apă fierbinte, încălzită la toate aragazurile din gospodărie. Cocoşată din pricina greutăţii şi asudată de căldură, Bica le scutura picioarele de praf şi îi băga în balie. Începea, astfel, cel mai îngrozitor coşmar al ei. Întâi, urletele insuportabile la contactul cu apa. Mai apoi, se trezea câte unul că e prea fierbinte. Femeia înhăţa găleţile şi da fuga la pompă să le umple. În momentul în care le răsturna, urla un altul că apa s-a răcit prea tare. Bătrâna alerga spre aragazuri. Când, în sfârşit, se declarau mulţumiţi, începea săpuneala. Una smintită, o nebunie generală al cărei produs, clăbucul, se înălţa ameninţător, gata să acopere întreaga ogradă ca o zăpadă prea timpurie. Săpunul ţâşnea din mâinile copiilor şi ateriza, invariabil, fie în apa agitată de valuri, fie în noroiul moale din jurul căzii. Ieşeau din balie şi dădeau fuga după el apoi ţuşti, înapoi, cu picioarele pline de mizerie. Soarele lenevea pe umerii lor, pe obraji, pe spate, în creştetul capului. Se bălăceau până ce mistuiala cerească îi secătuia de vlagă. Atunci, profitând de slăbiciunea lor, Bica schimba apa, îi săpunea bine şi-i clătea, îi înfăşura, pe rând, în câte-un prosop şi-i aduna în camera ei pentru a-i primeni cu lenjerie curată. Dacă pentru Dan şi Luana aranjatul frezei era pierdere de timp şi-o făceau neatent şi în grabă,

pentru Ema pieptănatul reprezenta un adevărat ritual. Ea se aşeza comod pe scaun, în timp ce Luana, singura în afara Vandei lăsată să se apropie de părul lung al Emei, prindea cu delicateţe şuviţă cu şuviţă şi le descâlcea cu o răbdare de care în nici un alt moment nu dădea dovadă. Urma somnul de prânz, imperios necesar după baie, pentru a se închide porii. Chestia asta cu porii o dădea pe spate pe Luana. Cu siguranţă, era împrumutată de prin vecini, de la unul binevoitor şi grăbit s-o pună pe Bica în temă cu noile descoperiri ale ştiinţei.

Deşi baia reprezenta un efort considerabil, bătrâna accepta această corvoadă, în ciuda faptului că, o dată scăpaţi la joacă, până în seară năzdrăvanii erau, iarăşi, numai buni de aruncat în balia de tablă.

Cu doar o săptămână înainte de începerea şcolii, într-o zi de sâmbătă, Luana sesiză o agitaţie ieşită din comun în rândul părinţilor. Mătuşile, plecate de dimineaţă, se întoarseră spre prânz coafate, cu acele frizuri creţe şi ţepene al căror farmec fetiţa nu reuşea să-l priceapă. Sanda renunţase şi ea la amorţeala obişnuită, întinsese pe pat costumaşul nou adus de la croitoreasă şi se foia prin casă căutând pantoful şi poşeta care se potriveau cel mai bine. Bica mătura curtea, aranja straturile cu flori şi striga la copii să nu deranjeze nimic din ceea ce ea încerca să pună în ordine.

Nepoţii o înconjurară şi-o asaltară cu întrebări.

- Ce se întâmplă? De ce e toată lumea atât de agitată? Vecina Scarlat şi-a ornat curtea cu hârtie colorată şi a umplut-o de mese.

- Îşi mărită fata. În seara asta e nunta şi pentru că o face acasă veţi avea ocazia să vedeţi mireasa.

Copiii bătură din palme şi scoaseră urale de bucurie deşi, în fapt, nu prea ştiau la ce să se aştepte.

Spre seară, Luana se cocoţă pe un colţ al toaletei şi-o privi pe mama care se gătea în oglindă. Era superbă în costumul de catifea grena, a cărui fustă dreaptă îi punea în valoare picioarele lungi, încălţate în pantofi cu toc înalt.

- Cum poţi să mergi pe astfel de tocuri? se miră fetiţa. Crezi că ai să poţi dansa încălţată astfel?

Sanda zâmbi amar.

- Nu-ţi face probleme, nu mă va invita nimeni la dans.

- Glumeşti…Nu vezi ce frumoasă eşti?

Femeia o mângâie, cu vădită tristeţe.

- Ce ai, mamă, de ce eşti amărâtă? Ascultă, la tanti Scarlat cântă muzica! Mergi la petrecere!

Sanda îşi perie în grabă părul negru apoi o lăsă singură.

Nedumerită, Luana fugi la bunica. Se postă în faţa ei şi-i spuse dintr-o suflare:

- De ce nu e mama bucuroasă că merge la nuntă? Pentru că n-are un soţ cu care să danseze?

Sufletul Bicii se prăbuşi. Sanda fusese, dintotdeauna, un copil deosebit. O ajutase să le crească pe cele mici, renunţase la şcoală şi se angajase pentru a întări venitul familiei. În ziua în care îl adusese pe Eduard Leon la uşă, frumos, sincer şi de o educaţie impecabilă, simţise o dorinţă nestrămutată ca acestui copil să-i fie bine, să aibă parte, în sfârşit, de bucuriile vieţii. Dar destinul Sandei nu împărtăşise speranţele bătrânei. La nici patru ani de la căsătorie se întâmplase nenorocirea. Eduard se îmbolnăvise de cancer, acea boală îngrozitoare care decima mii de vieţi în toate colţurile lumii şi Bica îşi văzuse fiica intrând pe poartă sfâşiată, devastată, desfigurată de o privire goală.

„- Mamă, Eduard va muri”.

Din ziua aceea Sanda devenise un om condamnat la singurătate. Dacă n-ar fi avut-o pe Luana, cu siguranţă, şi-ar fi pus capăt zilelor dar avusese norocul ca acest copil, de o energie şi un optimism molipsitor, să nu-i lase timp să respire, să-şi amintească ori să plângă. Nu mai vorbise niciodată despre soţul ei. Puţinul pe care-l ştia Luana îl aflase de la bunica. Nu ezitase să-i spună cât de mult îl iubise, că fusese ginerele preferat, că veselia debordantă şi puternicul simţ al umorului îi făcuseră prezenţa plăcută oriunde.

Bătrâna se strădui să-şi adune puterile. Ridică fetiţa pe genunchi şi încercă să-i lămurească, simplu şi pe înţeles, o parte din neajunsurile materiale şi sufleteşti ale vieţii unei femei văduve.

Cu privirea înfiptă în irisul bunicii, fetiţa transforma în imagini fiecare cuvânt al ei. Se vedea mică şi neputincioasă în lupta cu nefericirea mamei.

- Bunico, tare mărunţică mai sunt eu! Cum să alin suferinţa mamei mele dacă m-a făcut aşa de plăpândă?!

Femeia îi mângâie părul şi zâmbi:

- Tu, plăpândă... Doamne, în viaţa mea n-am văzut atâta energie, încăpăţânare şi forţă. Ai puterea unei tornade, Luana, şi inima unui leu. Când vei fi mai mare vom mai vorbi despre asta. Acum nu înţelegi mare lucru.

- Ba înţeleg, bunico. Pricep tot ce se întâmplă în jurul meu dar nu ştiu să folosesc vorbele aşa ca voi, oamenii mari. Uite, pune mâna aici. Simţi cum bate? Bătăile astea sunt cuvinte dar mata nu poţi să le desluşeşti. Acum ştiu că suferi foarte mult şi că-ţi vine să plângi dar te ascunzi de mine şi-ai s-o faci după ce plec eu.

- Draga mea, ai să mănânci o pâine tare amară în viaţă. Femeile te vor invidia pentru că eşti frumoasă iar bărbaţii se vor răzbuna pe inteligenţa ta. Dincolo de toate astea, ţine minte ce-ţi spun: în viaţă trebuie să ai idealuri şi să crezi, cu ardoare, în ele. Dar, mai înainte de toate, trebuie să-l iubeşti pe Dumnezeu. El este singura speranţă.

- Ei, Bico, acum chiar că n-am priceput, dar nu mai am vreme să mă gândesc la asta. Am alte treburi de făcut. Să mă gătesc şi să fiu cea mai frumoasă fetiţă care participă la prima nuntă din viaţa ei!

S-a grăbit să îmbrace rochiţa albastră cu jupon din voal roz, şi-a legat mândră fundele rozii iar buclele „de aur” şi le-a pieptănat cu mare grijă.

Se privi în oglindă cu ochi luminoşi.

- Parcă sunt unul din sfinţişorii pictaţi pe pereţii din biserică, îşi spuse chicotind şi se grăbi să iasă afară.

Dan era aşa de ţeapăn în costumul cu vestă şi cravată, încât numai ochii din cap reuşeau să i se mai mişte. Vanda o gătise pe Ema într-o rochie dreaptă şi lungă, dintr-un material înflorat, prea colorat să facă impresie.

Curtea vecinei Scarlat, împodobită cu hârtie colorată şi multe baloane, găzduia o aglomeraţie gălăgioasă de oameni eleganţi şi bine dispuşi. Inima Luanei era în extaz. Înnebunită după muzică, îşi făcu loc printre perechi şi începu să danseze. Simţea îmbinarea sunetelor cu sufletul. Mişcarea paşilor împlinea bătăile inimii. Confundată cu această trăire melodioasă, Luana se simţea fericită. Dansatorii se uitau la ea plini de admiraţie. Unii dintre ei, mai şugubeţi, îi imitau mişcările. Unchiul Dali o prinse de mână şi fetiţa se roti, de câteva ori, pe sub braţul lui. Nuntaşii aplaudară iar unchiul nu-şi mai încăpu în pene de mândrie. Se afla în mijlocul atenţiei, partenera se bucura de o sinceră apreciere.

De mică îşi corectase mişcările şi gesturile în faţa oglinzii. Dansa, în timp ce radioul dat la maxim o făcea pe Sanda să se ascundă în spatele uşilor închise, învârtindu-se, analizându-şi ţinuta, privirea şi zâmbetul. O dată ce stăpânea toate astea, mişcările trupului căpătau inflexiuni proprii, pornite din duioşia sufletului şi cochetăria cu care, orice reprezentantă a sexului frumos, era născută. Nu se mira de reacţia pe care o stârnea, pentru că tot ceea ce făcea era pornit din inimă. De câte ori mama o lua la serviciu, colegii o plimbau dintr-un birou în altul şi-o rugau să cânte. Ştia întreg repertoriul lui Mihai Constantinescu şi visa să se mărite cu el când va fi mare. Fredona melodiile în vogă dar toţi preferau unul şi acelaşi cântec, „Coana Chiriţa", pe care Luana nu-şi mai amintea de unde-l învăţase şi căruia îi dădea o interpretare unică, din ce în ce mai reuşită o dată cu maturizarea vocii. Aşa cum stăpânea mişcările dansului, atunci când cânta avea grijă ca vocea să n-o ia razna şi ondula sunetele cu talentul înnăscut. Moldoveancă get-beget, fetiţa cânta cam aşa:

„Pi o mari-nspumatîtîtî
Vaporiu se scufunda.
Coana Chiriţa spărietî
Strâgaaa cât o ţânea gugura:
Vai, vai, vai ci durieri,
Iotiti, bre, vaporiu cum chieri
Şî marinarii cum plânji: Îh! Îh!
Cum plânji cu lacrimi di sânji!"

Făcea „Îh!Îh!” după un moment de pauză, trăgând aer în piept în timp ce pronunţa cuvintele, scoţând un oftat şuierat şi înghiţit, că toată lumea izbucnea în râs. O rugau să cânte, iar şi iar şi Luana nu se plictisea niciodată.

Când melodia se termină, unchiul Dali şi partenera lui se pregătiră pentru dansul următor dar Vanda îşi înhăţă bărbatul şi-i şopti la ureche. Dali se întoarse spre Luana, o luă de mână şi în drum spre casă Dan şi Ema fură şi ei culeşi şi trimişi la culcare. Copiii începură să plângă, supăraţi că distracţia lor se termina atât de curând. Lacrimi amare arseră obrajii Luanei şi o furie turbată împotriva mătuşii i se cuibări în suflet, ştiind că ce se întâmpla era numai din vina ei. Se smulse din mâna bărbatului şi îşi întoarse spre el ochii plini de ură:

- Mătuşa Vanda te-a convins să ne trimiţi la culcare. Nu suportă să vadă lumea uitându-se la mine. Dacă ar şti cum s-o îmbrace şi ar ajuta-o să aibă mai mult curaj, Ema s-ar bucura de aceeaşi atenţie.

- Ai grijă ce vorbeşti, domnişoară, şuieră unchiul Dali, altfel o iei peste gură. În cinci minute să fii în pat!

Luana o luă la fugă spre casă. Se aruncă pe un scaun, sufocată de ciudă. Amintindu-şi cuvintele bunicii, „femeile te vor invidia”, îşi spuse: „Foarte bine. Aşa să fie, dar în seara asta va fi cum vreau eu!”

Îşi schimbă rochiţa, îşi prinse părul în clame şi pândi retragerea unchiului Dali în curtea de alături. O zbughi afară şi se piti în spatele gardului despărţitor al celor două gospodării. Stătea chircită, privind ţintă printre scânduri. Muzica o învăluia, provocându-i nesfârşite păreri de rău. Rochiile lungi, sclipitoare, alunecau prin faţa ochilor ei, ca într-o poveste cu zâne, făcând-o să se simtă mai năpăstuită decât Cenuşăreasa. O văzu pe Sanda stând singură într-un colţ, superbă în costumaşul pe care îl îmbrăcase, siluetă de păpuşă de porţelan cu plete lungi, ireal de negre.

- De ce nu o invită nimeni la dans? şopti fetiţa cu nasul în scânduri. E aşa de frumoasă!

Remarcă o femeie corpolentă ce dansa cu un bărbat scund şi chel. Gâfâia, sărmanul şi asuda din greu, încercând să învârtă

masa compactă ce n-o putea cuprinde cu braţele. „Cu mama nu i s-ar întâmpla aşa ceva. Ea se mişcă excelent”, îşi spuse Luana.

Parcă auzindu-i gândul, profitând de oboseala şi retragerea partenerii sale, bărbatul mărunţel cu chelie o invită pe Sanda la dans. Chipul femeii se lumină şi cuplul valsă cu o uşurime de fluture. Luana chicoti de bucurie în ascunzătoarea ei. Fericirea mamei o făcea fericită. Când valsul se termină începu un tangou, ritmul preferat al Sandei. Bărbatul ar fi continuat bucuros jocul de paşi dacă nu s-ar fi simţit smuls, cu brutalitate, din braţele partenerei şi târât printre perechile de dansatori. Femeia mamut, învelită într-o pânză de lurex gri care-i ţinea loc de rochie, îl prinse de guler şi aproape că-l purtă pe sus până la masa unde îşi aveau locul. Îl trânti pe scaun şi începu să dea din gura strident rujată, croindu-l, când şi când, peste ceafă.

Profund jignită, Sanda se retrase şi încremeni pe un scaun, ca şi cum acela ar fi fost singurul loc în care îi era permis să stea. Luana se albi de mila ei. O mânie cruntă îi încleştă mâinile pe scândura de gard şi-o făcu să arunce priviri de foc ticăloasei care-i supărase mama. Se aşezase lângă bărbatul făcut ghem şi îşi trăgea înciudată „rochia” peste pieptul generos. Aprinse, cu ostentaţie, o ţigară. Revenindu-şi din şoc, bărbatul întinse mâna, timid, după paharul cu vin. În acel moment, simţi o plesnitură puternică în piept şi se trezi răsturnat de pe scaun.

În noaptea aceea Luana adormi greu, măcinată de nenumărate gânduri, planuri de răzbunare amestecate cu o dorinţă arzătoare ca tatăl ei să învie, pentru a mai dansa, o noapte, cu soţia sa. Frământarea cea mai adâncă însă i-o provoca întrebarea a-l cărei răspuns nu reuşea să-l găsească: de ce unchii ei n-o invitaseră pe mama la dans?

CAPITOLUL II

„Nu există Moş Crăciun!”

Prima zi de şcoală a fost, mai degrabă, un amestec de senzaţii decât o mare bucurie, o trăire unică de care să-şi aducă mereu aminte, aşa cum îi tot spusese mama cu mult înainte de a începe „marea aventură”. Luana acceptase ideea că trebuie să meargă la şcoală doar pentru că aceasta era singura modalitate de a învăţa să citească.

Se trezi dimineaţă devreme, mama o găti cu uniforma apretată, – „Doamne, iar apret!” -, îi prinse buclele în enorme funde albe, – „Aşa se poartă.” -, fetiţa se încălţă pentru prima dată cu pantofiorii de lac şi cu şoseţelele trei sferturi nepurtate până atunci. Sanda o privi în extaz, necontenind să se mire:

- Ce mare ai crescut, Luana! Eşti aproape o domnişoară. Când s-a întâmplat asta?

Încătuşată în uniforma scrobită, fetiţa abia se stăpânea să nu-şi dojenească mama pentru obsesia îngrozitoare pe care o avea de a apreta totul: aşternuturi, haine, gulere, mai lipseau chiloţii şi şosetele şi ar fi transformat-o, cu uşurinţă, în omul de tablă din „Vrăjitorul din Oz”. Gâtul ţeapăn, incapabil să se mişte în gulerul ca de carton, îi amorţi chiar înainte de a ieşi din casă. Se uită în oglindă – o ultimă privire – şi văzu fundele uriaşe, ca două corniţe de drac. Îngână fără speranţă:

- E neapărată nevoie să port astea?

- Bineînţeles, prinţesa mea. Toate fetiţele sunt aranjate astfel. Eşti delicioasă cu ele!

„Prinţesa” se îndoi amarnic şi tot drumul până la şcoală i se păru că lumea se uită la ea ca la o arătare de pe altă planetă. Îşi apăsa fundele pe ascuns, în speranţa că le va mai micşora, trăgea

în toate părţile de acel obiect de tortură pe care toţi ceilalţi îl numeau guler, una din şosete îi aluneca la vale şi la fiecare metru parcurs era nevoită să se oprească şi s-o ridice. Din fericire, şcoala se afla în celălalt capăt al străzii, imediat după colţ şi drumul nu dură mai mult de cinci minute.

O uimi mulţimea de copii adunaţi în curtea şcolii. Îşi închipui străzile rămase pustii, scrâncioburile legănate doar de vânt, liniştea sinistră a oraşului. Tărăboiul, nebunia, îşi mutaseră sediul între pereţii şcolilor, în perimetrul din jurul lor. Se ţinea de mâna mamei, încercând să facă faţă agitaţiei din jur. Sanda avusese dreptate. Toate fetiţele purtau „corniţe" din funde albe. Una mai uriaşă decât cealaltă. Cu cât „coşmarurile" erau mai mari, cu atât fetele se arătau mai mândre. Se priveau sfioase, bănuitoare, se măsurau pe furiş. Băieţii, mai comunicativi şi mai practici, lăsaseră ghiozdanele lângă gard şi încinseseră un joc diavolesc de fotbal cu şapca unuia dintre ei. Pe Luana o mâncau tălpile şi dacă nu s-ar fi ordonat adunarea nu se ştie dacă n-ar fi încercat unul sau două şuturi la poartă. Aşezarea în careu stârni o zarvă şi mai mare. Bobocii nu ştiau în ce clasă anume sunt, nu-şi cunoşteau învăţătorul şi colegii, se cramponau de mâinile părinţilor târându-i după ei în formaţie. Un pui de om pierdut în mulţime plângea sfâşietor după maică-sa. Una din învăţătoare o striga pe alta şi încerca din tot înadinsul să se facă înţeleasă. Intrară în clase în dezordine, după aproape două ore de discursuri savante suportate de toată lumea în picioare, cu stoicism. Sanda se ţinea scai în urma Luanei, sâcâind-o continuu cu indicaţii preţioase. Îi striga să se aşeze în prima bancă, să-şi ridice şoseta care-i alunecase dar fetiţa n-o mai luă în seamă. Grupaţi din mers doi câte doi, păşiră pragul clasei. Pe bănci îi aştepta abecedarul şi o floare. Se aşeză care cum apucă, cu ochii ţintă la cartea frumos colorată. Fetiţele se înghesuiră în primele bănci, băieţii se adunară stol în spatele clasei. Părinţii se agitau îndrumându-şi odraslele spre un loc sau altul. Sanda se da de ceasul morţii împingând-o pe Luana către prima bancă dar ea se încăpăţâna să se întoarcă în grupul băieţilor. O apucă de mână şi-o aşeză în banca a doua de la geam, în clipa în care învăţătoarea ceru cu glas ridicat să se facă linişte. Se potoliră,

pe rând şi privirile tuturor se înfipseră în femeia de la catedră. Înaltă, voluminoasă, învăţătoarea vorbea tare, calculat, istorisea povestea clasei I, în vreme ce ochii ei mari analizau pe fiecare în parte, părinţi şi copii. Ajunsă la Luana, privirea femeii se opri asupra inelelor galbene ce stăteau încolăcite în jurul fundelor. Câteva dintre ele, scăpate din strânsoare, zăceau căzute peste frunte. Fetiţa înţelese că aspectul părului ei nu este pe placul învăţătoarei şi nu se miră date fiind paratrăsnetele ancorate în creştetul ei. Tovarăşa prezentă elevilor abecedarele, le oferi florile, adresă zâmbete din colţul buzelor anumitor părinţi şi declară prima zi de şcoală încheiată. Întoarcerea acasă fu o mare uşurare. Aruncă scrobeala cât mai departe, cu dorinţa neexprimată de-a o mânca şoarecii până a doua zi, îmbrăcă treningul şi călare pe bicicletă îşi oferi binemeritata evadare. Încet, încet, străzile prinseră viaţă. Urletele, chiotele, râsetele sănătoase, puseră stăpânire pe oraş. Ghiozdanele zăceau aruncate după uşă, uniformele dormeau cocoţate pe umeraşe, mingea se rostogolea bezmetică în mijlocul drumului şi veselia coborâtă din cui însufleţea jocurile nevinovate ale copiilor. Zâmbete sincere, bucurie de-a trăi şi lipsă de griji, toate ca o ploaie benefică peste micul târg moldovenesc.

* * *

În scurt timp înţelese că ierarhia funcţiilor şi puterea banilor se fac simţite şi în şcoală. Elevii din clasă se împărţeau în trei categorii. Comportamentul tovarăşei faţă de ei scoase în evidenţă acest lucru. În prim plan se aflau copiii ai căror părinţi erau bine situaţi ori prieteni cu învăţătoarea. Aceştia îi făceau mici servicii şi o vizitau acasă. În fiecare zi, în pauza mare, mama unuia dintre băieţi venea la şcoală şi îşi hrănea odorul, timp în care tovarăşa îi ţinea companie. În timpul orelor, băiatul era mângâiat pe creştet cu o grijă şi simpatie deosebite. Văzându-l atât de corcolit, Luana crezu că e suferind cine ştie de ce boală grea şi fără vindecare. „Poate are cancer şi păţeşte ca tatăl meu!” gândi fetiţa, cu inima strânsă. După o vreme însă, Luana descoperi că acest coleg e bine

sănătos, nu-i lipseşte nici unul din organele vitale iar grija exagerată care i se arăta nu putea fi decât zăpăceală la cap şi atât. Un alt copil pe care învăţătoarea îl ridica în slăvi era Ana. Soţii Lipşa, ambii croitori, se aflau la mare rang în liota părinţilor clasei. Tovarăşa îi primea, întotdeauna, cu un zâmbet până la urechi şi Luana se întreba, cu naivitate, ce mare brânză să încropeşti câteva boarfe pentru care nu-ţi trebuie matematică să le duci la bun sfârşit. În ciuda acestei atenţii exagerate, părinţii Anei se prezentau cu o atitudine modestă şi de bun simţ. Ofereau fetiţei o educaţie serioasă şi Luana o îndrăgi pentru frumuseţea sufletului ei generos.

Mai erau şi alţii, favoriţi ai sorţii, vreo cinci la număr, printre ei aflându-se şi un băieţel cu o privire năucitoare, pe care doamna îl adora pentru frumuseţea şi inteligenţa deosebite. Crin Soveja avea gene lungi, irisul albastru şi un păr negru, de tăciune. Era înalt, subţire, tăcut şi paşnic iar zâmbetul timid şi gropiţele din obraji topeau sufletul Luanei când se uita la el. Era fascinată de acest coleg neobişnuit care n-o lua în seamă, nu-i vorbea şi-i întorcea spatele atunci când se apropia. Atitudinea lui Crin rănea inima exaltată a fetiţei. Ea nu-şi putea explica această aversiune şi considera că n-o stârnise în nici un fel.

A doua categorie, din care făcea parte şi Luana, reprezenta grosul clasei. Era formată din acei copii de condiţie medie care, indiferent de inteligenţă sau prezenţa de spirit de la ore, rămâneau cufundaţi în anonimatul numelui. Eleva Leon se sufoca să vadă cât de greu se îndura tovarăşa să laude pe unul ori pe altul, cât se chinuia să atingă, abia cu vârful degetelor, creştetul aceluia din gloată care dădea dovadă de reale înzestrări intelectuale. Nu suporta gândul că toţi aceştia purtau crucea pregătirii şi a buzunarelor goale ale părinţilor.

La prima şedinţă, învăţătoarea folosi cuvinte de „înaltă preţuire” la adresa „capetelor încoronate” ale clasei.

- Sunt copii care promit. Nu cred că vor ridica vreodată probleme şi cu siguranţă vor ajunge oameni mai târziu.

Ceilalţi posesori de urmaşi înghiţiră în sec.

Tatăl Mariei se foi în scaun. Spuse, cu voce groasă şi tărăgănată:

- Apoi, doamnă, frumos vorbiţi dumneavoastră despre aceşti elevi şi-mi pare rău că fetiţa mea se află printre ei. Eu sunt muncitor. Lucrez în trei schimburi, opt ore, în picioare, lângă strung. Când ajung acasă repar „lemnele" învechite din gospodărie, fac piaţa şi dau o fugă la bătrâni să văd ce mai fac. Nu ştiu cum să mă întorc mai repede, să mă bag în pat şi să-mi întind oasele. Când să mai fac lecţii cu Maria? Nevasta mi-a murit anul trecut – Dumnezeu s-o ierte! – şi m-a lăsat singur cu trei copii.

- Tovarăşe Narin, nu mă mai întrerupeţi. Veţi avea ocazia să vorbiţi la sfârşit, făcu învăţătoarea vădit deranjată de îndrăzneala bărbatului.

În spatele Sandei se aşezase tatăl unei alte fetiţe. Femeia strâmba din nas şi se foia în bancă pentru că bărbatul mirosea a băutură. Se abţinea cu greu să nu-i facă observaţie. Luana îl privea cu milă pentru că era prost îmbrăcat, avea pantalonii rupţi şi cămaşa arăta ca o cârpă de şters vasele. Era însă vesel şi făcea tot felul de glume la care copiii râdeau cu toată gura. Învăţătoarea îl atenţionă să fie mai serios, dar bărbatul îi dădu o replică plină de sârg, pe care femeia de la catedră o înghiţi cu noduri. Nu băuse decât o sticlă de rachiu, cu vărul Vasile, era puţin abţiguit, dar în afara mirosului de băutură ieftină nu deranja cu nimic. Nu toată lumea avea bani. Nu toţi se născuseră boieri. Taică-său venea seara acasă beat mort şi-i lua la bătaie, copii şi nevastă, la grămadă. Nici Grivei, cel răpciugos, nu scăpa de talpa lui înglodată. El nu-şi lovise vreodată soţia iar pe copii i se rupea inima când trebuia să-i altoiască. Nu se pricepea la carte, nu făcuse nici patru clase, dar îşi învăţase odraslele ce-i respectul, bunul simţ, mila şi omenia. Erau lucruri care nu se învăţau la şcoală. Le moştenise de la maică-sa şi le dădea mai departe copiilor lui, dar doamna era prea înţepată să observe asta.

Sanda căpătase obiceiuri de femeie singură. Nu suporta bărbaţii băuţi şi neîngrijiţi. Deşi se pierdea la rându-i printre ceilalţi anonimi, neavând să ofere doamnei decât un „Bună ziua" plin de respect, se considera superioară. Snobismul pe care-l

culesese cine ştie de unde o făcea să-i interzică Luanei apropierea de copiii muncitorilor, ai şoferilor şi ai altor categorii de oameni pe care nu le considera „de nasul ei”. La terminarea şedinţei, după ce-i analizase pe fiecare în parte, Luana trase o concluzie înţeleaptă: sărăcia avea nenumărate forme.

Şcoala generală la care învăţa Luana avea repartizaţi elevi de la Casa de copii. Orfane sau abandonate, aceste suflete lăsate în grija statului te umpleau de milă. Îmbrăcaţi în uniforme vechi, necălcate, deşiraţi şi slabi, unii dintre aceşti copii nu vorbeau şi nu râdeau aproape niciodată. Pe Luana o impresionă primul contact cu ei. Avea doi căminişti în clasă: Mincaş Gheorghe şi Vându Teodor. Mincaş, fire închisă şi reţinută, nu vorbea decât cu prietenul lui de la Casa de copii. De altfel, elevii nu se înghesuiau să-i adreseze vreun cuvânt. Veşnic încruntat şi incomunicabil, şcolarii se temeau de el. Vându era scund şi de o veselie debordantă, în totală contradicţie cu apatia celuilalt. Îi curgea încontinuu nasul şi zilnic tovarăşa îl lovea peste faţă din pricina asta. Prima lovitură peste obrazul băiatului izbise urechile Luanei ca o plesnitură de bici. I se oprise inima în loc. Se aşteptase ca pământul să se surpe şi învăţătoarea să cadă înăuntru, cu picioarele în sus. Oropsit al clasei, lipsit de apărare, Vându era bătut zilnic. Când femeia ridica mâna asupra lui, îşi încrucişa braţele în faţa ochilor, se chircea şi aştepta lovitura puternică a uriaşei femei cu umilinţa unui câine. Mâna grea a învăţătoarei îl dezechilibra şi de multe ori Teodor cădea grămadă la picioarele ei.

Colegul de bancă al Luanei era urât şi pistruiat iar ea nu-l putuse suferi din prima clipă. I se băga în suflet şi-i punea tot felul de întrebări. Niciodată nu ştia ce temă le-a dat învăţătoarea, îşi uita cărţile acasă, dar cel mai mult o enerva faptul că-i spunea mereu cât de frumoasă este şi că încerca să se joace cu părul ei. Fetiţa se zbârcea toată şi-l lovea peste mână.

Într-una din zile, el veni la şcoală cu o cutie mare de carton, legată cu fundă şi-o oferi colegei sale de bancă. Surprinsă, Luana deschise cutia şi mare-i fu mirarea să descopere înăuntru o pereche de patine cu rotile.

- Astea sunt de ziua ta, îi spuse Damaschin.

- Dar ziua mea e în aprilie!

- Nu ştiu dacă atunci o să mai am bani să-ţi cumpăr un cadou. Ia-le acum.

Luana îi mulţumi, cu intenţia de a-şi cere scuze pentru purtarea rece de până atunci, dar privirea chiorâşă a colegului, zâmbetul perfid şi strâmb, o făcură să renunţe. La terminarea orelor fugi spre casă, grăbită să arate Sandei cadoul.

- Mamă, uite ce mi-a dat Damaschin azi.

Femeia încremeni.

- De unde ai astea?

- Nu ţi-am spus? De la colegul meu. Mi le-a dat de ziua mea.

- Ziua ta e în aprilie.

- Asta i-am zis şi eu dar el a insistat să le iau.

Sanda o privi suspicioasă.

- Sigur îmi spui adevărul?

Luana se supără:

- Eu nu mint.

Mama căzu pe gânduri şi în final hotărî:

- Trebuie să le duci înapoi.

- Nu pot să fac asta. Abia aştept să le încalţ.

- Nu mai discutăm. Mâine le duci înapoi.

Deşi i se rupea inima, Luana trebui să asculte. A doua zi îi înmână colegului cutia cu patinele. Damaschin o privi perplex.

- Ce faci?

- Nu pot le să primesc. Sunt mult prea scumpe şi nu ştiu de unde ai tu bani să cumperi aşa ceva.

- Mi-a dat tatăl meu. Le-am luat special pentru tine şi-ai să le primeşti.

- Nu vreau. Ia-le înapoi.

Băiatul se albi de furie. Smulse darul din mâinile fetei şi-l trânti pe bancă. Îl privi cu ochi turbaţi. Cu un gest scurt îi făcu vânt. Cutia alunecă pe suprafaţa lucioasă şi zbură în colţul celălalt al clasei. Damaschin se întoarse spre ea şi şuieră printre dinţi:

- Proasto!

Pumnul Luanei îl lovi direct în nas. Îi dădu sângele şi stropi mari, maronii, se lăţiră pe suprafaţa băncii.

* * *

Chemată la şcoală, Sanda nu ştiu ce să spună. Încurcată, ruşinată şi copleşită de sentimentul vinovăţiei, nu reuşi să ridice ochii din pământ şi să-l privească pe domnul Damaschin care, de altfel, se dovedi a fi destul de îngăduitor. Ştia cum sunt copiii şi era conştient că nu întotdeauna părinţii trebuiau făcuţi răspunzători de greşelile acestora. Învăţătoarea hotărî s-o pedepsească pe Luana dându-i un alt coleg de bancă. O aşeză lângă Vându. În prima zi, fetiţa stătu ţeapănă doar pe un colţ de bancă şi nu avu curajul nici măcar să respire. Teodor, emoţionat şi cuminte, n-o deranjă în nici un fel.

La venire îi ura „Bună dimineaţa" şi nu pleca fără să-i spună „La revedere".

Obsedată de gândul că nu-l văzuse vreodată mâncând, Luana scotea pe ascuns pachetul cu gustare şi se ascundea într-un colţ al curţii să-l mănânce.

Cu timpul, obişnuiţi cu hachiţele fiecăruia, cei doi începură să comunice. Fata îl ajuta la teme, îi povestea plimbările ei cu bicicleta, jocul cu copiii de pe stradă. Băiatul se uita la ea ca la o mare minune. Ochii lui sinceri exprimau admiraţie, adoraţie. Nu povestea nimic despre traiul sau colegii lui de la Casa de copii iar Luana avea gingăşia şi prezenţa de spirit să nu-l întrebe. Fără să ştie cum, se trezi într-o dimineaţă că-i cere mamei două pacheţele cu mâncare. La întrebarea ei, răspunse că unul este pentru colegul de bancă. Astfel, mâncându-şi împreună gustarea, Teodor îi deveni un prieten credincios. Dacă o supăra cineva, Vându îi sărea imediat în apărare. Când Sanda venea la şcoală, băiatul îi ieşea în întâmpinare râzând şi striga un „Săru'mâna!" atât de puternic, încât ceilalţi copii întorceau capul. Luana îi cumpără un set de batiste şi-l obişnui să-şi sufle nasul. Teodor avea momente când se agita teribil, câteodată respira sacadat, gata să se înăbuşe, trecea prin perioade în care cădea pe gânduri, cu privirea fixă şi absentă. Fata trebuia să-l ghiontească serios ca să-l aducă la realitate, mai înainte ca învăţătoarea să facă asta cu băţul ori cu mâna ei greoaie. Deşi băiatul devenise mai îngrijit şi începuse să înveţe mai bine,

tovarăşa continua să-l bată. Luana strângea din pumni la fiecare lovitură şi aduna în suflet revoltă. Într-o zi nu mai rezistă. De dimineaţă, femeia se enervase teribil. Într-un moment anume, fără un motiv deosebit, îl înhăţă pe Vându de-o mânecă şi-l târî în faţa clasei. Acolo, lipsită de jenă, îi dădu pantalonii jos şi cu băţul îl lovi peste fundul gol până când băiatului i se înmuiară genunchii. Luana ţâşni în picioare şi strigă:

- Nu-l mai bateţi!

Realizând că sărise calul se înmuie:

- Vă rog, nu-l mai bateţi…

Niciodată învăţătoarea nu fusese mai mirată. Nu se aşteptase ca această copilă firavă, cuminte şi politicoasă, să-i facă asemenea probleme. Mai întâi, să lovească un coleg, apoi să o înfrunte astfel. Ce se întâmpla, îmbătrânea? Nu se mai pricepea să-i cunoască pe copiii din clasă?

Deşi se aştepta să se repeadă la ea, Luana o văzu pe tovarăşa aşezându-se. Mută ca o stană de piatră. Vându îşi ridică pantalonii şi reveni în bancă, icnind de durere. Se lăsă o linişte de mormânt. Bobocii clasei I, cu abecedarele deschise, aşteptau. Prezenţa masivei învăţătoare, în spatele catedrei, devenise şi mai însemnată. Când o auziră vorbind parcă nu era glasul ei:

- Luana Leon, vino aici.

Timpul se opri în loc.

Vreme de câţiva paşi, cât dură drumul până la catedră, Luana gândi: „Te-ai ascuns în podul magaziei şi ai stat la taclale cu Baba-Cloanţa. Acum nu va mai fi la fel de simplu!”

Se apropie de catedră cu ochii nefiresc de mari, ca o căutătură de bufniţă, într-o stare generală anormală.

- Întinde mâinile cu palmele în sus.

Palmele mici, albe, priviră spre înalt. Ca dintr-un cer înnorat se prăvăli peste ele cantul riglei de lemn. Cu putere. O dată, de două ori, de trei ori… De patru ori. Gata! Fluturii albi îşi schimbară culoarea, se făcură ghem şi amorţiră.

La sfârşitul orelor, după ce copiii părăsiră sala, învăţătoarea o chemă la ea pe eleva Leon.

- Trebuia să te pedepsesc. Nu-ţi pot permite o astfel de atitudine. La fel aş fi procedat cu oricine. Să ştii că nu sunt o femeie rea.

Minţea.

Sanda i-a văzut mâinile iar a doua zi s-a dus la şcoală. I-a spus răspicat doamnei că-i interzice, categoric, să-i atingă copilul. Din ziua aceea nici unul din elevii clasei n-a mai fost lovit.

* * *

Dincolo de porniri şi structură sufletească, doamna Sota era un dascăl priceput. Vorbea clar, explica limpede şi avea drag de meserie. Se implica în tot felul de activităţi, făcea excursii în cele mai neaşteptate locuri, copii şi părinţi aşteptau cu bucurie ori de câte ori ea anunţa o nouă evadare. Vizitaseră mănăstiri, case memoriale, muzee, urcaseră pe munte, învăţătoarea dovedind un har deosebit în a face obiect de studiu din orice colţişor. Serbările însă erau cele mai reuşite.

La sfârşitul clasei I pregăti cu elevii o scenetă. Fetiţele reprezentau câte o ţară de pe glob, băieţii întruchipau străjerii care le apărau. Serbarea se ţinu la Casa Pionierilor şi se adună în sala neîncăpătoare întreaga şcoală. Foială mare, aglomeraţie de părinţi, fraţi, surori, bunici, vecini, prieteni, îngrămădiţi câte doi pe scaune, veniţi să admire talentul vedetelor din familie. Aplaudau constant din cinci în cinci minute, nerăbdători să înceapă spectacolul. Grupurile gălăgioase ale celor mari se trezeau apostrofate de cei mai în vârstă. Erau catalogate după ultimele noutăţi dar oricâte apelative ar fi primit nici unul nu putea umbri fericirea acestor elevi aflaţi în pragul vacanţei de vară!

În culise, paradă de personaje şi haos. Se încurcau costume, se pierdeau accesorii, unii dintre protagonişti lipseau „cu desăvârşire”. Emoţiile, grijile, panica, îi zăpăceau pe toţi, laolaltă.

În sfârşit, se sting luminile şi se ridică cortina. Urlete de bucurie, tropăieli, aplauze frenetice în sală. Pe scenă păşesc prezentatorii, cei mai buni elevi din şcoală. Ea e moţată, afectată de importanţa momentului, îngrozitor de ţeapănă şi vorbeşte

mâţâit, încet, cu vocale prelungi, dând ochii peste cap. El, sugrumat de cravata prea strânsă, încătuşat în costumul ca de mire, uită ce trebuie să spună. Schimbă ocheade cu prietenii din sală care fluieră, râd, aruncă ghemotoace de hârtie. Profesoara responsabilă cu desfăşurarea serbării le face semne disperate din spatele cortinei. Se retrag şi intră primul număr: corul de pionieri al clasei a III-a A. Copiii se învârt haotic, ridică praful şi au nevoie câteva minute bune pentru a se alinia pe trei rânduri, după voci. Vocea a treia se aşază strâmb şi e formată dintr-o armată de băieţei, unul mai speriat decât altul. Învăţătoarea clasei se propteşte în faţa grupului, face gesturi ample, se leagănă, mimează cuvintele şi stârneşte râsul puştimii din sală. După tiparul folosit de ani şi ani, încep să se perinde, unul după altul, corurile de pionieri din mai toate clasele, punând la grea încercare răbdarea spectatorilor. Urmează cârdul de recitatori, mai mult ori mai puţin talentaţi, cu o înlănţuire de poezii învăţate în timpul şcolii şi de care spectatorii sunt complet plictisiţi. Un elev dotat cu un mare talent, cântă la pian preţ de un sfert de ceas o partitură galeşă, a nu se ştie cărui compozitor celebru. În sală, elevii spun bancuri, mămicile schimbă reţete, preşcolarii fac nani în braţele bunicilor. Şi, deodată, ca lumina soarelui după furtună, intră în scenă brigăzile artistice. Fete şi băieţi îmbrăcaţi în salopete, cu caschete pe cap, mimează în ritm de cântec patriotic săparea unei gropi, ridicarea unui bloc ori lucrul în minunatele fabrici comuniste. Îi secondează brigăzile satirice care îi imită pe profesori şi râd de elevii leneşi. Textele sunt pline de miez şi umor, spectatorii se destind şi, în sfârşit, se poate spune că a început serbarea.

Luana aşteaptă prima ei intrare în scenă cu sufletul la gură. Îşi vorbeşte, încearcă să se încurajeze. Sanda a îmbrăcat-o într-o rochie lungă din atlas bleu, aşezată pe corset din sârmă. Un guler înalt îi îmbracă gâtul. Pe rochiţă mama a cusut steluţe galbene iar părul fetiţei l-a strâns coc, sub o coroniţă din pietre sclipitoare. Luana interpretează rolul principal, reprezintă România şi are în mână un toiag aurit. Intră prima în scenă şi celelalte fetiţe o înconjoară. Apariţia băieţilor face sala să izbucnească în râs. Sunt toţi îmbrăcaţi în pantaloni mulaţi, scurţi până la genunchi. Poartă

şosete trei sferturi, cu canafi. Bluzele au gulerul rotund şi creponat. Pe cap le stau cocoţate pălării enorme, cu boruri din catifea, garnisite cu pene. Nu li se mai văd nici sprâncenele, nici ochii, la unii nu li se mai zăreşte nici nasul. Sunt înarmaţi cu săbii atât de lungi că le sar din teacă. Tovarăşa învăţătoare stă ascunsă după cortină şi dă indicaţii. Crin Soveja nu vrea să scoată nici un cuvânt şi doamna îl lasă în plata Domnului. Ana Lipşa e scundă şi are rochia prea lungă. Pare un om de zăpadă care a început să se topească. Coroniţa din flori a Dorinei a alunecat, dar fetiţa nu are curajul s-o ridice. Stă cu ea căzută peste ochi ca la Baba-oarba. Textul scenetei este reuşit, spectatorii sunt fascinaţi. România este ultima care vorbeşte. Luana declamă tare, clar, trăieşte fiecare cuvânt. Ea joacă teatru şi o face bine. Învăţătoarea şi Sanda, copleşită de emoţie undeva pe un scaun, sunt impresionate. Luana sfârşeşte monologul şi tace. În sală e linişte. Ochii spectatorilor sunt lipiţi de silueta ei măruntă. Inima fetiţei a zburat din piept şi face piruete prin sală. Crin Soveja nu mai rezistă, se întoarce şi pleacă. Şi, dintr-o dată, sala începe să strige: „România! România! România!" Mama e covârşită. Începe să plângă. Învăţătoarea Sota iese la scenă deschisă, îi îmbrăţişează pe copii, se opreşte în faţa „României" şi o ridică în braţe.

Acasă, dezbrăcată de orice succes, Luana o luă de la capăt cu poznele. Urcată călare pe o mătură, alerga la deal şi la vale, strigând cu toată gura. Mătuşa Vanda, ieşită în curte să întindă rufele, se răţoi la ea:

- Aici nu eşti pe scenă, domnişoară. Suntem o casă de oameni normali. Ne-am săturat de prezenţa ta gălăgioasă!

Anda, postată în pragul uşii, o înţepă:

- A fost fata vedetă pentru o zi. Nu trebuie să mori din asta.

Mătuşa Anda era o femeie frumoasă. Avea părul galben pai, ochii ca marea şi privirea pătrunzătoare. Îşi plimba personalitatea puternică şi inteligenţa vie pe un trup superb, îmbrăcat fără cusur. Luana se declara admiratoare convinsă ori de câte ori avea ocazia. Sanda îi tempera elanul.

- Uşurel, copile, mătuşa Anda nu e chiar aşa cum o vezi tu. Mâţa blândă zgârie rău.

Fetiţa nu accepta, nicicum, că ar putea să se înşele. Mătuşa îi vorbea întotdeauna frumos, îi aranja rochiţa când trecea pe lângă ea, îi dădea spre lectură cărţile de poveşti din bibliotecă. Mama ofta.

- Mă rog la Domnul să nu dai piept cu uraganul prea curând...

* * *

Clasa a II-a a început-o sub imperiul gustului dulce al coroniţei obţinute în primul an. Fusese prima recunoaştere a muncii şi inteligenţei sale. Îşi scăldase, pe timpul verii, satisfacţia în marea învolburată, îşi prăjise gărgăunii de vedetă pe plajă, la soare şi se întorsese la şcoală gata să se apuce de treabă. Dar acest an nou avea să debuteze cu un mare eveniment.

La nici două săptămâni de la începerea şcolii, într-o dimineaţă de toamnă, clasele a II-a au fost îmbarcate în autocare şi au luat drumul Mărăşeştiului. În vreme ce maşina înghiţea kilometrii dintre oraşe, Luana stătea ca pe ace. Încântarea, fericirea supremă că va intra în rândul pionierilor, o făcea să simtă trecerea timpului cu încetineala unui melc. Când autocarul opri, se grăbi să admire mausoleul construit din piatră, monument grandios ridicat întru memoria eroilor neamului. Învăţătoarea le vorbise pe tot parcursul drumului despre evenimentul istoric în cinstea căruia fusese înălţat.

Sanda o smulse din visare şi aranjându-i fustiţa o împinse spre ceilalţi. Elevii se aliniară pe clase, sub directa îndrumare a învăţătorilor şi aşteptară, emoţionaţi, să înceapă ceremonia. Erau cu toţii îmbrăcaţi în cămăşi albe. Fetele purtau fustiţe bleumarin, plisate, băieţii pantaloni de aceeaşi culoare. Trompetele răsunară, armata de însoţitori amuţi şi toate privirile se îndreptară spre grupurile de copii.

Salutul tineresc înflăcără inimile şcolarilor. Rând pe rând, cu o infinită mândrie, învăţătoarea atârnă fiecăruia, la gât, cravata roşie de pionier. Tivită în culorile tricolorului, trecută prin inel,

această flamură din pânză simboliza un obicei al vremii pe care copiii nu se oboseau să-l desluşească. Candoarea din sufletele lor primi pionieratul cu credinţa, de netăgăduit, că-i va face capabili de orice. Luana nu se considerase niciodată mai frumoasă. Nimic nu-i venise mai bine şi n-o făcuse mai splendidă ca acea combinaţie alb-albastru-roşu. Căpuşorul ei inelat şi galben, ascuns sub basca albă aşezată şmechereşte pe o parte, nu se asortase nicicând mai armonios. Convinsă de importanţa costumului de pionier, fetiţa afişa o verticalitate mândră şi zvealtă, lăsându-şi fiinţa exaltată de o trăire fără pereche, încrezătoare că nimeni nu mai era ca ea.

De partea cealaltă, în ochii Sandei, priveliştea de turmă în care toate oile sunt la fel deveni copleşitoare. Ea îşi pierdu fetiţa din priviri şi sub marea de băşti albe Luana deveni, fără să-şi dea seama, o anonimă.

Erau la ora de aritmetică atunci când învăţătoarea fu chemată la telefon. Ezită să plece şi să-şi lase clasa nesupravegheată. Luana, scoasă la tablă, scria de zor. După o clipă de gândire, spune Luanei:

- Lasă creta şi ai grijă de elevi. Până mă întorc să nu se audă nici musca!

Fata făcu ochii mari şi rămase nemişcată, cu creta în mână. Nu ieşi bine învăţătoarea, că băieţii săriră din bănci şi începură să arunce cu cărţile. Doi mai zurbagii o luară la fugă prin clasă. Dezmeticită, Luana presimţi dezastrul ce avea să se dezlănţuie dacă nu făcea repede ceva. Cu privirea încruntată, încercă să găsească o modalitate de a atrage atenţia şcolarilor. Deodată, strânse faţa de masă, se urcă pe catedră şi începu să tropăie. Atraşi de zgomotul înfiorător, copiii întoarseră capul spre ea.

- Ce faci acolo? întrebă unul dintre ei.

- Bat step, răspunse fata, cu obrajii arzând. M-a învăţat tatăl meu.

- Vorbeşti prostii. Tatăl tău e mort.

- A fost şi viu, înainte de a muri. Vreţi să vă povestesc?

Fără să aştepte acordul copiilor, profitând de zăpăceala lor, Luana coborî sprintenă, aşeză la loc faţa de masă şi rezemată de catedră începu să povestească. Repede, fără să respire, scornea nişte minciuni de care nu se crezuse vreodată capabilă. Paralizaţi de uimire, copiii rămaseră suciţi în poziţiile în care îi prinsese povestirea. Luana turuia, fără măsură, năzdrăvănii de basm.

Pe vremea când era mică şi nu ştia să meargă, tatăl ei îi mişca forţat picioarele, precum Charlie Chaplin papuceii de lemn, astfel că într-o zi i le răsuci prea tare şi mama Sanda fusese nevoită s-o ducă la spital. Îngrozit, doctorul i le cususe, aşa erau de rupte.

Şcolarii căscau gura ca la circ iar intenţiile lor de protest împotriva scornelilor exagerate rămâneau fără şanse în faţa debitului verbal al povestitoarei. Când tovarăşa intră în clasă îi găsi aşezaţi la locurile lor. Avea un zâmbet în colţul gurii, semn că ascultase la uşă aiurelile fetei.

- Mare figură mai eşti, Luana, îi spuse alintându-i buclele blonde. Nu ştiam că am în clasă o aşa creatoare de „gogoşi".

Din ziua aceea, de câte ori tovarăşa lipsea, Luana se cocoţa pe catedră şi copiii aşteptau, cu sufletul la gură, noile invenţii ale fetei. Povestirea în care tatăl ei o învăţase să meargă singură pe frânghia de rufe din mijlocul curţii, deşi nu avea nici doi ani, sub ochii îngroziţi ai unei trecătoare care era însărcinată şi pe care o apucară durerile naşterii, dând la iveală, chiar acolo, în mijlocul străzii, din cauza emoţiilor, un copil fără cap, era în top.

Adâncită în lecţii şi „istorioare interesante" o prinse iarna, una care avea să nu mai fie ca toate celelalte.

Moşul nu găsi calea spre cămăruţa Luanei nici anul acesta. Fetiţa jurase că va face tot posibilul să-l prindă într-o zi şi să-l aducă în casa ei dar încă nu reuşise. An de an, în seara de ajun, îl pândea din pragul uşii. Stătea cu ochii lipiţi de poartă şi aştepta fără să se mişte. Se gătea cu ce avea mai frumos, făcea curat în cameră şi aşeza un scaun lângă brad. Moşul apărea pe seară, în veşnica lui haină roşie, cocoşat sub greutatea sacului. Uneori părea mai înalt, alteori mai scund. Câteodată intra în curte sprinten apoi se înmuia brusc, ca la comandă. Mare poznă moşul ăsta, niciodată

nu era la fel! Se oprea în dreptul uşii lui Dan şi bătea tare, cu toiagul.

- Vai, ia priviţi cine a venit! Intră, Moşule! o auzea pe tanti Anda strigând.

Aştepta, nerăbdătoare să iasă. Intra apoi la Ema. Şi Luana aştepta. Până se sătura, pentru că moşul uita să-şi mai facă apariţia. Încălţa cizmuliţele şi dădea buzna, de-a binelea, în cărare. După alte minute încărcate de aşteptare, începea naveta între uşa ei şi uşa mătuşii Vanda. De fiecare dată, Bica ieşea afară şi-o privea cu ochii trişti.

- Cum aştepţi tu, fată dragă, în fiecare an, ceva care nu mai vine…

- Nu înţeleg, Bică. De ce nu intră niciodată şi la mine? Vine numai noaptea, în timp ce eu dorm şi oricât m-aş strădui să stau trează parcă îmi aruncă cu praf de adormit. Mă prinde somnul şi mă trezesc dimineaţa înciudată, fără să mă pot bucura de jucăriile lăsate în jurul bradului. Tu pricepi ceva din asta? Uite, a fost la Dan, acum a intrat la Ema şi să vezi că la mine iar nu vine, dar mâine dimineaţă cei doi vor avea un botic până la uşă pentru că mie Moşul mi-a adus o groază de jucării iar lor mai nimic. Ştii ce-am să fac la anu'? Am să intru peste el în casa Emei şi-am să-l întreb de la obraz: „Ce ai, nene, de nu vii şi la mine?”

Bica tare ar fi avut poftă să râdă dacă ar fi putut. Acest zbucium nevinovat o înlăcrima iar îndărătnicia ginerelui de a nu intra în casa Luanei o umplea de ciudă. Disputa absurdă pe tema jucăriilor, între părinţii Emei şi Sanda, se desfăşura, an de an, pe spinarea aşteptărilor zadarnice ale fetiţei.

În a treia zi de Crăciun, Dan şi Luana schimbau impresii la gura sobei. Din vorbă în vorbă băiatul o întrebă:

- Tu mai crezi în Moş Crăciun?

Fata îşi încruntă sprâncenele, să prindă sensul întrebării.

- Nu înţeleg…

- Te-am întrebat dacă mai crezi în Moş Crăciun.

Luana încercă să nu priceapă rostul vorbelor lui Dan. Inima începu să-i bată mai repede.

- Ce vrei să spui?

- Aa, făcu băiatul, lăsându-se pe spate şi zâmbind ştrengăreşte, tu nu ştii…

- Termin-o, Dane! strigă fata. Ce să ştiu?

- Că nu există Moş Crăciun.

Luana încremeni.

- Dacă asta e o glumă, să ştii că e una tare proastă.

Dan continua să râdă. Porni să se plimbe prin cameră, gesticulând.

- Nu glumesc, Luana. Nu există Moş Crăciun. Este, într-adevăr, sărbătoarea Crăciunului, naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, lumea merge la biserică dar Moş Crăciun, el, bătrânul îmbrăcat în haină roşie şi cu barbă mare, albă, nu există! Sub hainele frumoase şi barba din vată se ascunde un om ca toţi oamenii, unchiul Dali, mai exact, mascat, ce-i drept, foarte reuşit. Îşi schimbă vocea, se cocoşează de spate, să pară mai mic, îşi schimbă până şi ghetele în fiecare an, să nu-l recunoaştem dar e el, unchiul Dali şi nu altcineva. Prostuţei ăleia de Ema îi este aşa de frică, încât nu l-a dibuit nici până acum. Anul trecut am râs teribil de el. Mama şi tata l-au lăsat să se creadă nedescoperit, l-au tras de barbă şi i-au pus piedică. Smocul de vată i se desprinsese şi era tare caraghios să-l vezi cum se chinuie să-l ţină acolo unde îi era locul. Unchiul Dali a ieşit foarte mândru de prestaţia lui.

Se opri în faţa fetei şi repetă categoric:

- Verişoară dragă, nu există Moş Crăciun!

Era al doilea pumn pe care Luana îl dădea. La fel ca şi Damaschin, Dan îl primi în plină figură. Sângele începu să-i şiroiască printre degetele crispate peste gură. Fata ieşi în fugă, intră în casă hohotind de plâns şi se aruncă în pat.

- Mincinosul! E cel mai mare mincinos!

Plângea din tot sufletul, i se scuturau umerii, i se rupea inima de durere. Cum să nu existe Moş Crăciun? Nu se poate. Atunci nimic nu mai exista. Fără acest bătrân, bun şi darnic, vor muri toţi şi bradul şi globurile şi întreaga bucurie a sărbătorii. Ce prost! Ce mare mincinos!

Nu realiză când tăbărâră peste ea Sanda, Bica, părinţii lui Dan. Cei mari se certară îngrozitor iar lui Dan îi fu interzis să-i

mai vorbească. Devastată, Luana refuză să mănânce, să mai iasă afară. Sanda confirmă varianta lui Dan şi Luana aproape că o urî pentru asta. Nimeni nu ţinea cu ea. Bica încercă s-o împace explicându-i că Sărbătoarea Crăciunului este o bucurie şi o împlinire a sufletului, nicidecum una lumească, materială. Spune-i iernii să nu ningă! Luana suferi îngrozitor şi duşmăni pe toată lumea până în ziua în care Dan, bunul Dan, veni la ea cu mâna întinsă. Îşi cerură scuze reciproc iar Luana îi sări în gât şi-i spuse printre suspine:

- L-am iubit pe moşneagul ăsta, deşi nu se îndura să-mi treacă pragul casei. Fără el, Crăciunul nu va mai fi la fel.

Apăsarea ultimei zile cu tovarăşa învăţătoare la catedră, o simţise cu câteva săptămâni înainte. Nu se mai putea concentra, o încercau sentimente contradictorii. Nu-şi putea da seama dacă se legase de femeia robustă, care-i dezlegase primele taine ale învăţăturii, ori pur şi simplu o îngrozea ideea că de acum înainte va trebui să suporte perindarea atâtor personaje la catedra din faţa clasei. Avea experienţa orelor de franceză, începute în clasa a II-a, când apariţia sporadică a profesoarei de limbă străină le dădea peste cap mersul tihnit şi ritmul obişnuit al lucrurilor. Urma să piară acea intimitate de familie cu care tovarăşa îi învăţase. Încerca aceeaşi senzaţie pe care o trăia, de fiecare dată, în faţa darurilor din jurul pomului de Crăciun. Ambalajul, legat cu grijă, ascundea o taină anume şi ea nu se grăbea s-o descopere. Privea cutiile încercând să amâne dezlegarea misterului. Mai devreme sau mai târziu, era nevoită să le deschidă. Atunci taina se împrăştia, sfâşiată de mâinile ei.

În ultima dimineaţă în care îmbrăcă uniforma apretată de ciclul I, se aşeză la locul ei şi aruncă, o ultimă privire, tovarăşei de la catedră. Dădu frâu liber lacrimilor, ştiind că aceşti elevi de clasa a IV-a, o dată trecuţi în anul următor, îşi vor pierde toate secretele.

Pe colţul din stânga al băncilor doamna Sota aranjase câte o floare. Umbra abecedarului o aveau cu toţii undeva, în amintire. Cu mâini tremurânde ea deschise catalogul şi făcu prezenţa pentru ultima oară. Apoi, cu licăriri umede în ochi, desfăcu o cutie de

bomboane şi-i servi pe „copii”. Luana o privi îndelung şi nu ştiu să spună decât „La revedere, tovarăşă învăţătoare!”

* * *

Anii de gimnaziu au debutat în forţă. Diferenţa uriaşă între dădăceala primilor patru ani şi modul de lucru „cu bucăţica” îi zăpăci pe debutanţii ciclului II de gimnaziu. Cămaşa bleu şi sarafanul albastru ar fi trebuit să-i aducă Luanei simţirea gingaşă că trecuse în rândul adolescenţilor. Dar ea se considera încă un copil.

Întoarsă după-amiaza de la şcoală, se aşeza lângă Dan pe băncuţa de afară şi acolo, buimăciţi de întâmplările zilei, căutau să-şi adune gândurile. Aveau amândoi simpatii şi antipatii în rândul dascălilor, dar mozaicul de situaţii la care erau expuşi făcea, de cele mai multe ori, ca afinitatea cu cei de la catedră să nu fie din cea mai reuşită.

Într-una din zile, diriginta intră în clasă grăbită şi ceru Luanei o foaie de hârtie. Luată pe nepregătite, fata bâjbâi în caiet. Se trezi deodată plesnită peste faţă.

- Ce eşti aşa mocăită? Învaţă să te mişti mai repede.

Nu era o femeie rea, dimpotrivă. Fetele se simţeau bine în prezenţa ei pentru că le povestea tot felul de istorioare, dar gestul o şocă pe Luana şi de atunci ea se feri să mai facă parte din cercul care se strângea în jurul dirigintei.

Profesorul de limba rusă, actor de cinema, avea o eleganţă distinsă şi o cultură generală fantastică. Fetelor li se adresa cu „domnişoară” iar băieţilor le spunea, cu o uşoară ironie, „cavalere”. Exigent şi distant în relaţiile cu elevii, accepta o singură ieşire din tipar, în ultima săptămână de şcoală, când aducea de acasă magnetofonul şi le punea spre audiţie benzi cu formaţiile la modă. Avea obiceiul să-şi ţină lecţia din spatele catedrei şi să se joace cu creta. O învârtea între degete cu dexteritate, fără s-o privească. Ochii şi-i învârtea prin clasă şi nu-i scăpa nici o mişcare. În timp ce vorbea, ochea câte un căminist şi, pe neaşteptate, „zbrr!”, arunca creta înspre el. Bucata albă, din

material poros, îl lovea în cap, în nas, în gură, unde nimerea. Era un soi de distracţie pe care Luana n-o înţelegea.

Pentru orele de biologie se deplasau în laborator, într-o linişte desăvârşită. Profu avea ochi de sticlă, părul alb şi faţa inexpresivă. Ţinea, pe colţul din stânga al catedrei, o cutiuţă. Primul contact cu ceea ce conţinea fusese dincolo de orice închipuire. Bărbatul le dicta lecţia, copiii scriau, cu capetele coborâte în caiete. Luana stătea în prima bancă de la perete şi scrisul ei plin de prescurtări o făcea să ridice, mereu, privirea spre profesor. Văzu, la un moment dat, pe masă, o cordeluţă verzuie. Se întrebă ce-ar putea fi şi uită să mai noteze. O văzu mişcându-se, târându-se pe faţa de masă, şerpuind. Urcă pe cotul profesorului, i se întinse încet pe braţ şi i se aşeză în jurul gâtului, ca un colier. Un fir subţire, despicat, ţâşni de undeva din interior spre urechea bărbatului. Luana încremeni. Fără să pară că-l simte, profesorul de biologie dicta lecţia cu un pui de viperă agăţat de el. Pe rând, toţi cei din clasă sesizară ce se întâmplă. Paralizaţi, elevii încetară să mai scrie. Domnul Done continua să vorbească ignorând, cu desăvârşire, atmosfera din clasă. Şarpele străbătu catedra şi se undui pe perete, luând-o în direcţia Luanei. Incapabilă să se mişte, fata îl privea fascinată cum coboară spre ea, cum pipăie cu limba varul din calea sa. Se ridică, deodată, pe jumătate, se întoarse, urmă acelaşi drum pe care venise, de parcă ar fi fost dresat şi dispăru în cutie. Fără să se oprească măcar o secundă, profesorul continua să-şi ţină lecţia.

Evenimentul care-i scoase din „amorţeala" zilnică, „lipsită" de senzaţii, fu venirea în şcoală a noii profesoare de geografie. Vui întreaga şcoală de fel şi fel de zvonuri, elevii se înghesuiră să pândească uşa cancelariei. Luana nu era genul care să vâneze biroul profesorilor pentru a-şi satisface curiozitatea. Deşi murea de nerăbdare s-o vadă pe această tânără absolventă, care stârnise aprinse controverse în ceea ce privea ţinuta sa, aşteptă cuminte ora de geografie. Îndelunga aşteptare îi fu răsplătită pe măsură. Domnişoara Rodescu purta un pulover pe gât scandalos de bine mulat. Sânii mari, rotunzi şi ţepeni, păreau că sunt gata, în orice clipă, să străpungă ţesătura şi să se ofere cu dărnicie privirilor

curioase ale şcolarilor. Înaltă, fardată şi machiată cu un gust impecabil, profesoara îşi plimbă printre bănci talia de vis, încinsă în bata unei fuste de două palme, picioarele lungi, năucitoare, ochii mari şi buzele cărnoase. Se întoarse spre hartă şi îndreptă vârful arătătorului către cine ştie ce ţară lipsită de interesul general, oferind clasei un spate de o tulburătoare splendoare.

Doamna de istorie se numea Vrăjitoru. Un nume cum nu se poate mai potrivit pentru această scorpie pe care, profesori şi elevi, nu puteau s-o vadă în ochi. Sări la domnişoara de geografie şi-o făcu „imorală" de la prima intrare în cancelarie a acesteia. Se ţinu scai de ea până când, biata domnişoară, trebui să-şi mai cumpere jumătate de metru de material şi să-şi lungească fustele. „Simpatia" dintre doamna Vrăjitoru şi Luana era reciprocă. Îi făcea fetei zile fripte din cauza părului cârlionţat şi-i punea numai note mici. Asculta un şir de copii o dată, după ce-i alinia în faţa clasei. Primul elev începea să turuie lecţia şi pe neprevăzute profesoara îl oprea şi striga numele următorului. Pe Luana n-o lăsa să lege decât câteva fraze la sfârşitul cărora îi dădea, invariabil, nota şase.

Când eleva Leon veni la şcoală răcită şi începu să tuşească, Gheorghiţa Vrăjitoru îi ordonă, scurt, să înceteze. Luana înghiţi în sec dar peste cinci minute tuşi iar. Profesoara se răsti enervată:

- Încetează!

Fetei i se înroşiră obrajii, scoase batista şi îşi ascunse faţa în ea. Senzaţia puternică de tuse o sufoca, nu putea să respire. Tuşi. Femeia sări de la catedră şi-o lovi peste obraz.

- Mai fă asta o singură dată şi te dau afară.

Ieşită în aerul rece, Luana gândi cu amărăciune: „Aşa-ţi trebuie, fetiţo. Ai pocnit şi tu vreo doi la viaţa ta. Acum ţi-a venit şi ţie rândul".

Relaţia încordată şi nefericită între cele două luă sfârşit în ziua în care Luana, la braţ cu verişoara ei, se îndrepta spre casă. Îşi ţineau ghiozdanele pe umăr şi flecăreau verzi şi uscate. În colţul străzii, „vrăjitoarea" dădu peste ele. Îşi înghiţiră zâmbetele şi o salutară politicos.

- Ce faci aici, Leon?

- Merg acasă.

Femeia ridică o sprânceană.

- Eşti prietenă cu ea, Emanuela?

- Desigur. E verişoara mea.

Surprinsă, profesoara nu mai făcu nici un comentariu. De atunci, nota cea mai mică a Luanei la istorie a fost opt.

Nu toţi profesorii erau ciudaţi ori cu inimi îndoielnice. Luana putea număra suficiente suflete care ştiau să-şi apropie elevii, să facă din orele lor un adevărat spectacol al cunoaşterii. O iubea pe doamna de română, nu doar pentru că era frumoasă şi îngrijită, ca nimeni alta, ci pentru că reuşise să aducă zâmbetul pe chipul rece şi marcat de ură al lui Mincaş, se chinuise să facă din toţi copiii elevi de nota zece, şcolari egali în drepturi, capabili să provoace aceeaşi strălucire.

Profesorul de educaţie fizică o aprecia. Între el şi Luana se stabili o legătură aparte. Era hotărât să-i facă un viitor în sport, pentru că era dotată cu cele necesare unei astfel de cariere. Subţire, cu picioare nefiresc de lungi, iute, energică şi luptătoare. Agilitatea fetei, ieşită din comun, îl determină s-o pună în legătură cu Savinschi, antrenor la clubul de atletism. Bărbatul în vârstă intui posibilităţile fetei. O înscrise în echipă şi începu antrenamentele. Luana se declara încântată. Săritura incredibilă la groapa cu nisip îi aducea laudele colegilor de breaslă. Învăţată să lupte pentru orice reuşită, îşi dădea tot interesul deşi antrenamentele erau îngrozitor de obositoare. Savinschi investi în ea muncă şi speranţe fiind convins că poate ajunge o sportivă de performanţă. Preocupat, doar, de înzestrarea fetei şi de propriile aspiraţii, el uită să acorde atenţie structurii sufleteşti şi educaţiei serioase a Luanei. Întoarsă acasă de la antrenamente, ea trebuia să facă adevărate eforturi pentru a-şi termina temele. Obosită, nu mai găsea resurse să înveţe lecţiile predate. Începu să ia note mici. Supărată, Sanda îi scurtă timpul de joacă şi îi interzise să se mai surmeneze citind alte cărţi în afara celor cerute de profesori. Pe de altă parte, Luana se întreba ce impresie putea face o fată care-şi petrecea vremea pe stadion. Nu visa să ajungă mare campioană. Departe de ea gândul. I-ar fi plăcut să urmeze filologia, să se vadă

profesoară la catedră, aşa ca frumoasa lor doamnă. Mai apoi, corpul îi suferise o serie de transformări de care, în aglomeraţia de la duşuri, se ruşina. Se părea că acest trup, hotărât să parcurgă paşii adolescenţei, nu voia să ţină ritmul cu mintea ei copilăroasă. Pe neaşteptate, goana şi munca asiduă de la antrenamente începură s-o plictisească. „Cariera" de sportivă se sfârşi brusc, într-o zi când Luana acuză dureri sâcâitoare în burtă. Savinschi opri exerciţiile.

Luana se întoarse acasă icnind. Mama o văzu palidă şi se grăbi să-i pregătească patul. Fata aruncă hainele şi intră în baie. Încăperea mică era locul în care descoperise toate semnele transformării ei şi fiecare, în parte, îi crease un sentiment ambiguu de teamă. Creşterea dureroasă a sânilor, rotunjirea coapselor, scobitura delicată a spatelui şi arcuirea îndrăzneaţă a şezutului. Le studiase, cu o oarecare încântare, dar nu-şi schimbase comportamentul şi pornirile sufletului pentru ele. Continua să bată mingea, să alerge cu bicicleta, să fie băiat între băieţi.

Dar ceea ce văzu acum, în camera părtaşă la trăirile ei, o umplu de groază. Izbi uşa de perete.

- Mamă, sunt bolnavă. Am să mor.

Când Sanda se dumiri ce se petrece cu fata ei, o pregăti cum se cuvine şi-o întinse sub aşternut. Ochii negri ai Luanei se zgâiau la ea, aşteptând vindecarea. Aflând că în fiecare lună va trece prin acest coşmar, ea se îngrozi şi mai tare. I-a fost cumplit de greu să se acomodeze cu ideea că devenise domnişoară.

Renunţă la antrenamente iar Savinschi încercă, în fel şi chip, să o aducă înapoi. Îi vorbi de împlinirile ce aveau să vină mai târziu, o dată cu întrecerile de atletism, despre aplauze, podiumuri şi medalii, dar totul se dovedi a fi zadarnic. Luana rămase de neclintit. Nu-i aducea nici o satisfacţie activitatea de sportivă. Deşi era conştientă că-l lăsa cu inima grea, Luana nu reveni asupra hotărârii pe care o luase. De altfel şi partidele de fotbal le onoră din ce în ce mai rar, dispăru hârjoneala cu băieţii, cocoţatul, zilnic, prin toţi copacii şi se afundă în studiu cu toată seriozitatea.

În clasa a VII-a îi veni colegă de bancă Anita Voch. Aşezate una lângă alta formau o pereche ciudată. Anita era înaltă şi solidă,

cealaltă, mică şi pipernicită, abia dacă-i ajungea la umăr. Sufleteşte însă se asemănau şi înclinaţia spre şotii făcu din cei doi ani de şcoală o înşiruire de evenimente din cele mai năstruşnice.

Ieşiseră de la cursul de radio plictisite. Luana propuse să facă ceva deosebit.

- Ce anume?

- Nu ştiu, ceva ieşit din comun. Să se uite toată lumea la noi.

În ciuda firii dotate cu umor, Anita o privi bănuitoare, pe sub sprâncene.

- Nu te uita aşa la mine. Hai să facem ceva.

Şi strigă, deodată:

- Ştiu! Descalţă-te!

- Poftim?!

- Hai, descalţă-te!

Anita se opri din mers şi înţepenită în mijlocul drumului se uită la domnişoara Leon, gata să-i spună câteva vorbe de duh. Luana, fără s-o ia în seamă, îşi scoase un pantof şi ţopăind într-un picior întinse mâna:

- Dă-mi pantoful tău şi tu încalţă-te cu al meu.

- Fii serioasă, dragă, i-o trânti cealaltă de la obraz. Între papucii noştri e o diferenţă de trei numere.

Continuând să facă piruete, Luana o privi galeş.

Refuzând să mai gândească, să mai despice o aşa trăsnaie, Anita scoase în silă pantoful şi se „încălţă" cu celălalt. „Condurul" Luanei îi cuprinse degetele iar restul tălpii până la călcâi îi rămase atârnat în afară. Luana îşi afundă laba piciorului în pantoful uriaş al Anitei, fără să reuşească a-i găsi capătul. Se prinseră de braţ şi porniră agale la plimbare. Cea mare şchiopăta, aia mică târâia din greu pantoful ce se încăpăţâna să rămână în urmă. Agăţate una de alta făceau un dans de balansoar, sus şi jos.

Oamenii de pe stradă priveau cu sprâncenele ridicate mersul ciudat al celor două. O dată ce ochii le alunecau în jos, se opreau în loc uluiţi. Într-un picior un pantofior elegant, cu toc subţire, în celălalt unul sănătos, bine făcut, cu talpă joasă, încheiat cu şiret.

Fiind dezvoltată, domnişoara Voch avea admiratori printre elevii mai mari. Un oarecare Săndel, din clasa a VIII-a, îi trimitea

bileţele şi insista ca fata să-i acorde o întâlnire. Ultimul gând al Anitei erau băieţii, de aceea răvaşele lui sfârşeau aruncate la coşul de gunoi. Dar acesta se dovedi un amorez insistent. Fata sfârşi prin a accepta. Stabili întâlnirea pentru duminică dar numai în prezenţa Luanei. În ziua fericitului eveniment, Anita veni să-şi ia prietena, pregătită să dea piept cu Săndel. Domnişoara Leon căuta zadarnic o ţinută care să-i fie pe plac. Nerăbdătoare, Anita o zori. Îmbrăcase un palton nou, din stofă neagră, legat cu cordon. Îşi aranjase pe-o ureche o pălăriuţă drăguţă, din acelaşi material. Ghetele, noi nouţe, îi întregeau aspectul plăcut. Luana o privi lung.

- Eşti superbă, dar nu merge.

- Ce nu merge?

- Stai aşa. Îţi spun eu cum facem.

Pe Anita o trecură fiorii.

- Nu se poate, altă zăpăceală de-a ta... De data asta nu mă mai supun.

Dar, ca un făcut, trebui să cedeze şi să fie părtaşă din nou la ideea Luanei. Ieşiră în stradă şi porniră spre locul de întâlnire. Reacţia stupefiată a trecătorilor dădu micii năstruşnice satisfacţia la care sperase. În timp ce Luana radia de mulţumire, Anita, în stare de şoc, un aragaz dacă i-ar fi căzut în cap, din ceruri, nu s-ar fi mirat. Au aşteptat cinci minute, un sfert de oră apoi un ceas întreg. Luana căuta în lungul străzii cu ochi de vultur. Nici urmă de Săndel. Oftă, dezamăgită:

- Ce neserios! Să abandoneze el două fete ca noi.

De teamă să nu rateze întâlnirea, „neseriosul" venise cu zece minute mai devreme. Se oprise în colţul străzii şi se ferise să fie văzut că a ajuns acolo înainte de vreme. Tremura de emoţie, îşi făcea planuri să le ducă la un film şi la adăpostul întunericului din sală să mângâie mâna Anitei. Visând cu ochii deschişi la apropiata încântare, le văzu îndreptându-se grăbite spre locul stabilit. Şi rămase interzis. Luana înota într-un palton negru, legat cu cordon, pe care-l ţinea de poale să nu-l târâie pe jos. Avea pe cap un chipiu de o formă neidentificată iar în picioare purta o pereche de cizme supraelastice, ultimul răcnet în modă, care, se vedea de la o poştă, îi erau mari. „Iubita" lui se încătuşase într-un paltonaş de

bogdaproste, cu mâneci trei sferturi, îngrozitor de roşu. Totuşi, era încălţată cu ghete noi, moderne şi pe-o ureche îi şedea o pălăriuţă şmecheră, din cele mai cochete. Avea o privire atât de pierdută, încât băiatului aproape că i se făcu milă. Nu ştiu dacă să râdă ori să plângă. „Dumnezeule! gândi. Ce le mai lipseşte la astea două? Să se ia în braţe şi să înceapă să danseze. Şi-au bătut joc de mine, nenorocitele". Le urmări, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, cum stau proţăpite în mijlocul drumului, ca două nebune scăpate de la balamuc. Ar fi dat orice să aibă curajul să le cânte în strună şi să apară la locul de întâlnire în chiloţi.

* * *

Luana nu se gândise niciodată la băieţi. Faptul că prietena ei era curtată o făcu să-şi pună întrebarea cu cine i-ar fi plăcut să se întâlnească. Răspunsul veni pe nerăsuflate: Crin Soveja. Rămăsese credincioasă acestui băiat care creştea sub ochii ei făcându-se, din zi în zi, mai frumos. Luana îl privea pe ascuns dorindu-şi, în taină, ca el să-i vorbească, să cadă pradă unei minuni şi s-o invite la plimbare. La orele de sport, când se făceau echipe de doi câte doi, se ruga febril ca Soveja să-i revină partener. Erau colegi de atâţia ani dar nu schimbaseră nici măcar un singur cuvânt. Se întrebase, de nenumărate ori, cum de nu-şi spuseseră, doar o dată: „Salut! Ce mai faci?" Nimic nu avea să i-l scoată pe Crin din suflet.

Spre sfârşitul clasei a VIII-a, Luana află de existenţa lui Liviu Livianu, elev în anul I de liceu, venit, cine ştie de unde, să topească inimile colegelor ei de clasă. Acest Livianu stârni aprige dispute între fete. Cum Luana era privită ceva de genul: „Slăbătura asta are impresia că băieţii sunt buni doar la bătut mingea", ea deveni în scurt timp confidenta tuturor. Venea Geta: „Draga mea, Violeta i-a dat telefon lui Liviu. Toată ziua se ţine scai de el. Am să-l fac atent să-i trântească receptorul". După care venea Violeta: „Luana, scumpa mea, vreau să-ţi vorbesc. Ştiu că tu nu spui la nimeni. Liviu mă iubeşte! Ieri seară m-a prins de mână şi mi-a mângâiat degetul mic. Ştii ce înseamnă asta, nu? Nu ştii. De unde să ştii?! Când un băiat îţi mângâie degetul mic înseamnă că te

iubeşte. Doamne, ce fericită sunt! Ştii cine e Liviu, nu? Prietenul Getei. Fostul. De ieri începând, e prietenul meu".

Luana asculta fără să comenteze. Prea puţin o interesau rivalităţile dintre ele, dar nu putea să nu remarce cât erau de răutăcioase, că de dragul unui băieţoi ar fi fost în stare să se sfâşie cu unghiile. Din instinct, se ferise de anturajul lor. Preferase grupul băieţilor, mai sinceri şi mai curajoşi în a-şi rezolva conflictele deschis, cu mâinile goale. Săreau la beregata duşmanului, gata să-şi dea viaţa pentru cauza în care credeau. Fetele erau invidioase şi răzbunătoare şi de aceea se ţinea departe de intrigile lor.

În scurt timp, fenomenul Livianu căpătă o aşa amploare, încât rivalităţile se întinseră în mai toate clasele mari. Plină de imaginaţie şi întărâtată de lupta la care lua parte, prin confidenţele care i se făceau, Luana începu să scrie un roman. Lăsă cărţile deoparte, reduse timpul destinat temelor, renunţă la joacă şi la plimbările cu bicicleta şi se puse pe treabă. Termină primul caiet de o sută de file şi constată că personajul principal al cărţii nu trecuse, încă, de vârsta copilăriei. Înşirase o serie de întâmplări numai bune să distreze clasa de copii de-a II-a pe care, cândva, îi ţintuise în bănci cu minciunile ei sfruntate. Pentru a trece la etapa următoare a dezvoltării personajului, avea nevoie de o trăire proprie puternică, care să dea culoare eroului şi întregului conflict.

La reuniunea ce marcă momentul terminării a opt ani de şcoală şi trecerea la mult aşteptaţii ani de liceu, Luana îmbrăcă o rochie simplă, în ciuda Sandei care-i pregătise o ţinută aproape princiară. Îşi văzuse colegele dezvoltându-se armonios, cu mult înaintea ei, stăpânind tainele cochetăriei şi se simţise, dintr-o dată, mică şi insignifiantă. Se aşeză cu Anita într-un colţ, în sala de sport ornată cu baloane şi lumini, încercând să scape de îngrozitorul sentiment de neputinţă şi zădărnicie. Îşi trăgea mereu rochia peste genunchi, să nu i se vadă juliturile de la ultima partidă de fotbal. Prietena ei n-o mai văzuse atât de deprimată. Într-un moment de bucurie generală, Luana se încăpăţâna să rămână încruntată. În adâncul sufletului, adolescenta cu bucle blonde, aştepta, aşa cum aşteptase în toţi anii de şcoală, ca al ei coleg Crin

Soveja să-şi dea seama de existenţa ei. Să profite de această ultimă clipă pentru a-i adresa măcar un „Rămas bun!”

Pe măsură ce sala se aglomera, perechile de dansatori căpătau curaj. Băieţi şi fete se înlănţuiau în ritmul muzicii, roşind de emoţie. Pe bănci, partenerii ei de joacă pândeau fetele să le invite la dans. Marius, cel mai bun atacant de pe stradă, sări spre Corina şi ca un adevărat cavaler o conduse în ring. Luanei nu-i veni să creadă că acest băiat, care rupea mingea atunci când o avea la picior, era capabil de aşa gesturi. Simţi o dorinţă cumplită să danseze, să se rotească nebuneşte prin sală, să-l smulgă pe Crin din braţele partenerei şi să-l târască afară iar la lumina stelelor să-l sărute, disperată, aşa cum văzuse în filmele cu îndrăgostiţi! De ce nu o invita nimeni, de ce nu era şi ea privită ca o fată?

Când Liviu Livianu intră în sală, adolescentele se strânseră ciorchine în jurul lui. Băiatul reuşi cu greu să le înlăture şi să se retragă pentru a-şi aprinde o ţigară. În anonimatul locului ei, Luana putea să-l analizeze pe îndelete. Era înalt, suplu şi îmbrăcat cu cele mai şic haine pe care le văzuse. Avea un chip de un exotism năucitor. Piele măslinie şi catifelată, ochi verzi, cutremurător de frumoşi, în colţul buzelor un zâmbet de copil alintat, o copie naturală şi inconştientă a surâsului Elvis Presley. Luana înţelese de ce stârnise acest băiat o aşa furtună de sentimente. Inima Luanei tresări aşa cum o făcuseră toate celelalte. Livianu, secondat îndeaproape de un alt băiat antrenat în a ţine fetele la distanţă de prietenul lui, n-a dansat. A fumat câteva ţigări, rotindu-şi ochii verzi prin toată sala. O fracţiune de secundă, privirea de smarald a căzut şi asupra piticului blond, ghemuit pe locul în care fusese uitat.

În noaptea aceea Luana a scris frenetic. Personajul avea un chip, iar scriitoarea sufletul marcat de puternice impresii.

CAPITOLUL III

Din nou, aplauze!

Intră la liceu cu nouă. Un examen uşor a cărui importanţă nu o recunoscuse niciodată. O luptă din joacă pe care o câştigase.

Termină romanul în fugă. Cu profesorii de liceu nu era de glumit. Distanţi şi la obiect, ei intrară în miezul problemei încă din prima zi. Dirigintele, profesor de limba franceză, îi avertiză că la sfârşitul acestor ani unii dintre ei vor începe să-şi câştige singuri pâinea.

Profu de istorie o ascultă după primele ore de predare. Luana începu să turuie, aşa cum era obişnuită, lecţia învăţată pe de rost, răsuflând uşurată că fusese inspirată şi învăţase chiar de la început. Dar profesorul o întrerupse după primele două minute. Îi ceru să explice lecţia, să facă comentarii pe baza evenimentelor, să aducă completări din lecturile suplimentare. Niciodată ochii Luanei nu priviră mai miraţi. Ce comentarii? Care lecturi suplimentare? I-ar fi povestit, cu dragă inimă, ultimul roman citit dar nu credea că profesorul doreşte asta. Înţelegând privirea pierdută a fetei, el o rugă să se aşeze şi-i dădu, cu nonşalanţă, nota patru. Luana plânse ziua întreagă. Jură că se va retrage de la şcoală, că nu se simţea în stare să facă faţă unor astfel de cerinţe.

Cu timpul, descoperi că în spatele catedrelor de la liceu se aflau oameni ca toţi oamenii, profesori ca oricare alţii, doar că aveau un standard al exigenţelor căruia eleva Leon trebuia să i se supună. Rezultatul acestor pretenţii fură notele mai mici cu care Luana se învăţă ca măgarul cu bătaia. Pasionată de literatură, lua note bune la limba română şi în general la materiile mai puţin bazate pe ştiinţele exacte. Nu-i plăcea matematica, - doi şi cu doi

veşnic vor face patru! - , fizica şi chimia continuau să reprezinte marea enigmă a vieţii ei.

La sfârşitul lui octombrie plecă în excursie la Durău. În timpul drumului, colega de bancă îi fu o companie deosebit de comodă. Tăcută, marcată de viaţa încâlcită de familie pe care o trăia, Mara prefera să asculte sporovăiala continuă a Luanei decât să vorbească. Părinţii ei divorţaseră pe vremea când era foarte mică. De atunci, maică-sa trăia în concubinaj alături de un bărbat cu care, între timp, mai făcuse un copil. Mara era plimbată de la mamă la tată cu o viteză ameţitoare. Din pricina acestei stări de fapt, ieşită din tipar, fata nu era văzută bine de profesorii din liceu. Sanda insistase pe lângă diriginte să-i mute copila cu o altă elevă. Luana se făcuse foc şi pară auzind de intervenţia mamei. Rugase dirigintele să lase aranjamentul aşa cum era şi Mara îi rămase alături, în bancă.

Cazarea se făcu la cabană, în decorul ruginiu de toamnă târzie. În pustietatea pădurii, tinerii se dezlănţuiră. Făcură foc de tabără şi dansară în jurul vreascurilor pârjolite. Pe măsură ce frigul le îngheţă mâinile şi obrajii, se retraseră să mănânce sărmăluţe cu mămăligă caldă, în aspectul ţărănesc al sălii de mese. Urcaţi în camere, instalară boxele, orga de lumini şi, o dată ce muzica cuprinse clădirea, fetele dădură năvală în faţa oglinzii, să se gătească. Băieţii veniră să le invite la bairam.

Luana ezita. Prefera să rămână în cameră decât să repete experienţa nu de mult petrecută. Mara insistă să meargă împreună. Forţată să participe la distracţie, Luana descoperi o atmosferă incendiară. Se dansa nebuneşte, se bea bere. Lumina difuză şi aglomeraţia de suflete îi oferi prilejul să stea pitită într-un colţ şi să privească agitaţia celorlalţi. Mara, invitată la dans din mers, în ciuda felului ei de-a fi încinsese o discuţie aprinsă cu partenerul. Luana, descoperită în ungherul ei, se trezi şi ea invitată. În lumina palidă, nu reuşi să zărească trăsăturile băiatului care făcuse acest gest.

- Mă numesc Antal Marcus, dar colegii îmi spun Marc.

- Eu sunt Luana.

- Luana? N-am mai auzit până acum numele ăsta.

Simplu şi firesc. Educat, atent şi sensibil, Marc o cuceri pe Luana. Dansară împreună iar a doua zi o invită la plimbare. Tulburată de frumuseţea naturii, Luana îşi pierdu verva obişnuită şi aproape că uită să vorbească. Era năucită de armonia culorilor, de importanţa neaşteptată care i se acorda. Băiatul se parfumase, se îmbrăcase cu grijă şi se străduia să poarte o conversaţie cât mai interesantă, în ciuda emoţiilor pe care le încerca. Nu era un băiat frumos dar nici urât. Oferea Luanei o atenţie atât de serioasă şi-o privea aşa de pierdut, încât fata roşi. Plimbându-se cu picioarele afundate în frunze şi ascultând, absentă, vorbele băiatului, fetei îi zbură gândul la vremurile de altă dată.

Îşi aminti cum se jucau de-a şcoala. Dan şi Ema stăteau unul lângă altul la masa ce servea drept bancă, sub via din curte. Ea, în chip de profesoară, preda lecţia la tabla improvizată din uşa garajului unchiului Vali. Deşi era cu un an mai mare, Ema nu se încumetase să lupte cu vara ei pentru această funcţie. Întotdeauna Luana trebuia să comande, să fie în fruntea trupei şi drept urmare acum preda „elevilor" ei înmulţirea şi împărţirea. Plictisită de noţiunile pe care le ştia prea bine, Emanuela căscă cu toată gura. Educată, „profesoara" îi făcu observaţie „Doamna" scrise câteva exerciţii pe tablă, cu un aer comic de superioritate, apoi îl scoase pe Dan în faţă să le rezolve. Mai inteligent şi mai rapid decât ea, băiatul completă atât de repede rezultatele, că Luana rămase în urmă cu socotitul. Deşi cei doi zâmbeau pe sub mustăţi şi îi tot strigau „Hai, tovarăşă, mai repede!", „profesoara" nu se pierdu. Calculă cu grijă şi răbdare din urma lui, apoi spuse mulţumită:

- Bravo, elev, ai nota 10.

Bica urmărea jocul copiilor în timp ce-şi îngrijea grădina şi se amuza văzând încăpăţânarea zgâtiei de a fi în frunte, în ciuda faptului că era depăşită de situaţie.

Luana îşi făcuse un catalog cu zece copii. Rolul primilor cinci îl juca Ema, al celorlalţi, Dan. Îl chemă la tablă pe Ionescu.

Ema sări de la locul ei şi luă creta.

- Rezolvă asta, făcu Luana şi dictă Emei un exerciţiu.

Fata scrise rezultatul rapid şi dădu să plece. „Profa" se răsti:

- De ce ai rezolvat corect? Nu ştii că Ionescu e un elev rău, care nu învaţă? Trebuia să greşeşti.

Îi stresa cu împărţirea asta pe căprării. Uitau cine e deşteptul şi cine prostul. Ba îi mai punea să-şi schimbe şi vocile, ca totul să pară cât mai real.

„Elevii" se enervau şi intrau în casă, lăsând-o pe „tovarăşa" să vorbească singură.

Amintirea concursurilor de gimnastică o făcu să zâmbească. În vreme ce Marc povestea, habar n-avea ce, ea îl vedea pe Dan concurând cu el însuşi şi câştigând marele trofeu: una din vazele de cristal ale Sandei.

Câteodată, când aveau noroc ca băieţii să se supună, racolau câte doi - trei din gaşca de pe stradă şi atunci Dan, deşi subţirel, depunea reale eforturi pentru a ieşi primul. Nici nu dorea prea tare acest lucru dar Luana nu-l slăbea deloc. Era musai ca verişorul ei să câştige şi-l cicălea până la disperare. Îl forţa să sară ori să se arcuiască, gata să-l rupă în două. Era cel mai mare chin pentru Dan. Concursul de gimnastică îi tăia pofta de mâncare şi-l făcea să spere ca Luana să se mute, împreună cu mama ei, undeva, cât mai aproape de Polul Nord. Ema era singura care scăpa de chin. Incapabilă să se îndoaie în vreun fel, se transforma în arbitrul competiţiei, unul atât de exigent pe cât de mare îi era neputinţa. La concursul fetelor, alături de Luana, mai participau două fetiţe, surori, care locuiau peste drum. Copiii trăgeau banca metalică din faţa uşii mătuşii Vanda şi-o înfigeau în mijlocul curţii. Asta era capra. Apoi, târâiau bara de bătut covoarele din magazie şi aveau paralelele. Cum unchiul Dali făcea rost de orice, verişorii dispuneau de o bârnă nou-nouţă. Covorul scos din sufragerie reprezenta solul. Gata! Putea începe concursul. Arbitrul se aşeza la masă, cu o coală de hârtie în faţă, pe care îşi făcea notările. Participantele îşi alegeau câte un nume de gimnastă care să le reprezinte. Pentru numele Nadiei se ducea un adevărat război pe care, din pricina glasului puternic şi a forţei cu care se lupta, Luana îl câştiga întotdeauna. Ema se zbârlea de ciudă, ştiind că numele celei mai mari gimnaste din lume trebuia să-l poarte Doiniţa, cea mai talentată dintre ele, elastică şi pricepută, membră

a cercului de gimnastică, care îi uimea pe toţi cu ceea ce ştia să facă. Sfoara, coşuleţul, roata şi tumbe peste cap, exhibiţii de care Luana nu era capabilă. Recunoştea, era maestră la săritul coardei, dar la gimnastică se unduia cu graţia unei scânduri de lemn. Dar cine avea puterea să se pună cu Luana?!

Dacă prestaţiile băieţilor erau jalnice şi se făceau în bătaie de joc, fetele îşi dădeau toată silinţa. Ceea ce pentru Doiniţa era înotul graţios, al unui peşte în apă, pentru celelalte reprezenta un efort serios, demn de toată mila. Era nostim să le vezi căznindu-se să se lase pe spate, cu privirea ridicată a speranţă şi ajutor spre cer, chinuindu-se să se arcuiască, cu mâinile zvârlite în lături şi cu grimase îngrozitoare pe chip. În momentul când credeai că sunt gata să reuşească, le vedeai căzând grămadă pe spate. Se ridicau anevoie, icnind, cu mândria şifonată. Dar chinurile nu se sfârşeau aici. Urma coşmarul şpagatului. Picioarele se depărtau încet, cu o infinită grijă şi alunecau uşor pe covor. În clipa în care „V”-ul întors pe care-l formau devenea dureros, chinul şi dorinţa nu mai erau de nici un folos. Picioarele nu voiau să se depărteze mai mult de atât şi pace. Îngrozitoare umilinţă, mai ales pentru Luana, care nu pricepea de ce chestia asta cu „baletul” nu-i ieşea deloc. Bârna o punea în cea mai mare dificultate. Dacă pe pământ considera că tot mai realizează câte ceva, la înălţime era complet neajutorată. Nu se temea să meargă pe pârtia îngustă de lemn, dar să „danseze” graţios, cu privirea fixă înainte, să se aşeze pe burtă şi apoi să fie, într-o secundă, din nou în picioare, aşa cum făcea Doiniţa, i se părea ceva de neînchipuit. Săriturile erau, oarecum, simple. Măsurau cinci paşi înapoi, îşi luau elan şi din fugă se repezeau la banca metalică, făcând-o să zăngăne îngrozitor. Se sprijineau în mâini şi ridicau picioarele în sus, în semişpagat, crăcănat, sau orice altă figură care le venea pe moment. Bica, martor nelipsit la toate drăcoveniile ce le treceau prin cap, se prăpădea de râs văzându-le agitându-se cu „zgaibele” în sus, în cele mai neaşteptate poziţii şi mai - mai că-i venea să le pună la treabă, profitând de energia şi puterea lor. Unele „sărituri” eşuau, fetele se rostogoleau peste spătarul băncii şi se adunau de jos zăpăcite, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Ema le penaliza cu note usturătoare. Ea

tăia în carne vie, la adăpostul mesei de arbitru. În final, epuizate şi dezmembrate, fetele aşteptau verdictul. Singura care n-ar fi trebuit să-şi facă probleme era, fireşte, Doiniţa, învăţată cu astfel de cascadorii, dar Luana nu-i lăsa nici o portiţă de scăpare. Făcea aşa un tărăboi, se lua de gât cu toţi, alergându-i în jurul curţii, că până la urmă copiii renunţau să se mai pună cu ea. O declarau câştigătoare, dar în spatele ei scriau, mare, pe tablă „Doiniţa" şi fugeau să se ascundă în casele lor. Bica o dojenea şi fetiţa se scuza:

- Ce vrei, Bică, dacă nu-mi place să fiu a doua?!

De aceeaşi ambiţie şi încăpăţânare dădea dovadă atunci când organiza spectacolele pentru părinţi. Îşi amintea de asta ca şi cum ar fi fost ieri. Reprezentaţiile aveau loc la aniversările zilelor de naştere ale copiilor.

De ziua lui Dan, Anda pregăti o masă festivă bogată. Luana se găti şi împreună cu Sanda se prezentă la uşa vărului ei, cu o faţă radioasă de sărbătoare iţită din spatele unui cadou cât roata carului de mare. Amândouă îl sărutară pe obraji iar băiatul le însoţi în sufragerie, cu faţa arzând. Intrarea Emei fu umbrită, ca de fiecare dată, de sporovăiala continuă şi fără sens a Vandei. Luă cadoul din mâinile fetei şi-l întinse băiatului, cu o expresie atât de mândră, de parcă-i dăruise Turnul Eiffel. Unchiul Dali îl sărută zgomotos, îl ridică în braţe şi-l mângâie în creştetul capului, umflându-se în pene, nu se ştie din ce motiv. Îl sărută şi pe unchiul Vali pentru ca, în final, s-o strângă cam tare în braţe pe mătuşa Anda, frumoasă foc şi elegantă, de-ţi lua suflarea. Se întoarse, apoi, spre familia Leon:

- Ce faci, Sando, aici erai?

Se aşezară la masă, cu Bica lângă ei şi sărbătoritul în capul mesei. Era exact ceea ce nu suporta Dan: să fie în centrul atenţiei. Se foi în scaun până când Andei i se făcu milă şi schimbă locul ei cu al lui. Familia Vandei mânca ţinând şervetul pe braţe, în timp ce capul familiei făcea glume, spunea bancuri şi povestea orice mişcare a Emei din ultimii cinci ani. Mai înainte ca Dan să sufle în lumânări, copiii se retraseră în camera cealaltă să pregătească spectacolul. Era un adevărat ritual în familie, pe care Luana îl

apăra cu străşnicie. Cortina, improvizată dintr-o pătură, ascundea ultimele retuşări ale protagoniştilor. „În sală”, părinţii aşteptau să vadă noile realizări în materie ale odraslelor. Când Luana se zgâi din spatele cortinei şi întrebă „Ce faceţi, nu aplaudaţi?”, ei începură să bată din palme îndelung şi zgomotos.

La ridicarea „cortinei”, spectatorii îi văzură pe Dan şi Ema aliniaţi în fundal, cu Luana proţăpită în faţa lor în chip de dirijoare. Ea spuse tare:

- În cinstea verişorului şi prietenului nostru Dan, vă oferim acest spectacol.

Din nou, aplauze.

Luana intonă încet două-trei cuvinte, îşi agită mâinile şi „corul” începu cântarea. Dan, mai afon decât toţi afonii la un loc, cânta tare, tot mai tare, pe măsură ce mâna stângă a Luanei se agita înspre el, nicidecum cu intenţia de a-i spori elanul. Văzând că nu pricepe, „dirijoarea” flutură mâna dreaptă şi Ema ridică, la rându-i, glasul. Însăşi Luana, pentru a acoperi „vocea” băiatului, cânta din toţi rărunchii. Încurcaţi, nemaiştiind cine şi de care mână răspunde, copiii începură să scoată nişte urlete haotice iar părinţii se grăbiră să dea drumul la o serie de aplauze frenetice, menite să stopeze, cât mai curând, nenorocirea. Moment ratat şi copiii o ştiau. Nu-i nimic. Mai aveau câţiva aşi în mânecă. Urmă un cântec interpretat de Luana, cu acompaniamentul Emei la vioară. Un număr reuşit, pentru că cele două fete se completau de minune. Vocea Luanei înduplecă inima Vandei care strigă, înduioşată: „Foarte frumos. Bravo, Luana! Bravo, Ema!” Poeziile interpretate făcură aceeaşi impresie bună dar cel mai fermecător fu Dan. Deşi Luana îşi dăduse sufletul la repetiţii, încercând să-l facă să simtă emoţia creaţiei, dulceaţa graiului şi importanţa cuvântului iar băiatul lăsase impresia că habar n-are despre ce i se vorbeşte, acum se depăşise pe sine. Andei i se umeziră ochii. Îi fu recunoscătoare Luanei pentru clipele unice pe care i le oferea. Sanda îşi privea fetiţa sperând ca ea să ajungă cântăreaţă, actriţă ori regizor de film. Punea atâta suflet în tot ceea ce făcea! Nu reuşea să vadă în ea femeia măritată, aplecată la balia cu rufe, ţinută de poale de o armată de puradei gălăgioşi şi flămânzi. Visa

atâtea pentru Luana, ştia să facă atât de multe! Compunea cântecele şi poezii, cupletele din spectacole erau creaţia ei.

Cel din seara aceea îl începu Ema, aşezată pe un scaun cu vioara sub barbă.

- Cum să iei din pod o cioară
  Când e tristă şi fugară
  Şi când, bătrână, abia se mişcă
  Ca o roată de morişcă ce deodată s-a stricat?
  Haideţi, spuneţi, nu-i păcat?

Ciupi coardele şi vioara făcu: „Scârţ-Scârţ!" Intră, apoi, Dan.

- Cum să iei dintr-o poiată
  O găină speriată
  Care, tocmai, a ouat,
  Că de foame a răbdat, un ou mic, handicapat?
  Haideţi, spuneţi, nu-i păcat?

Şi vioara: „Scârţ-Scârţ!"

Apăru şi Luana.

- Cum să iei dintr-un coteţ
  Un porc gras şi nătăfleţ
  Care-i mare şi habar n-are
  Că e gata de frigare fiindcă, prostul, a mâncat?
  Haideţi, spuneţi, nu-i păcat?

Şi iar „Scârţ-Scârţ!"

În final, îşi uniră vocile şi încheiară:

- Şi-am putea continua
  Toată noaptea, uite-aşa,
  Animale sunt destule…
  Dar de ce să plictisim lumea ce s-a adunat?
  Haideţi, spuneţi, nu-i păcat?

„Scârţ-Scârţ!"

Hohotele de râs şi aplauzele le umplură inimile de fericire. Erau în al nouălea cer. Dar surpriza nu se încheia aici. Urma dansul, acel dans a cărui tematică Luana se chinuise, îndelung, s-o găsească, pentru că Dan nu era afon doar la cântat, ci şi la dansat. Lipsit de ureche muzicală şi greoi, ea îi striga înciudată:

- Ce-ai să te faci, băiatule, când te vei însura? Îţi vei lăsa nevasta să danseze cu altul? Nimeni nu-ţi cere să fii Fred Astaire, dar nici să-ţi mişti picioarele nu eşti în stare? Numără: Un', doi, trei, un', doi, trei. Ce-i aşa de greu?

Cortina coborî pentru câteva minute, timp necesar actorilor să se schimbe. Momentul de relaş căzu ca o binecuvântare asupra părinţilor cărora le amorţiseră oasele.

- Ai văzut-o pe Ema ce dulce era? Sau Dan. Nu ştiam că recită aşa de frumos. Cu toate ieşirile ei, Luana asta a ta, Sando, e dată dracului.

Aşteptarea se prelungea şi Anda se grăbea să plece să întoarcă friptura.

- Aţi uitat de noi? Când e gata?

Speriaţi de nerăbdarea celor mari, copiii dădeau fuga, pe rând, la pătură şi strigau din spatele ei, panicaţi:

- Nu-i gata! Să nu veniţi aici!

În sfârşit, se ridică cortina. Şocaţi, părinţii încremenesc cu paharele la gură. Copiii, îmbrăcaţi în negru, stau chirciţi pe covor, acoperiţi de pălării înalte, cu boruri mici, negre. Încep să fredoneze unul din cântecele filmelor cu Charlot. Se ridică, pe rând, sprijiniţi în bastoane. Se aliniază şi pornesc spre masa spectatorilor, învârtind bastoanele şi legănându-se, imitând mişcările eroului cu pricina. Au, sub năsucurile cârne, mustăţi dese şi scurte, desenate cu carioca. Spectatorilor nu le vine să creadă. Înţepeneala lui Dan a dispărut ca prin minune. Cu cât se leagănă şi se împiedică mai tare, cu atât e mai aproape de personaj. Ema întruchipează un Charlot rotofei şi nostim care-şi învârte cu sârg bastonul, gata să-i pocnească pe ceilalţi. Toţi cântă fals dar asta nu mai are nici o importanţă, atât sunt de frumoşi, de reali, de fermecători. Pantalonii negri sunt prinşi cu bretele. Hainele de la costum au mânecile întoarse de câteva ori. În picioare, câte o pereche de şosete cu vârfurile întoarse, în care se sufocă, înghesuite, ghemotoace de hârtie. Dan rămâne în mijlocul „scenei" strâmbându-se, în timp ce fetele vin spre el cu pălăriile în mână. Scot din ele câte o floare şi i-o oferă cu tandreţe. Charlot se

ruşinează, încrucişează mâinile în faţă pe baston şi se leagănă, le priveşte timid pe sub sprâncene şi nu ştie floarea cărei fete să o primească. În final, se îndreaptă spre Ema. Îi oferă braţul, privind-o cu dragoste şi dispar amândoi după cortină. Luana se dezlănţuie. Plânge, se revoltă, ridică mâinile spre cer, cerând îndurare. Suferinţa o face să se prăbuşească la pământ. Rămâne chircită, cântând din ce în ce mai încet, până când glasul ei se pierde. Micul Charlot moare de durere, în timp ce cortina ar trebui să coboare, dar nimeni nu se mai gândeşte la asta.

Femeilor le dau lacrimile, bărbaţilor nu le vine să creadă. Au în faţă trei copii care abia-şi târâie ghiozdanele spre şcoală, care le cer ajutorul de o sută de ori pe zi. Senzaţia însă că ei nu sunt chiar atât de neajutoraţi este copleşitoare.

Când Dan suflă în lumânări, Luana îi privi pe toţi părinţii de faţă şi tare ar fi vrut să se convingă că mesajul ei fusese înţeles: „Iubiţi-vă. Noi ne iubim!”

Glasul lui Marc o făcu să tresară:

- De un sfert de oră tac şi mă uit la tine. Unde ai fost?

Luana roşi.

- Îmi cer scuze. Cuvintele tale mi-au adus în minte vremuri de demult.

Băiatul se uită într-o parte, jenat.

- Te plictisesc, nu-i aşa?

O plictisise, într-adevăr, puţin! Nu leşina de emoţie în prezenţa lui Antal Marcus, evident, dar îi plăcea acest interes pe care-l stârnise şi nu voia să rămână prea curând fără el.

Întoarsă în cameră să-şi împacheteze lucrurile, Violeta, fosta colegă de generală, o surprinse cu cele trei volume ale romanului în mână.

- Ce ascunzi acolo?

Ura indiscreţia Violetei, talentul ei de-a se băga, cu de-a sila, în sufletul oamenilor. Fata îi smulse un caiet, îl deschise şi îşi aruncă privirea pe foile scrise. Făcu ochii mari, plini de mirare:

- Liviu Livianu?!

Luana crezu că leşină de furie. Întinse mâna dar, mai iute, Violeta ascunse caietele la spate.

- Trebuie să citesc asta. Te rog, Luana, dă-mi-le şi mie.

Îţi trebuia oarece opincă în loc de obraz ca să faci faţă Violetei. Insistă într-atât, încât Luana cedă.

- Să ai grijă de ele şi într-o săptămână să mi le înapoiezi. Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun că nimeni, dar absolut nimeni, nu are voie să le vadă.

Fosta colegă promise că va fi discreţia întruchipată.

Îmbarcarea în autocare se făcu anevoie, într-o hărmălaie de nedescris. Procopsiţi cu noi prieteni, nici unul dintre tineri nu mai şedea la locul pe care venise. Numărătoarea nu mai corespundea cu cea de la plecare. Când, în cele din urmă, profesorii îi dădură de capăt, roata se puse în mişcare. Lângă Luana, Marc nici nu respira. Era atât de fericit că-l primise lângă ea, încât amuţise. Fata privea tăcută pe fereastră, simţind că o copleşeşte oboseala. Nu dormise deloc şi acum legănatul ritmat al maşinii o făcea să-şi scape pleoapele. Nu realiză când se lăsă întunericul peste ea, când o toropi căldura, ori când Marc, într-o clipă de curaj şi tandreţe, îi prinse uşor mâna într-a lui. Adormi în timp ce autocarul alerga nebuneşte, legănându-i visele.

* * *

Că aşa era el ori nu intuise corect pretenţiile fetei, n-avea nici o importanţă. Esenţial era faptul că Marc se pricepea, al naibii de bine, s-o plictisească. Luana îi acorda, cu mărinimie, de două ori pe săptămână, şaizeci de minute de plimbare. Îşi povesteau fel de fel de nimicuri după care băiatul o săruta uşor pe obraz şi se despărţeau. Într-una din zile, ieşind de la şcoală, Luana constată îngrozită că ploua. Nu suporta apa decât în cadă. Plăcerea de-a te lăsa murat până la piele, „cântând în ploaie", i se părea total deplasată. N-avea umbrelă şi afară turna cu găleata. Elevii treceau pe lângă ea şi se năpusteau zbierând în stropii repezi. Ridicau capetele în sus, deschideau gura şi lăsau să li se scurgă în gât picăturile reci ce cădeau din cer. Agitată, cuibărită sub streaşină,

căuta soluţia salvatoare. Când Marc se îndreptă spre ea zâmbind sub umbrela imensă, i se păru că-l vede pe Dumnezeu. Se repezi spre el şi se cuibări la braţul lui mulţumindu-i, din tot sufletul, pentru binefacerea pe care i-o făcea. O emoţionă până la lacrimi grija lui pentru ea. Recunoscătoare, îi mai acordă încă o oră de plimbare. Trei ore pe săptămână petrecute în prezenţa acestui băiat o făcură pe Sanda să ceară mai multe informaţii despre el. Luana nu putea să spună decât lucruri bune dar mama era nedumerită de ce nu ieşeau sâmbăta ori duminica, aşa cum ar fi trebuit în mod normal.

- Nu ştiu de ce, spuse Luana, poate pentru că atunci pleacă acasă.

- Unde acasă? întrebă Sanda contrariată.

- Acasă la el, la Săbăoani. Aici stă la o mătuşă.

Mama dădu din mână a lehamite.

- A, e clar. E ţăran.

Şi-o sfătui să nu se mai întâlnească cu el. Pe Luana o agasa atitudinea mamei. De câte ori îşi făcea noi prieteni, întreba repede: „Ce-s părinţii?" Dacă respectivii nu erau pui de profesori, doctori sau ingineri, Sanda nu-i considera demni de a fi luaţi în seamă. Se folosea de statutul pe care-l avea, se ţinea de capul Luanei şi făcea ca, în final, într-un fel sau altul, aceştia să dispară din peisajul anturajului ei. Dar Marc era un băiat cu o educaţie sănătoasă şi ţinea la ea iar Luana nu-l putea trimite la plimbare doar de dragul mamei.

Trecuseră două săptămâni de când împrumutase romanul şi Violeta încă nu-l restituise. Furioasă, Luana o aşteptă la uşa clasei şi-i ceru caietele. Vădit stânjenită, fata se rugă pentru un răgaz de încă o zi. La finele zilei următoare, Violeta plecă acasă fără să ia legătura cu fosta ei colegă. Luana o pândi la ieşirea din şcoală şi fără nici o introducere se repezi la ghiozdanul fetei, îl desfăcu şi-i răsturnă conţinutul pe jos. Caietele ei lipseau. Se întoarse spre Violeta cu o privire de fiară.

- Dă-mi-le! Acum!

Violenţa gestului o lăsă pe fată fără grai. Reuşi să bâiguie:

- Sunt acasă. Ţi le aduc mâine.

Luana ridică pumnul. Cealaltă se chirci şi strânse ochii.

- Îţi jur! Ţi le aduc mâine.

Trezită din furie, Luana se linişti. Spuse doar scurt, metalic:

- Mâine.

După-amiază ieşi cu bicicleta. Alese un traseu oarecare, obsedată de gândul la Violeta. „Data viitoare o dau cu fundul de pământ!" Remarcă, deodată, prezenţa unei biciclete ce se ţinea aproape, în spatele ei. Schimbă pinionul şi prinse viteză. Bicicleta din spate ţâşni şi ea. Luana coti brusc şi se trezi pe-o străduţă îngustă, pe care n-o cunoştea. În spate, ca o obsesie, roţile celeilalte călcau pe urmele ei. În capătul străzii Luana frână brusc şi întoarse bicicleta. Din faţă, călare pe o semicursieră verde, apropiindu-se cu o viteză năucitoare, venea Liviu Livianu. Evită în ultimul moment ciocnirea şi eşuă, undeva, pe trotuar. Uluită, Luanei nu-i veni să creadă. El rezemă bicicleta de un gard şi veni lângă ea. Se uită în ochii negri cu o nesfârşită uimire.

- Tu ai scris asta?

Îi întinse caietele pe care ea înşirase „Misterul coroniţei". Fetei îi veni ameţeală. Liviu o privea adânc în ochii mari iar irisul lui răscolitor, de smarald, o ardea.

- Spune-mi! Tu ai scris asta? Să nu mă minţi.

Ea mişcă doar capul.

- Nu-mi vine să cred! Ai scris despre mine…

Se întâmpla ceva cu timpul în momentul acela, pentru că nimic nu mai avea formă. Livianu plutea într-o stare, amestecată, de real şi divin. Fata asta îi privise în suflet, în gând, îi atinsese inima şi trupul fără ca măcar să-l cunoască. Ar fi vrut să creadă că sentimentul pe care-l încerca era doar orgoliu dar ştia că se petrecea în el ceva mai mult deatât. Copila aceasta îl definise, negru pe alb, cu o intuiţie vrăjitorească.

Prezenţa lui Făt-Frumos atât de aproape o răscolise întru totul. Se pierduse şi nu-şi putea ierta asta. Smulse caietele cu gestul unei sălbăticiuni, încălecă pe bicicletă şi dispăru. Ajunsă acasă îşi regăsi cu greu respiraţia. Cum de lăsase să se întâmple aşa ceva? Cum de îngăduise să i se întineze sufletul, mintea, trăirile ascunse? Nu închise ochii toată noaptea iar a doua zi, la

prima oră, dădu năvală în clasa Violetei, o înhăţă de gât şi fără un cuvânt o lipi de perete. Izbitura îi înlemni pe cei prezenţi. Lividă, Luana îi şopti la ureche:

- Dacă-mi mai ieşi vreodată în cale, te omor!

Liviu Livianu o urmări zile întregi. Ca scaiul, pretutindeni. Atitudinea de gheaţă a fetei îl făcu, totuşi, să nu se apropie prea mult. Se aşteptase ca ea să fie măgulită de interesul pe care i-l arăta şi să-i cadă la picioare, aşa cum fusese obişnuit. Răceala gâzei blonde cu păr cârlionţat îl făcu pe el, mai degrabă, să cadă în postura de căţeluş credincios, care da din coadă mereu în urma ei. Postura aceasta nouă, în care nu crezuse că va ajunge vreodată, îl întărâta. Mândria ei îl alunga şi-l chema înapoi. O văzu, într-o zi, plimbându-se cu Marc. În seara aceea, întins în pat, se întrebă ce caută, de fapt, ce vrea. Îşi dorea ca Luana Leon să fie prietena lui? O iubea, oare? Nu ştia. Ştia, doar, că atunci când se uita la ea vedea foile de hârtie şi pe Liviu Livianu atârnat în ele. Neputincios în a ajunge la o concluzie şi în absenţa oricărui interes din partea „fetiţei" de pe bicicletă, în ziua primei ninsori el renunţă să-i mai stea în urmă. Luana îl privi cum pleacă, luând smaraldele cu el şi se întrebă cum ar fi putut să-i spună că ea îşi trăise emoţiile şi iubirea, îi dăruise, pe parcursul acelei nopţi, inima şi toată fiinţa ei, că o dată cu terminarea cărţii ea îşi trăise idila.

Şi prietenia cu Marc avea să se sfârşească, într-un mod cu totul neaşteptat. Era decembrie, zăpada-şi schimbase, deja, câteva jupoane, Ema pregătea, cu emoţie, ziua ei de naştere.

Luana îmbrăcă la acest eveniment un sarafan din stofă neagră şi-o bluziţă din mătase albă. Foarte rar îşi purta părul despletit, dar în seara aceea îl lăsă liber. O cascadă de inele îi acoperea spatele. Emanuela invitase câţiva colegi de clasă, instalase staţia şi magnetofonul, unchiul Dali făcuse rost de o orgă de lumini. Tinerii apărură pe rând, se acomodară imediat şi învăţaţi cu „bairamele" în câteva minute se dezlănţuiră. Mătuşa Vanda radia de fericire văzând atmosfera creată în casa ei. Se tot învârtea printre invitaţi, încercând să le anticipeze dorinţele. Într-un colţ, pe o faţă de masă imaculată, aşezase farfurii cu tot felul de aperitive şi-i înghesuia să mănânce. Magnetofonul urla în boxe,

făcând geamurile să se cutremure. Luana, izolată cu Dan într-un ungher, privea mişcările smucite ale adolescenţilor. Ar fi vrut să danseze, dar nebunia gesturilor din mijlocul încăperii îi tăia elanul. Noul stil de mişcare nu prea reda starea de spirit pe care ea o încerca atunci când asculta această muzică nouă. Într-adevăr, ritmul era alert, bine conturat, cu un bas ce-ţi răsuna în stomac dar, ascultându-l, nu-i venea, nicidecum, să sară, să urle şi să-şi scuture capul de parcă ar fi vrut să-l arunce în camera cealaltă. Încercă, pe loc, câteva mişcări de picioare şi-i făcu semn lui Dan să se mişte. Domnul „anti-dans", timid şi spectator convins, se încăpăţână să rămână crispat şi înţepenit în centimetrul lui pătrat de loc. Un tânăr răsări în faţa Luanei cu un zâmbet pe chipul lunguieţ:

- Dansaţi, domnişoară?

Îl chema Valentin Gaţiu, purta ochelari şi un soi de mustăcioară aruncată sub nas. Compunea cântece şi se acompania la chitară atunci când le interpreta. Colegii îi spuneau „Trubadurul".

După câteva dansuri se retraseră pe hol şi băiatul îi cântă mai multe compoziţii. Pasiunea pentru muzică îi apropie imediat. Fredonară împreună versurile simple ale cântecelor pe care fata le memoră de la prima audiţie. Ar mai fi zăbovit mult şi bine în lumea muzicii dacă Vanda nu le-ar fi tăiat elanul.

- Nu e frumos să staţi aici singurei. Valentin, nu te-am văzut dansând. Am o parteneră frumoasă pentru tine.

Îl aruncă în braţele Emei apoi se întoarse pe hol şi-o săltă pe Luana de-o aripă.

- De băiatul ăsta să nu te mai apropii. E aici pentru Ema, nu-i mai împuia capul cu prostii. Unde e prietenul tău? De ce n-ai venit cu el?

Amintirea existenţei lui Marc o dezorientă. Se întrebă ce fusese în mintea ei de nu-l invitase să o însoţească. Învăţată doar cu tovărăşia verilor ei, ea sesiză prea târziu posibilitatea petrecerii unei seri plăcute în compania lui. Simţindu-se abandonată, Luana regretă greşeala pe care o făcuse. Îşi dori cu toată sinceritatea ca Marc să fie lângă ea. „Trubadurul", atras de fata care-i împărtăşea pasiunea pentru muzică, reveni lângă ea şi n-o mai părăsi până la

terminarea petrecerii. La plecare îi ceru numărul de telefon iar fata fu nevoită să-i promită că-l va însoţi la serbarea de sfârşit de trimestru. Amintirea cântecelor lui Gaţiu îi legănă somnul târziu din noaptea aceea.

Atunci când Luana şi Valentin intrară împreună în sala de spectacole a Casei de cultură, locurile erau deja ocupate. Colegii băiatului le reţinuseră câte-un scaun şi le făcură semn să se apropie. O luară într-acolo prinşi de mână, să nu se piardă în vânzoleala din jur. În timp ce străbăteau sala ochii Luanei îi întâlniră pe cei ai lui Marc. Era acolo, pe unul din scaune, alături de toţi colegii lui de clasă. Privirea lui mai avea încă, în ea, lumina bucuriei revederii chipului drag, când sesiză că fata e prinsă de mâna unui alt băiat. Luana nu se aşteptase să-l vadă acolo. Nu-i spusese că va veni, n-o invitase să-l însoţească. Conştiinţa situaţiei în care se afla şi a faptului că locul ei ar fi trebuit să fie pe scaunul liber de lângă Marc, făcu să-i piară zâmbetul de pe faţă şi sângele din obraji. Ochii băiatului îşi pierdură strălucirea şi se întunecară brusc, el o salută dând uşor din cap şi luă haina de pe scaunul ce voise să-l păstreze pentru ea. Privirile colegilor lui, aliniaţi în rând, exprimau stupoare. În clipa în care o văzuse, Marc tocmai le vorbea despre prietena lui, o aştepta cu nerăbdare, îi ruga să privească prin sală şi să-l anunţe dacă o zăresc.

Pe tot parcursul serii Luana fu măcinată de greşeala pe care o făcuse, dar nici pe Marc nu-l iertă că nu-i propusese să meargă împreună. Serbarea nu-i tihni, privi mereu în spate spre cel căruia, fără să vrea, îi făcuse o figură de zile mari iar prietenia cu „Trubadurul” ţinu tot atât cât ţinuseră cântecele din seara petrecerii. O dată terminat repertoriul cei doi nu mai avură nimic să îşi spună. Gaţiu se gândea la fete tot atât cât se gândea Luana la băieţi.

Îşi petrecu sărbătorile, ca de fiecare dată, cu mama şi Bica, în faţa bradului gătit şi a bucatelor de pe masă, împărţindu-şi cadourile şi singurătatea. Luana era sătulă de acel Crăciun sărbătorit în tăcere doar în prezenţa celor două, de noaptea Revelionului an de an irosită la lumina seacă a becului din sufragerie, de lipsa veşnică a musafirilor veseli şi puşi pe şotii.

Bica le antrena la rugăciune, făcea rozariul şi le povestea viaţa sfinţilor, în vreme ce Luana, pitită în cochilia sufletului ei, îi invidia pe cei care, la ora aceea, se bucurau de momentele unice distrându-se, ciocnindu-şi cupele de şampanie. Avea să se întoarcă la şcoală şi să asculte, cu lacrimi în ochi, întâmplările trăite de sărbători de către colegii ei, banale, în fapt, în mai toate casele de români, dar care pentru ea reprezentau poveşti desprinse din visele cele mai înflăcărate. Nu contesta divina semnificaţie a Crăciunului sau faptul că bucuria trecerii într-un nou an era milostivirea şi darul aceluiaşi unic şi bun Dumnezeu, dar tare se mai săturase de singurătate.

Luana trăia într-o familie de catolici în care religia, poruncile bisericii şi ale Domnului erau principiile după care se ghidau. Bica îl iubea pe Dumnezeu. De foarte mici insuflase nepoţilor această iubire şi importanţa rugăciunii, dincolo de poezia rostirii. Ea era dialogul cu Dumnezeu, speranţa şi crezul tău. Luanei îi venea greu să vorbească despre religie. O percepea cu sufletul, reprezenta elementul cel mai intim al ei şi n-ar fi ştiut ce cuvinte să folosească pentru a defini ceea ce simţea. Ştia, doar, că atunci când se gândea la naşterea lui Iisus sau la moartea Lui pe lemnul rece al crucii, inima i se umplea de o bucurie ori durere sublimă şi-i dădeau lacrimile. Se considera o furnică, din cea mai mică, care încerca să pătrundă adâncurile cerului, să mângâie norii, să atingă perfecţiunea. Darul cel mai de preţ moştenit de la bunica acesta era: credinţa. Când se termina slujba, se opreau să aprindă câte o lumânare. Într-o zi, Bica o întrebă pentru cine făcuse acest gest.

- Pentru omul care a murit în această secundă şi n-a avut cine să-i aprindă o lumânare.

În fiecare duminică şi zi de sărbătoare mergeau la biserică, întreaga familie, la braţul Bicii. Era unul din momentele care-i aduna laolaltă. Se îmbrăcau cu hainele cele mai frumoase, deoarece fuseseră învăţaţi că mersul la biserică nu însemna doar obligaţia de duminică, lăsată de Domnul prin cele zece porunci, ci biserica reprezenta Casa Domnului, acolo era El şi trebuia să i te înfăţişezi cum se cuvine. Le făcea observaţie când îi vedea şoşotind sau căscând gura, absenţi, pe pereţi. Îi punea să stea în

genunchi şi să se roage pentru toţi cei ai casei, să mulţumească Domnului pentru cele oferite în timpul săptămânii. Copii fiind, ei nu înţelegeau de ce trebuiau să-I arate recunoştinţă când El tocmai îi făcuse să ia o notă proastă sau îi aruncase într-o boală cu febră puternică, care-i sleise de puteri. Până târziu, în adolescenţă, fuseseră urmăriţi de această îndoială a mulţumirii. Lăudau pe Domnul, cu lacrimi în ochi, când le aducea împlinirea tuturor dorinţelor dar se mâniau amarnic când era surd la cerinţele lor. Într-o noapte, Luana visă că mama ei a murit. Simţi o durere sfâşietoare, care-i rupe sufletul în două. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, tăind în carne vie. Dar, în ciuda suferinţei, a prăbuşirii, împreună mâinile şi ridică ochii spre cer spunând: „Doamne, nu Te judec. Doamne, nu mă supăr pe Tine. Dacă asta e voinţa Ta, atunci aşa să fie. Dar sunt doar un om mărunt şi păcătos şi nu pot să nu Te întreb: De ce mi-ai făcut asta? De ce m-ai lăsat singură pe lume?”

Se trezi lac de sudoare, ca din altă viaţă. Măcină zile întregi tâlcul acelui vis şi fu convinsă că toate i se întâmplaseră cu adevărat dar că, pentru umilinţa de care dăduse dovadă acceptând voia Celui de Sus, El se îndurase de ea, întorsese roata timpului şi-i redase mama.

Din ziua aceea, primul gând de dimineaţă se îndrepta spre Dumnezeu. Îi mulţumea că se trezise sănătoasă, Îl ruga să vegheze asupra ei, a mamei şi a bunicii, să le păzească de orice rău. Deşi fusese învăţată să se roage şi pentru duşmani, orgoliul o făcea ca partea aceasta să fie, uneori, săritură. Bunica îi aducea imediat aminte că ieri a făcut o greşeală, supărându-L pe Domnul şi totuşi El a trezit-o şi i-a dăruit încă o zi. Dacă El putea să ierte, în măreţia Lui, putea şi ea, un biet viermişor colcăind printre atâţia alţii.

În ultimul trimestru participă la olimpiada de limba română, faza pe oraş. Intră în sală cu capul doldora de comentarii. Înşiră pe foile albe tot ce ştia iar privirea mulţumită a profesoarei, care-şi tot arunca ochii pe colile ei, îi spuse că făcuse un lucru bun. Aşteptând să termine şi ceilalţi, exaltată de frământările creaţiei, Luana se gândi să facă un ultim comentariu, de data aceasta personal. „…Dar cine poate şti, cu adevărat, ce-a fost în mintea şi

inima lui Eminescu când a scris aceste minunate versuri? Poate cineva să intuiască, măcar, frământarea creaţiei? Criticul cel mai experimentat ar trebui să aibă reale reţineri atunci când face afirmaţii despre versurile eminesciene. Haideţi, deci, să lăsăm pe Eminescu să odihnească în pace şi să ne bucurăm de ceea ce ne-a lăsat, fără a încerca să-l mai „dezbrăcăm" şi de puţinele veşminte care i-au mai rămas".

Când comisia citi comentariile personale ale fetei rămase şocată. Doamna de română nu reuşi să-i ierte situaţia penibilă în care o pusese.

Nu că ar fi fost vreun pui de scriitoare, dar Luana era convinsă că nimeni nu putea şti ce e în mintea şi sufletul unui artist.

* * *

În prima de zi de şcoală a clasei a X-a puse ochii pe George Bană. Coborâse, cu o ţinută princiară, dintr-o Dacie roşie, condusă de o femeie seducătoare cu ochelari de soare la ochi. Nimic mai frumos pentru Luana ca mersul drept, prezenţa mândră şi impecabilă a adolescentului, ochii negri şi părul de abanos asortat, perfect, la tenul alb ca laptele. Pe acest băiat, cu o educaţie şi o prezenţă de lord, Luana îl hărţui discret tot anul. La orele de limbi străine se împărţeau pe grupuri, cel de limba franceză fiind nevoit să-şi caute sală pentru a ţine lecţia. Unica liberă în acel moment era clasa lui George care avea sportul. Elevii se instalau în încăperea de împrumut şi aşteptau profesorul. La primele ore, Luana căută atent prin ghiozdane să vadă care aparţine preferatului ei. Găsi în banca a patra o servietă din piele fină şi scoase din ea, cu emoţie, un caiet. Pe prima pagină, iscălitura delicată a lui George o făcu să zâmbească. În sfârşit îl dibuise. Avea scrisul îngrijit, mărunt, puţin aplecat spre dreapta. Puse caietul pe-un colţ al băncii şi închise servieta. În timp ce dirigintele scria pe tablă cuvintele de vocabular, Luana se zbătea în focul creaţiei. Se chinuia să compună o poezie din cele mai expresive. În momentul în care se declară mulţumită, rupse o

coală de hârtie, copie varianta finală a poeziei şi-o strecură în caietul băiatului. Ora următoare îi desenă o fată cu părul lung, blond şi plin de bucle, ce întindea o floare unui băiat aflat în umbră. Nu-şi făcea probleme că ar putea fi recunoscută. Ea purta părul prins în cozi împletite până în vârf, pentru că altfel avea probleme cu profesoarele care nu acceptau să-i vadă pletele rebele.

După câteva săptămâni de astfel de mesaje, Luana hotărî că trebuie să-şi schimbe locul. Făcu această mişcare la timp deoarece, într-una din zile, sub un pretext oarecare, George se învoi în timpul orei de educaţie fizică şi deschise uşa clasei în care profesorul de franceză îşi preda lecţia. Rămase perplex văzând că banca lui e goală. Căută în jur atent dar nimic nu i se păru în neregulă. Repetă gestul de câteva ori, în vreme ce „mesajele" Luanei continuau să curgă.

Începând cu trimestrul al doilea, materiile considerate fără importanţă - limbile străine, obiectele de specialitate, desenul, chiar şi educaţia fizică - au fost înlocuite, neoficial, din ce în ce mai des, cu fizica şi matematica. Cum Luana dorea să dea la filologie avu o discuţie cu dirigintele şi-l rugă s-o mediteze la franceză. Când auzi de această înţelegere, Sanda sări cât colo. Nici nu se gândea s-o vadă profesoară, cu un salariu de mizerie, omorându-şi nervii în faţa unei clase de elevi indisciplinaţi. Făcu ce făcu, îl trase pe diriginte de partea ei şi visul Luanei se spulberă. Hotărârâ că meseria viitorului era ingineria şi calea Luanei politehnica. Se trezi, astfel, înghiţind ce ura mai tare: matematica şi fizica. Profesorul de fizică azi îţi dădea zece pe te miri ce, mâine, aflat în toane proaste, îţi împuşca un trei care te lăsa cu gura căscată. Înclinaţia Luanei spre uman nu era la modă pe vremea aceea. Salariile mici ale profesorilor îi făceau să-şi îndrume elevii spre I.S.E., politehnică şi medicină. Poate că, în absenţa unei profesoare destoinice la matematică, Luana ar fi luptat pentru idealul ei, dar doamna de mate era un dascăl excepţional. Plecai cu lecţia învăţată din clasă. Lucra mult cu elevii, zeci şi zeci de probleme, de toate felurile. Cunoscându-şi şcolarii ca pe propriul buzunar, ea sesiză că Luana învăţa mecanic,

înşiruind pe tablă cârduri de demonstraţii, ajutată doar de o memorie de invidiat nu şi de un studiu aprofundat.

- Luana, ce-mi „pictezi” tu aici e memorie şi nu judecată. În felul ăsta n-ai să ai rezultate prea bune la treaptă.

Cu oarece emoţii în ce privea reuşita la examenul de matematică, cu o inimă cât puricele la gândul celui de fizică, eleva Leon se baza eroic pe nota testului la limba română.

În fiecare vineri avea loc şedinţa U.T.C. pe liceu. Luana era responsabilă cu propaganda. George Bană, singurul elev de clasa a IX-a care făcea parte din comitetul pe şcoală, îndeplinea funcţia de secretar. La una din aceste şedinţe George o remarcă. Fata, cuminte şi serioasă, părea că nu ştie de existenţa lui. Băiatul o tot privi, cu coada ochiului, trăind puternica senzaţia că acel chip îi spune ceva. La următoarea adunare îi privi fix în ceafă dar atitudinea degajată a fetei îl lăsă fără răspunsul pe care îl căuta. Spre sfârşitul anului şcolar, secretarul comitetului U.T.C. pe liceu le veni observator la ora de informare politică. George Bană luă loc la catedră alături de diriginte. Elevii înţepeniră în bănci, hotărâţi să arate cât de disciplinaţi erau. Unuia dintre ei i se dădu cuvântul şi ridicat în picioare, cu falsă mândrie, începu să turuie gogoşile comuniste. Seriozitatea atingea apogeul. Luana, dreaptă în banca ei, puse mâna pe creion şi începu să mâzgălească. „Scria” de zor, plimbându-şi privirea încruntată când spre George, când spre coala de hârtie. Mara urmărea liniile pe care le trasa colega ei de bancă apoi ridica ochii spre băiatul aşezat la catedră. Colega din spate, contrariată de mişcările celor două, întinse gâtul să vadă foaia Luanei. Căscă ochii mari şi-i aruncă spre Bană. Vecina ei făcu la fel. La început absent, furişându-şi mereu privirea plictisită spre geam, băiatul realiză deodată interesul care i se arăta. O văzu pe fata cu codiţe blonde cum îl analizează, îl fixează cu neruşinare apoi îşi coboară ochii în caiet şi scrie. George se foi în scaun. Blonda nu-l slăbea deloc. Copiii îşi lungeau gâturile spre caietul fetei, ghiontindu-se. Starea de acalmie dispăruse. Băiatul îşi lărgi gulerul cămăşii şi începu să-şi mişte capul în toate direcţiile, atrăgând privirile dirigintelui. Când realiză că obraznica din banca a treia îi face portretul, se înroşi de indignare. Ancorat, cu

cruzime, în faţa a treizeci şi şase de „spectatori”, George Bană făcea feţe-feţe. În sfârşit, Luana termină desenul. Colega din spate i-l smulse de pe bancă şi privindu-l rămase mută de uimire. Asemănarea era izbitoare. Foaia de hârtie trecu din mână în mână în timp ce, năduşit, George se îneca în ploaia de priviri căzute grămadă asupra sa.

Din ziua acea, de câte ori se întâlniră întâmplător la şcoală sau pe stradă, Luana avu impresia că George vrea să-i vorbească. Indiferent ce-a vrut să-i spună n-a făcut-o niciodată.

* * *

Vacanţa care a urmat după cel de-al doilea prag al vieţii ei, examenul de treaptă, a fost cea mai frumoasă dintre toate. Spaima cumplită pe care o încercase în acel moment era, acum, de domeniul trecutului. Îşi putea aminti, în amorţirea amiezelor, fără să-i mai tresară sufletul, emoţiile, groaza, gândul obsedant că s-ar putea să nu ia examenul.

A avut „norocul” să facă parte din prima promoţie de elevi care, pe lângă matematică şi română, să dea examen şi la fizică. Ştia că la matematică era capabilă să ia un şase dar nota de la fizică îi apărea într-o ceaţă deasă, de nepătruns. Toate cele trei zile de testări au sleit-o de puteri. I-a fost imposibil să se detaşeze de atmosfera stresantă creată de admitanţi. Adunaţi în mijlocul curţii, care mai de care mai blindat cu manuale, caiete şi culegeri, discutând invariabil despre materiile de examen, palizi la faţă, desfiguraţi de emoţii şi teamă, elevii claselor a X-a emanau trăiri din cele mai demoralizatoare. Luana le resimţea din plin. O iritau reacţiile gălăgioase, teama strigată în gura mare şi la orice pas, simţea nevoia unui loc numai al ei în care să se adune şi să-şi găsească liniştea sufletească de care avea imperioasă nevoie. Au intrat în sălile de clasă cu inimile strânse, cu feţele palide, ca nişte condamnaţi la moarte. Jumătate dintre ei, dacă nu luau examenul, nu aveau altă opţiune decât şcoala profesională. Pentru elevii liceului de matematică-fizică, cu renume prin oamenii iluştri pe care îi oferise ţării, aceasta era o avertizare ruşinoasă aruncată de

profesori şi părinţi atunci când ţi se înscria în catalog o notă proastă.

Primul examen a fost la matematică. Luana a ieşit din sală oarecum degajată, bazându-se pe o notă, lejeră, de şapte. La fizică însă a fost un chin să descâlcească problemele. În noaptea aceea şi pe tot parcursul zilei următoare a învăţat pentru testul la română. După trei zile s-au afişat rezultatele. Intrase cu opt, la clasa de electrotehnică. Bucuria reuşitei întrecuse orice închipuire. Nu se aşteptase la o astfel de notă. Acum putea visa la vacanţa de vară cu sufletul împăcat.

Era o dimineaţă însorită, se anunţa o zi foarte caldă. Bica trebăluia prin casă îndesând într-o sacoşă pacheţele şi borcane. Dan şi Luana o priveau cu mirare.

- Iar duci mâncare la azilul de bătrâni? Săptămâna trecută ai fost acolo, încărcată precum Scufiţa Roşie.

Bica pregătea, de data aceasta, pachete pentru câteva rude de la ţară şi voia să le trimită prin sora sa care pleca de dimineaţă într-acolo. Copiii s-au oferit să ducă ei plasa burduşită. S-au urcat pe biciclete şi-au ţinut-o într-o goană, întrecându-se până la casa mătuşei Aneta. Au găsit-o luând micul dejun afară, în chioşculeţul din spatele casei. La masă se mai aflau câteva persoane pe care cei doi nu le recunoscură imediat. S-au oprit rezervaţi, aşteptând să scape de misiune şi să plece cât mai repede. Mătuşa i-a rugat să se aşeze şi i-a prezentat pe ceilalţi. Fata Anetei venise cu bărbatul şi cei doi băieţi tocmai de la Timişoara, să petreacă concediul cu maică-sa. Tanti Vera, subţire şi ţeapănă, îi măsură pe noii veniţi din cap până-n picioare, atât cât putu din dosul mesei. Verii bănăţeni se lungiseră binişor în cei cinci ani de când nu-i mai văzuseră. Oliviu era cel mai tânăr dintre cei doi. Se făcuse un tip robust, plinuţ, roşu în obraji şi cu ochi iscoditori. Plin de vervă şi energie, se foia tot timpul şi vorbea mult, spre exasperarea mamei sale. Renar depăşea, ca înălţime, pe fratele său, era suplu şi blajin, ştia întotdeauna cât şi ce să spună, politicos şi deosebit de inteligent, se vedea că familia e mândră de el. Mătuşa Vera se topea de dragul lui pentru că reprezenta

întruchiparea aspiraţiilor ei de viitor. Voia să-l facă medic, să-l însoare cu o fată de familie bună şi să-l vadă în fruntea clanului doctoricesc.

Luana îl privi pe Renar cum stă ţeapăn înfipt în scaun şi ridică ceaşca până sub nas, cu două degete lucind de curăţenie. Sorbea fără zgomot, din vârful buzelor, înroşindu-se sub privirea ei critică.

„E clar, gândi fata. E o boală de familie. Dacă voi continua să mi-l imaginez pe străbunicul, întors asudat şi mort de foame de la câmp, mâncând, astfel, din strachina cu borş, voi izbucni în râs şi ăştia mă vor arunca pe poartă crezând că sunt nebună".

S-au ridicat de la masă fără să fi avut curajul să guste măcar un biscuite. Considerând apropierea de vârstă un bun motiv de a-şi petrece împreună zilele de vacanţă, mătuşa Aneta îndemnă copiii să-şi dea întâlnire pentru a doua zi.

Era ora şapte când în casa Anetei sună telefonul. Luana se prezentă şi ceru să vorbească cu unul din băieţi.

- Dorm, i-a spus femeia.

- Treziţi-i! a venit prompt răspunsul

Fără să ştie prea bine de ce, Aneta intră în dormitorul nepoţilor şi-l trezi pe Oliviu.

O voce somnoroasă mârâi în receptor:

- Alo...

- Sunt Luana. Ce facem azi? Eu zic să mergem acolo unde am fost ieri cu Dan. E un loc superb, care...

Băiatului i se păru că visează. Fata turuia fără oprelişte, ţintuindu-l de receptor, împiedicându-l să se întoarcă în pat şi să-şi continue dulcele somn de dimineaţă. Se dezmetici, se scărpină în vârful capului şi se puse de acord că într-o oră vor fi la ea.

În curtea Bicii, Oliviu şi Renar, căscând de zor, se trântiră pe banca metalică în timp ce verişoara blondă, plină de vervă, îi tot ameţea cu planurile ei de a petrece ziua. Apariţia lui Dan li se păru o mântuire care nu mai sosea. De voie, de nevoie, încălecară pe biciclete, în speranţa că, o dată ieşiţi în stradă, le va veni şi ideea salvatoare. La prima încrucişare de drumuri Luana voi s-o ia la stânga, spre centru, Renar, dimpotrivă, la dreapta, spre parc. Dan,

obişnuit cu temperamentul fetei, nu se gândea să nu fie de acord cu ea. Oliviu, educat în spiritul că fratele mai mare trebuie ascultat, înclina spre dreapta. Neînduplecată şi fără a sta pe gânduri, Luana viră stânga şi-o porni nebuneşte cu Dan în urma ei. Uluiţi, cei doi se uitară unul la altul. Oliviu ridică din umeri şi plecă după ceilalţi în vreme ce fratele său scrâşni din dinţi, gândind că fata asta obraznică trebuia pusă la punct imediat.

Se chinui bietul Renar, câteva zile bune, să ajungă la un capăt cu îndărătnica de vară-sa dar nici chip să iasă, măcar o dată, aşa cum ar fi vrut el. Se întorcea seara acasă sufocat de un sentiment de neputinţă pe care nu-l mai trăise. Îşi făcea planuri pentru a doua zi cum să facă s-o aşeze, o dată pentru totdeauna, acolo unde îi era locul. Era destul de greu să nu te enervezi atunci când, în fiecare ceas al zilei, ţi se comanda unde să mergi, ce să faci şi cum să faci, mai ales în situaţia în care acasă erai „băiatul lui mama", fratele cel mare şi a toate ştiutor iar la şcoală geniul în matematică, de a cărui serioasă gândire nu se îndoia nimeni. Luana era departe de a bănui ce zbucium stârnise în sufletul vărului ei. De aceea, prima ciocnire între ei o lăsă cu gura căscată.

Ema reveni acasă după o vizită la neamurile mai îndepărtate şi hotărâră să meargă cu toţii la ţară, locul de baştină al bunicilor. Au plecat de dimineaţă, „călare", Oliviu cu Ema cocoţată pe cadrul bicicletei. Între cei doi se stabili, din prima clipă, un ataşament aparte. Veselia băiatului şi verva nestăpânită au cucerit-o pe Emanuela iar faptul că Oliviu suferea de aceeaşi boală, greutatea, numai fizic nu şi psihic, a făcut-o să privească, pentru prima dată, cu detaşare, kilogramele în plus pe care le avea în dotare. Curajul şi încrederea băiatului de a o purta pe bicicletă preţ de zece kilometri până la destinaţie, fără a se plânge nici măcar o dată, au fost cel mai bun stimulent pentru buna dispoziţie a Emei. Au cântat şi-au povestit verzi şi uscate până la prima oprire. S-au aşezat în iarbă, privind cum soarele urcă tot mai sus pe cer, ameninţând să-i topească, curând, fără milă.

Din una în alta, Renar începu să povestească despre colegele lui de clasă.

- La noi fetele sunt pline de feminitate. N-ai să le vezi, vreodată, bătând mingea cu băieţii. Zâmbesc discret şi cu fineţe. Râsul lor nu-ţi sparge timpanele. Ies la plimbare numai însoţite iar când vor să traverseze strada îţi întind delicat mâna, bătând din pleoape, roşind de emoţie. Când...

- Vorbeşti de fete sau de gâşte? i-o tăie Luana cu ciudă, simţind că Renar bate în direcţia ei.

Băiatul, plin de sine, nu catadicsi să-i răspundă.

- Când sunt invitate la o petrecere, vin îmbrăcate în bluziţe cu guleraşe de dantelă, elegante şi finuţe, că ţi-e milă să le atingi. Discuţia cu ele e o plăcere, n-ai să vezi, una, să strige ori să gesticuleze disperată în toate direcţiile. Timişorencele nu dansează, plutesc în ritmul muzicii ca nişte balerine.

- Timişorencele nu plâng, se smiorcăie...

Remarca Luanei fu, iarăşi, ignorată şi fata, mustind de nervi, se abţinu cu greu să nu sară la beregata băiatului. L-ar fi strâns cu mare plăcere de gât, dacă nu s-ar fi temut că strică plimbarea şi se duce, naibii, distracţia lor. Era evident că Renar îşi compara colegele cu vara lui. Ea râdea cu gura până la urechi, umbla în pantaloni şi se agita frenetic atunci când vorbea. Avea şaisprezece ani şi niciodată nu se îndoise că felul ei de a fi este perfect normal. De ce făcea Renar asta? Cu ce îl supărase? Era de acord, de cele mai multe ori aveau păreri şi dorinţe diferite dar ăsta nu era un motiv de supărare, cu atât mai puţin s-o jignească aşa de tare. Sătulă de împunsăturile băiatului, cum că fetele de la Timişoara nu vor face nicicând aşa şi pe dincolo, se ridică băţoasă de jos şi aruncându-se în şa ţintui bine bicicleta pe roţi, o ridică brusc de pe loc, peste şanţul de la marginea drumului şi luând viteză strigă spre cei rămaşi în iarbă:

- Desigur, nici asta nu vor face, vreodată, fetele de la voi.

În casa în care se născuse bunica locuia sora mai mică a acesteia. Tănţica era blândă şi bună şi oricât de mare ar fi fost vacarmul iscat de musafiri, zarva glasurilor de copii, pe care ea nu-i avea, îi oferea o dulce mângâiere. Văduvă, singură de dimineaţă până în seară, sosirea gălăgioasă a oaspeţilor aducea în viaţa şi casa femeii mult râvnita vânzoleală.

Obosiţi, copiii şi-au parcat bicicletele lângă prispă şi-au strigat în cor:

- Mâncare!

Bica şi Aneta, sosite cu maşina de dimineaţă, au dat fuga în bucătărie. Tănţica a scos masa afară, a gătit-o cu faţa de masă cea nouă, a scos „argintăria" din bătrâna ladă cu zestre. După zece minute Bica a răsturnat, dintr-o smucitură, pe fundul de lemn din mijlocul mesei, mămăliga aburindă. Nepoţii s-au aruncat cu poftă asupra ei, fără să mai aştepte ca bunica s-o taie bucăţi cu sfoara. Oliviu şi Renar au privit cu ochi mari bologheţul galben ce arunca aburi peste faţa de masă.

- Ce-i asta?
- Mămăligă.
- Noi nu mâncăm aşa ceva!
- Bineînţeles, voi sunteţi de la Timişoara.
- Luana, fii politicoasă! o potoli Bica. Vouă o să vă aduc pâine.

În timp ce bănăţenii mâncau brânza frământată cu pâine, cei „ai casei" îşi făceau „ursuleţi" tăvălind bucata de mămăligă în brânză, modelând-o, apoi, în mână, până când aceasta se transforma într-un rulou galben cu pete albe. Brusc, celor doi băieţi li se tăie pofta de mâncare.

La prânz, au pornit-o spre capătul satului, acolo unde se adunau raţele şi gâştele pentru a se scălda în gârla secată pe jumătate. Au stat întinşi la soare, bucurându-se de odihna binemeritată. Nici măcar Luanei nu-i mai venea să zburde, îl privea pe Oliviu, frumuşel foc şi tot numai zâmbet, cum turuia întruna, ca o moară stricată, cu ochii lui Dan şi-ai Emei aţintiţi asupra lui. Renar, sătul de sporovăiala binecunoscută a fratelui său, se oprise pe buza unei râpe şi săgeta orizontul cu o privire tăioasă. Ochii alungiţi i se zăreau sporadic pe sub bretonul suflat de vânt. Un chip frumos, cu trăsături masculine severe, un trup subţire şi armonios.

Seara au mers la bal, distracţia favorită de duminică a tinerilor din sat. Au dansat în cerc, retraşi, ferindu-se de aglomeraţie. Luana nu se aşteptase ca Renar să stăpânească ritmul

atât de bine. Ar fi jurat că va sta deoparte analizând, plin de o importanţă critică, mişcările celorlalţi. La primul blues a invitat-o la dans, serios şi galant şi privind-o în ochi şi-a cerut iertare.

- Te rog să mă scuzi pentru tot ce am spus azi. N-am mai întâlnit fete ca tine. La noi...

- Sper că nu începi iar.

- Nu. Te asigur că nu. De fapt, îţi promit că acest subiect rămâne închis pentru totdeauna.

Au dansat până târziu, când numai oboseala i-a făcut să se oprească. Drumul spre casă l-au parcurs într-o beznă deplină. Cufundată în întuneric, Luana simţi că i se face frică. Câinii lătrau pe după garduri, fel de fel de ciripeli, ciudate şi răguşite, i se lipeau de suflet iar atunci când, răsărită de nu se ştie unde, o siluetă imaginară trecu pe lângă ea, inima îi îngheaţă de groază. Ca şi cum i-ar fi ghicit spaimele, Renar se apropie cu grijă şi-o prinse de mână. Fata se lipi de umărul lui şi se lasă condusă prin negura deasă. Călcau, când şi când, prin gropile de pe uliţă, dezechilibrându-se şi ciocnindu-se unul de celălalt. Mâna lui fermă încerca s-o susţină iar ochii verzi căutau zadarnic să întrevadă capcana următoare. Căldura mâinii care o susţinea şi apropierea tainică a trupului de băiat îi provocă o senzaţie necunoscută. La intrarea în ogradă, foşnetul lugubru al frunzelor de păpuşoi îl făcu, chiar şi pe Renar, să tresară. Fără vreun cuvânt, o luară la fugă amândoi deodată, ca şi cum hoarde de tătari i-ar fi gonit din urmă. La lumina becului din camera modestă, întâlnindu-şi privirile zăpăcite, Renar şi Luana izbucniră în râs. Când veni momentul ca băieţii să spună „Noapte bună!" şi să se retragă în camera lor, cei doi simţiră o profundă părere de rău, ca şi cum lumina ar fi dispărut iar bezna s-ar fi întors să-i înghită din nou.

O dată reveniţi la viaţa de oraş, au reînceput controversele plimbărilor cu bicicleta, rivalitatea smintită provocată de jocul de cărţi şi de rammy iar emoţiile, palide şi nedesluşite, trăite pe uliţa satului, au fost date uitării. Renar câştiga mereu, adunând un punctaj copleşitor. Dacă ceilalţi erau complet indiferenţi cine iese primul, Luana suferea cumplit să vadă că e întrecută de fiecare dată. Această competiţie aprigă obosi participanţii la joc care

hotărâră că o schimbare de decor ar fi benefică. Aşa că, într-o dimineaţă, împovăraţi cu rucsacuri, se urcară în tren şi porniră spre Constanţa. Pentru prima dată Luana vedea marea fără Sanda. A fost cea mai frumoasă vacanţă petrecută pe litoral. S-au cazat în camping la Mamaia, dimineţile şi le-au petrecut pe plajă bătând mingea, jucând cărţi ori pur şi simplu stând întinşi la soare, fără să vorbească, aproape fără să mişte. După-amiezile porneau să colinde staţiunile. I-au văzut pe băieţii de la Holograf cântând la Costineşti, pe cei de la Compact într-un concert la Eforie. Au dansat, nopţi în şir, în tot felul de discoteci, s-au bălăcit nebuneşte în apa caldă a mării. Noaptea, când se întorceau din perindări, făceau foc lângă cort, prăjeau cartofii şi învârteau mămăliga în ceaun. Într-una din zile s-au plictisit şi s-au întors acasă. La începutul lui septembrie, Renar şi Oliviu au venit să-şi ia la revedere. Se întorceau la Timişoara. Începea şcoala.

* * *

Prima zi de şcoală a cam dat-o peste cap. Noile colege, dezinvolte şi bine dezvoltate, adevărate domnişoare, au făcut-o să se simtă dureros de mică şi neînsemnată. Adevărat zbir şi atotputernic stăpânitor în cuibul intim al familiei, în sala de clasă Luana îşi pierdu glasul. Băieţii înalţi, proaspăt bărbieriţi, lipsiţi de orice inhibare, se cocoţaseră pe bănci şi aruncau spre grupurile de fete ocheade îndrăzneţe. Mara, intrată şi ea la clasa de electrotehnică şi din nou colegă de bancă cu Luana, o privea cum stă cuminte, cuprinsă de un tremur nervos.

- Ce-ai păţit? Te-ai prostit în vacanţă sau eşti îndrăgostită?

Luana continua să arunce priviri furişe în jur, cu guriţa bosumflată.

- Mă inhibă fetele astea. Sunt atât de mari, de frumoase, de inteligente...

- Te pomeneşti c-ai căpătat, între timp, cine ştie ce puteri paranormale şi le vezi creierul! râse Mara. Pui pariu că, în două săptămâni, nici una din „starletele” astea nu mai poate scoate o vorbă de răul tău?

Colega de bancă a avut dreptate. Luana s-a acomodat imediat, le-a cucerit pe fete cu sinceritatea gândului şi a sufletului ei. În pauze, în timp ce Mara şi Bogdan se plimbau prin curte purtându-şi povestea de iubire, Luana se alătura grupului de adolescente şi asculta atentă povestirile legate de micile idile din viaţa acestora.

La mijlocul lui octombrie au întrerupt şcoala pentru a munci cu elan tineresc pe tarlalele patriei, într-o activitate colectivă şi susţinută de practică agricolă. Spre marea lor nemulţumire, au fost repartizaţi la cules de sfeclă. Îngrozitoare sarcină să te afunzi până la glezne în noroiul moale şi să sapi, în neştire, în mocirla cleioasă, după căpăţânile roşii. Aşteptau, nerăbdători, pauza de masă. Atunci se adunau în cerc şi îşi descreţeau frunţile cu tot felul de ghiduşii. La un moment dat, nu se ştie care dintre ei, veni cu o idee năstruşnică, pe care băieţii se grăbiră s-o declare strălucită. Narcis Sava se aşeză turceşte în iarbă, cu ochii închişi. Un coleg se apropie uşor de el, se aplecă asupra-i şi-i puse mâinile la ochi. Pipăind palmele lipite peste faţă, Narcis trebuia să ghicească cine este posesorul lor. Dacă nimerea, se bucura de sărutul celui care îi acoperise ochii. Convins că era vorba de o fată, Sava se chinui, zadarnic, s-o dibuiască. Se ridică de jos nemulţumit, dar, când dădu cu ochii de Cosmin, nu ştiu cum să-şi mulţumească pentru nepriceperea de care dăduse dovadă. Urmă Rosti Seneg. Se aşeză şi el turceşte aşteptând, fără tragere de inimă, mâinile care să-i acopere ochii. Băieţii se mişcară în spatele lui apoi unul din ei o ghionti pe Luana să-i ia locul. Fetele chicotiră. Rosti, serios din cale-afară, se foi în locul lui.

- Dacă-mi faceţi ceva vă bat pe toţi.

Colegul Seneg purta, cu mândrie, o mustăcioară delicată, abia mijită, care pe Luana o impresionase încă din prima zi de şcoală. Când fata, pentru a-şi demonstra cât de curajoasă este, îşi lipi palmele de faţa fină, tresări puternic la atingerea ca de puf a firelor de păr periate cu grijă în mustaţa firavă. Rosti îi pipăi atent mâinile şi tresări la rândul său şi fără nici o ezitare spuse cu o voce ce trăda un simţământ aparte:

- Luana!

Se duse pe apa sâmbetei tot curajul iar elanul de moment, provocat de cei din jur, se pierdu în neant. Picioarele fetei se înmuiară şi glasul îi pieri, în vreme ce, în delir, băieţi şi fete strigau în cor:

- Sărutaţi-vă!

Atunci când fata alunecă în genunchi, Rosti îi zâmbi, din suflet şi din viaţă, îi prinse obrajii în palme şi-i atinse buzele abia înmugurite cu buzele lui calde, dulci şi cuminţi.

Atinşi de suflul primului fior, cei doi şi-au căutat compania întreaga zi. Din păcate, nici unul nu s-a priceput să găsească drumul spre o apropiere adevărată. Privirile lungi, lăsate suspendate în aer, atingerile pur întâmplătoare ale mâinilor, discuţiile simple şi sporadice, numai în prezenţa celorlalţi, n-au fost suficiente pentru a închega ceva, orice, între ei.

Se apropiau sărbătorile de iarnă şi Luana îşi dori să le petreacă aşa cum visase întotdeauna. Organiză Revelionul la ea acasă şi invită câţiva colegi să-i fie alături la trecerea în noul an. Rosti, invitatul de onoare, urma să-i fie partener. Luana nu-şi mai găsi liniştea de emoţie, copleşită, încă, de gustul buzelor lui. Sanda intră în focul pregătirilor iar fata se agita în jurul ei, cuprinsă de o frenezie fără margini. Şi numai cel cu coarne a pus-o pe Mara, într-o sâmbătă, s-o ia pe Luana la reuniunea de sfârşit de trimestru. A venit cu Bogdan şi mai mult forţat au scos-o din casă şi-au aruncat-o în aglomeraţia de suflete înghesuite în sala prea puţin încăpătoare. În timp ce câteva perechi se „dezmembrau" în „ringul de dans", în faţa ei răsări, ca din pământ, Marc. O invită la dans, cu binecunoscuta delicateţe. Amintindu-şi ultima lor întâlnire, Luana roşi. Dar băiatul nu-i purta pică. Îşi dorea să rămână amici, dacă Luana era de acord. Auzise că avea invitaţi în noaptea unică dintre ani şi-i dorea să se distreze cât mai bine. Sub impulsul copleşitorului sentiment de vină, aflând că el nu avea nici un aranjament, fata îl invită să petreacă împreună cu musafirii ei. Marc se grăbi să accepte.

Pentru serbare Luana pregătise o poezie. Ceva lipsit de importanţă, la îndemnul dirigintei. În timp ce aştepta să intre în scenă, un tânăr cu chitara agăţată de gât trecu pe lângă ea, se aşeză

pe un scaun şi începu să cânte. Era în vogă Cenaclul Flacăra şi întregul tineret fredona cântecele acestuia. Băiatul cânta încet, acordându-şi chitara. Luana se apropie de el:

- Mai ştii şi alte melodii?

Tânărul o privi uimit. Ea îşi trase un scaun lângă el şi îi propuse să cânte ceva împreună.

- Nu pot, veni răspunsul. Eu acompaniez grupul folk al liceului.

Luana începu să râdă.

- N-am spus să cântăm pe scenă ci acum, aici. Va trece timpul mai repede.

Tânărul se învoi. În timp ce-şi potriveau vocile, realizară că glasurile lor, împreună, sunau fantastic. Timbrul lui grav şi acordurile înalte ale vocii ei calde se armonizau impecabil. Începură să cânte o melodie a grupului „Poesis".

„Odată, am ucis o vrabie.
Am tras cu praştia în ea şi-am lovit-o.
Pe urmă, o zi şi-o noapte întreagă,
Am tot plâns-o şi am tot jelit-o!
Nu m-a bătut mama, nu m-a certat.
În mână ţineam o bucată de pâine.
<Degeaba, mi-a spus, degeaba mai plângi.
Ce-ai omorât, omorât rămâne!>"

S-au uitat unul la altul impresionaţi. El făcea chitara să plângă, vocea ei părea ireală.

- Când îmi vine rândul intrăm amândoi şi cântăm împreună, spuse Luana hotărâtă.

- Nici nu te gândi. Ai înnebunit?

Atunci când intrară în scenă, ea mică în ţinuta simplă, el tremurând, nerealizând încă ce se întâmplă, cum de se lăsase convins la un aşa gest nebunesc de o fată pe care abia o cunoscuse, diriginta clasei de electrotehnică şi profesoara de engleză, responsabile cu organizarea serbării, încremeniră. În timp ce băiatul îşi acorda chitara, profa de engleză făcea semne disperate spre cei doi să părăsească scena. În sală, Sanda se întreba

ce caută fiica ei acolo, alături de un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Luana îl încurajă făcându-i cu ochiul, dădu semnalul şi începură să cânte. Spectatorii amuţiră deodată. O linişte dumnezeiască se aşternu şi glasurile armonioase, mesajul tragic al versului făcură ca sufletele celor prezenţi şi toate colţurile sălii să vibreze. Când tânguirea cântului se pierdu în ultimele acorduri de chitară, sala rămase cufundată în tăcere. În plină scenă, Luana şopti spre băiat:

- Nu le-a plăcut.

O văzu atunci pe doamna dirigintă, înţepenită în dreptul cortinei, plângând. Auzi sala descleştându-se şi răbufnind în aplauze. Ropote uluitoare, de necrezut. Se retraseră în culise zăpăciţi. Profesoara de engleză îi luă în braţe.

În vârtejul stârnit, băiatul cu chitara întinse mâna Luanei:

- Eu sunt Victor. Victor Darie.

* * *

Rosti Seneg nu veni la petrecerea organizată de Luana. N-o anunţă că va lipsi, nu dădu nici măcar un telefon de complezenţă. În timp ce fata se da de ceasul morţii, fără să priceapă de ce băiatul se răzgândise dintr-o dată, Mara intuia motivul acestei reacţii. Rosti şi Marc nu aveau ce căuta, împreună, în casa ei. Luana greşise invitându-i pe amândoi iar scuzele şi explicaţiile în faţa invitaţilor erau tardive şi fără rost. Prea puţin interesaţi de frământările fetei, tinerii se distrară de minune. Marc profită de ocazie şi dansă numai cu ea. Cu gândul şi inima la cel care nu voise să-i mai fie alături, Luana nu reuşi să se bucure de atmosfera incendiară din jurul ei. O dată cu plecarea ultimului musafir, se aruncă în pat şi plânse, de ciudă, disperare şi de dor.

Coşmarul începu încă din prima zi de şcoală a trimestrului doi. Rosti Seneg se lansă într-o acţiune hotărâtă de răzbunare. Atitudinea ostilă, împinsă până la extrem prin jigniri şi ameninţări la tot pasul, o aruncă pe Luana într-o stare de chinuitoare suferinţă. Zilnic, nu ştia la ce să se mai aştepte. Suferea, cu atât

mai mult cu cât, în ciuda comportamentului incalificabil al băiatului, nu reuşea să şi-l scoată din suflet. Se întorcea acasă cu lacrimi în ochi şi mama nu ştia ce să-i mai spună ca să-i aline durerea. Băieţii nu meritau ca ea să-şi strice ochii frumoşi cu lacrimi atât de fierbinţi, o aşteptau multe alte dezamăgiri în viaţă. De ce să dea totul, acum, pentru acest coleg lipsit de maniere, alături de care nici măcar nu apucase să înceapă o adevărată prietenie. Luana hohotea şi se considera specialista planetei în gafe. Refuză să mai mănânce, să mai iasă cu bicicleta, se ascunse în spatele cărţilor de şcoală, încercând să-şi adune gândurile ce se încăpăţânau să fugă în cu totul altă parte. La sfârşitul lui februarie se întoarse de la şcoală cu o durere sfâşietoare în burtă. Piciorul drept îi amorţise, făcu febră şi vomă de câteva ori. Sanda intră în panică. Dădură fuga la policlinică. Diagnosticul le şocă: peritonită. Luana trebuia internată şi operată de urgenţă. Devastată, Sanda se întoarse acasă şi pregăti bagajul fetei, scuturându-se de plâns. Cu ochii lipiţi de tavanul alb al holului de spital, Luana o aştepta împietrită. Se afla pentru prima oară într-un astfel de loc. Se schimbă în camera de gardă şi agăţată de mâna mamei urcă în salon. Sanda plângea mereu şi Luana nu ştia cum să-i oprească lacrimile.

Pe tot parcursul nopţii ţinu pe burtă pungi cu gheaţă. Nu închise un ochi, spunându-şi fără încetare că totul va fi bine. A doua zi dimineaţă fu condusă într-un salon vecin cu sala de operaţie. Se dezbrăcă de cămaşa de noapte şi trase pe ea un şorţ alb, încheiat cu şiret. Încălţată în papuci de pânză, intră în sala de operaţie. Aspectul rece al încăperii, încărcată de aparate necunoscute, masa lungă, plantată în mijlocul camerei şi medicii mascaţi cu măşti albe îi îngheţară sufletul. I se făcu o injecţie în şira spinării, fu întinsă pe masă şi apoi înţepată cu un ac în degetele de la picioare.

A fost trează pe tot timpul operaţiei. Simţea o apăsare puternică în trup dar nici un fel de durere. Fără nici un avertisment fu săltată pe sus, aşezată pe o masă cu roţi şi dusă în salon. La scurt timp începu calvarul. O durere adâncă i se cuibări în trup, sfârtecând-o, făcând-o să urle. Pacientele din salon se răstiră la ea,

cerându-i să tacă. Începu să plângă şi se rugă de ele să cheme asistenta. Nici una nu catadicsi să coboare din pat. Deşi strigătele ei răsunau pe hol, nimeni nu veni s-o ajute. Când Dumnezeu se îndură de ea şi-i potoli suferinţa, o pace sfântă i se coborî în trup şi adormi. Se trezi în toiul nopţii gemând, iarăşi, de durere. Scoasă din sărite, una din femei alertă asistenta. Dură o veşnicie până când o mutară la reanimare. Luana făcu febră şi începu să delireze. Se agita în pat, strigând că are gropi în picioare care o dor. După câteva minute, cerea îngrozită să i se ia de pe trup lipitorile scârboase care-i sugeau sângele. Sanda alergă disperată la doctorii care o operaseră. O primiră cu un profund dispreţ şi arătară o totală lipsă de interes faţă de bolnavă. Simţind că-i moare copila, femeia dădu buzna în cabinetul medicului şef al spitalului. Astfel, într-o zi care, parcă, nu mai sosea, un doctor veni să consulte bolnava, îi prescrise antibiotice şi în ziua următoare se trezi din nou purtată pe targa cu rotile şi întinsă pe masa de operaţie. Luana se zbătu cu îndărătnicie până reuşiră s-o imobilizeze. O asistentă se aplecă peste ea, simţi apăsarea unei măşti de cauciuc şi, fără să ştie cum, adormi. Se trezi când afară era deja întuneric. Constată surprinsă că n-o mai doare nimic. Se obişnuise cu suferinţa într-atât, încât binecuvântata stare de bine i se păru anormală. Se pipăi să vadă dacă e vie. Auzi uşa deschizându-se şi în conul de lumină îl văzu pe Renar.

* * *

A stat în spital o lună, cu tub de dren înfipt în pântec. Sanda i-a fost alături îngrijind-o, hrănind-o, citindu-i, cu o dragoste pe care numai inima de mamă o putea oferi. I-a povestit coşmarul prin care trecuse în lupta cu doctorii pentru a-i salva viaţa. Sătui de cartuşe cu ţigări şi baxuri de cafea îi ceruseră bani. Sanda nu-i avea. Ceru ajutorul lui Dali. Bărbatul luă legătura cu medicii şi rezolvă problema în modul cel mai elegant cu putinţă, dând dovadă de un deosebit interes faţă de soarta nepoatei.

La ieşirea din spital Luana cântărea treizeci şi şapte de kilograme, arăta pierdută şi ascundea în suflet un profund resentiment faţă de toţi aceia care purtau halat alb.

Reîntâlnirea cu colegii a fost peste aşteptări. Au primit-o cu o atenţie şi grijă deosebite. Văzând-o atât de slabă şi plăpândă, băieţii o ajutau până şi să urce scările. I-au dat maculatoarele să-şi copie lecţiile, au ajutat-o la teme. Singurul care şi-a păstrat poziţia de ingrat a fost Rosti. Luana se pregătea pentru Cântarea României şi stătea după ore cu Victor pentru repetiţii. Câteodată, fetei nu-i plăcea cum sună chitara. Victor încerca zadarnic s-o convingă că e bine. Exasperată, fata striga:

- Aici vreau să sune ca un pian, înţelegi? Vreau pian.

Şi „pian" ieşea. Nu puteai s-o contrazici, nu găseai resurse pentru a lupta cu tenacitatea şi forţa ei. Aveai nevoie de o răbdare de fier ca să rezişti tirului ei verbal. Victor era conciliant şi aprecia capacitatea fetei de a înghiţi observaţiile pe care i le făcea vizavi de voce. Uneori o lua razna şi cânta fals. Victor se strâmba oripilat.

- Încearcă să controlezi sunetele. Talentul înnăscut nu e suficient. Concentrează-te asupra fiecărei note.

Cânta cu uşurinţă, ca şi cum ar fi alunecat pe gheaţă. După câteva vocalize putea cânta oricât. Îi plăcea ceea ce făcea, nu avea în repertoriu melodii care nu-i ajungeau la suflet. Trăia fiecare cuvânt al poveştii, fiecare notă a vocii şi chitarei.

Obsedată de versurile unui cântec al grupului „Ecoul", scrise, într-o pauză, pe tablă:

„Să nu ne vadă îmbrăţişarea, steaua,
Prin craterul geamlâcului îngust.
Ridică braţul şi trage jaluzeaua.
Hai, vino mai aproape să te gust!"

Din bancă, Rosti aruncă stiloul spre ea:

- Neserioaso, scrii prostii pe tablă.

Fata citi versurile şi nu văzu nimic în neregulă. Erau sensibile, rimau şi simţea că ascund un mister anume pe care ea nu-l cunoştea.

- Nu văd nici o prostie. Ba chiar sunt drăguţe. Te deranjează ce fac?

- Da.

- Atunci ieşi afară. Ia o gură de aer, poate te calmezi.

Băţoasă, îi întoarse spatele şi continuă să scrie. Rosti sări în picioare, alergă pe bănci şi ateriză lângă ea. O privi cu o uitătură dementă.

- Ce-ai spus?

Luana se pierdu. Uitându-se în ochii lui, înţelese că situaţia îi scapă de sub control. Totuşi răspunse:

- Eşti nebun? Ce-i cu tine?

Văzu ochii turbaţi înroşindu-se şi mâinile lungi repezindu-se spre gâtul ei. În clipa aceea, Narcis Sava apăru între ei şi-l prinse de mâini. Seneg tremura, congestionat. Luana se îndepărtă în timp ce „nebunul" încerca s-o lovească cu picioarele. Ieşi din clasă uluită, se aşeză pe scări şi începu să plângă. Cu hohote, din tot sufletul. Narcis veni lângă ea şi fata ridică spre el ochii plini de lacrimi.

- De ce se poartă aşa, ce i-am făcut?

Băiatul ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o alinte şi să-i mângâie părul dar nu avu curajul să facă asta.

- Nu înţeleg ce-i cu el, Luana. L-ai supărat cândva, de acord, dar nu ştiu de ce te urăşte într-atât. În definitiv, cu toţii avem micile noastre dezamăgiri.

Stătură unul lângă altul până sună clopoţelul şi atunci când fata, ştergându-şi lacrimile, dădu să se ridice, băiatul spuse dintr-o dată:

- Rosti e marcat de o viaţă plină de nenumărate reguli. Nu ştiu dacă a fost alintat vreodată. Mama lui e foarte... e puţin mai severă decât celelalte. Am să-ţi povestesc o întâmplare care te va ajuta să înţelegi ce vreau să-ţi spun. Într-o zi, Rosti a venit acasă cu un patru la mate. Maică-sa l-a altoit binişor. A doua zi a luat zece la muzică. Femeia l-a bătut din nou: „Ai luat patru la matematică şi-ţi arde de cântat"... Bănuiesc că Rosti e băiatul care, într-o relaţie, dă totul. Şi, cu siguranţă, aşteaptă la fel de mult.

Cu timpul, Luana acceptă ideea că între ea şi colegul cu mustăcioară nu va fi, niciodată, nimic. Totuşi continuă să-l viseze cu ochii deschişi, purtată de sentimentele trainice pentru el. Nu putea să fie nepăsătoare la izbucnirile pe care le avea. Nu reuşea să-l uite. Nici n-avea cum, îl vedea zilnic.

Vacanţa de vară veni la timp pentru a-i alunga tristeţea. La fel de plină ca şi cea dinainte, cu un motiv în plus de bucurie prin intrarea Emei la facultate, a petrecut-o în aceeaşi formulă, în tot felul de locuri pitoreşti. Deşi Luana nu avea voie să facă nici un fel de efort fizic, nu s-au putut abţine de la plăcerea urcuşului prin munţi. Şi-au instalat corturile în cele mai frumoase colţuri ale naturii, nopţile, la lumina stelelor şi a focului, au povestit întâmplări de peste an. La întoarcere, legănată de mersul monoton al autobuzului, vegheată de privirea grijulie a lui Renar, Luana a simţit satisfacţia acestei preocupări sincere, o linişte benefică şi-o armonie în jur, numai bune pentru a-i vindeca rănile de până atunci.

Într-o seară de august jucau cărţi în sufrageria familiei Leon. Timp de o fracţiune de secundă atenţia le-a fost atrasă de un vuiet puternic apoi, în secunda următoare, întreaga încăpere începu să se clatine. Casa scârţâi din încheieturi, pereţii porniră să se legene şi lucrurile din interior să se împrăştie. Oliviu strigă „Cutremur!” iar în panica de moment nu găsi altceva mai bun de făcut decât să ia în braţe vaza cu flori de pe televizor, care-i era la îndemână.

Luana fugi în dormitor. O găsi pe Sanda moşmonind pe sub pat.

- Ce faci, mamă?

- Caut papucii...

- Dumnezeule, ieşi imediat afară!

În clipa când voi să-şi prindă mama de mână şi s-o împingă spre uşă, fata se simţi luată în braţe, purtată pe sus şi scoasă în mijlocul curţii. Renar gâfâia, ţinând-o lipită de el.

- Dă-mi drumul, mama a rămas înăuntru.

Atunci, pe neaşteptate, zgomotul pieri brusc şi casa încetă să mai joace din temelie. Sanda ieşi şi ea afară, echipată în capot şi papuci de casă. Îşi luă copilul în braţe.

- Tare aş vrea să întâlneşti un băiat ca Renar. Mărită-te cu un astfel de bărbat şi pot muri liniştită.

Peste noapte, disputele gălăgioase dintre Renar şi Luana dispărură, competiţia transformându-se într-o acceptare plină de admiraţie a posibilităţilor celuilalt. La jocul de memorie, Renar se declara impresionat de capacitatea de memorare a verişoarei sale. Trebuia să facă reale eforturi pentru a-l câştiga dar, ca prin minune, nu-şi mai dorea asta. Spuneau pe rând câte un cuvânt, din cel mai trăsnit, fără nici o legătură cu celelalte dinainte. Învingător era declarat acela care reuşea să reţină, în ordinea succesiunii lor, cele mai multe. Dan, Ema şi în special Oliviu se plictiseau repede dar Luana şi Renar continuau să se lupte. Îşi formau în gând un lanţ bine conturat din cuvintele ce se spuneau. Căutau puncte de reper care să le lege. Uneori băiatul era nevoit să se recunoască învins în faţa imaginaţiei mult mai bogate a fetei. Uimiţi de armonia relaţiilor dintre cei doi, participanţii la joc aproape că tânjeau după ciocnirile din trecut. Devenise, totul, prea monoton. Dispăruse hazul, nebunia strigătelor, întrecerea adusă la stadiul de coşmar. Plictisiţi de tot ce făcuseră până atunci, dădură în pasiunea filmelor. De câteva ori pe săptămână mergeau la cinematograf. Le luau la rând pe toate cele trei, indiferent ce film rula. Erau la modă producţiile indiene, lungi cât o zi de post şi lacrimogene iar spectatorii, indiferent de vârstă, structură sufletească ori poziţie socială, ieşeau din sală cu obrajii uzi. „Vandana" se afla pe buzele tuturor şi în ciuda faptului că toate filmele erau la fel, cu acelaşi subiect dar cu alte personaje, locuitorii oraşului se dovedeau neobosiţi în a fi prezenţi la orice premieră. Filme româneşti ori filme americane, toate stârneau interesul târgului, cu atât mai mult cu cât, la televizor, în afara odelor închinate „marelui conducător", nu aveai ce să vezi.

Au vizionat într-o zi „Şeherezada". Un film simplu, siropos, producţie franţuzească, o poveste duioasă de iubire. Luana şi Renar, impresionaţi de povestea celor doi îndrăgostiţi, de acel „Je t′aime!" rostit de nenumărate ori, tot drumul până acasă au vorbit numai de asta. Luana se întreba, dezamăgită, de ce nu reuşise să ajungă cu Rosti la un astfel de moment, de ce nu era el băiatul alături de care

să vadă un film atât de frumos. Constata cu tristeţe o anormalitate a relaţiilor dintre oameni, prezentă peste tot în jurul ei.

Unchiul Dali îi salvase viaţa dar nu ştiuse niciodată să-i arate c-o iubeşte. Dimpotrivă, lăsase întotdeauna impresia că are ceva împotriva ei.

Rosti ţinea la ea, era convinsă de asta şi la rândul lui ştia că fata îl place. Ea nu se ferise niciodată s-o recunoască. Şi totuşi, el refuzase orice dialog, închisese orice cale de comunicare între ei, folosindu-se de un comportament agresiv şi răzbunător pe care, deşi nu-l caracteriza, îl lăsa să-l domine.

Luana nu se temea să-şi trăiască bucuriile sau dezamăgirile. Se lupta cu fiecare rău, se bucura de orice bine. Deşi toată clasa ştia că-l place pe Rosti nimeni nu râdea de ea, nu o arăta cu degetul, tocmai pentru că nu-şi dădea osteneala să-şi ascundă sentimentele.

Intuia că cei din jur nu erau la fel ca ea. Căutau cu toţii să-şi ascundă gândurile şi simţirile. Chiar şi Dan. De mult nu-i mai povestise ce se petrece în sufletul lui. Se înstrăinase. Parcă trecuse strada şi-o privea de pe partea cealaltă, lipsit de dorinţa de-a se întoarce lângă ea. Seara, când dansau afară doi câte doi, Dan îi veghea bătând pe genunchi ritmul, ca un spectator ce nu se mai poate alinia la trăirile celorlalţi.

Într-o seară, în timp ce se plimbau, Luana şi Renar rămaseră în urma celorlalţi. El îi povestea ceva, ea se gândea în altă parte.

- Nu mă asculţi, îi spuse băiatul şi supărat o luă înainte.

Ea rămase pe loc docilă, cuminte, aşteptând ca el s-o ierte.

Renar se opri după doar câţiva paşi, o privi şi întinse mâinile spre ea. Fata fugi spre braţele deschise în timp ce băiatul îi veni în întâmpinare strigând panicat:

- Nu fugi, Luana. Nu ai voie să alergi.

Se repezi la pieptul lui şi Renar o luă în braţe, apoi îi prinse mâna şi-o conduse acasă.

Luana o găsi pe Sanda şoşotind cu Bica. Femeile amuţiră brusc la intrarea ei. Tăcerea pluti în aer, ca o ameninţare surdă. În timp ce fata se dezbrăca, Bica o atenţionă:

- Nu e cam târzie ora, asta, la care te-ai întors?

Luana o privi surprinsă:

- Întotdeauna vin aşa. Strada era plină de oameni şi-apoi n-am fost singură.

Bica încercă s-o convingă că are o anumită vârstă şi că nu-i mai stă bine să întârzie pe străzi. Acum era domnişoară şi trebuia să dea mai multă importanţă la ceea ce făcea. Relaţiile ei cu băieţii necesitau o atenţie deosebită şi un comportament mai matur.

Luana se zburli.

- Ce relaţii cu băieţii, Bico? Care băieţi? Nu ies decât cu verii mei.

Concluzia era că Luana crescuse şi că băieţii o priveau, acum, cu alţi ochi, departe de aceia cu care se uitau la ea atunci când nu era decât partenera lor de joacă.

Înainte de-a se băga în pat, fata îşi privi silueta în oglindă. Obrăznicia sânilor mici, ce înţepau cu o fermitate neruşinată materialul subţire al cămăşii de noapte, talia delicată şi arcuirea gingaşă a şoldurilor o făcură să roşească la gândul că băieţii şi-ar putea-o imagina astfel. Hotărî ca de mâine să îmbrace numai haine largi, care să-i ascundă formele.

A doua zi, mătuşa Aneta sună să-i scuze pe băieţi că nu-şi pot petrece ziua cu ei deoarece plecau undeva cu părinţii. A treia zi veni cu alt motiv. A patra, a cincea şi a şasea zi nu mai sună deloc. În ziua care urmă, Dan lipsi de acasă până seara. Luana stătu ca pe ace, aşteptându-l la poartă. Când îl văzu venind, se repezi spre el şi-l întrebă unde a fost.

- M-a sunat un coleg de clasă şi m-a invitat la el.

Faptul că Dan n-o privi în ochi şi ezită înainte de a răspunde, o puse pe gânduri. Se învârti prin curte agitată, ca un câine în lanţ, întorcând pe toate părţile ideea că ceva se întâmplă şi singurul care ştie ce este Dan. Se hotărî să-l întrebe. Intră în casa Andei în momentul în care Dan îi povestea cum şi-au petrecut ziua el, Renar şi Oliviu. Luana simţi că leşină. Inima i se opri în loc, capul începu să-i huruie iar pumnii i se strânseră cu o mânie necontrolată. Cum au putut s-o mintă astfel? Cu ce-a greşit? Se aşeză pe treptele de la intrare aiurită, cu capul în mâini. Se simţi trădată, înşelată, pierdută şi incapabilă să facă faţă acestui moment

al adevărului. Dan îi văzu silueta prin geamul de la uşă şi veni să-i ureze noapte bună. Ochii ei plini de lacrimi îl lăsară interzis.

- Ce-ai păţit?

Fata se ridică cu demnitate şi-i şuieră printre dinţi:

- În viaţa ta să nu-mi mai vorbeşti. O singură dată dacă te mai apropii de mine...

O luă la fugă spre magazie. Scoase bicicleta şi fără s-o mai şteargă de praf şi pânzele de păianjen, agăţate peste tot, încălecă şi ieşi pe poartă în strigătele disperate ale băiatului:

- Luana, vino înapoi! Unde te duci? Luana!

Găsi familia adunată în chioşculeţ, cu Aneta în capul mesei. Intră pe poartă călare pe semicursieră, cu părul în vânt şi ochii roşii de plâns.

- Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse lui Renar.

Amuţiră cu toţii şi se uitară la ea ca la o arătare. Renar sări de la masă şi se repezi spre fată. Mătuşa Vera îi ordonă scurt să rămână pe loc. Sfâşiată de minciună şi de reacţia neprietenoasă a femeii, Luana simţi că va izbucni din nou în plâns. Băiatul privi spre maică-sa şi-i spuse simplu:

- Te rog!

Îşi luă bicicleta şi împreună cu Luana ieşi în stradă. O conduse spre casă dojenind-o pentru imprudenţa pe care o făcuse suindu-se pe bicicletă. Opriră în faţa porţii. Luana se aşeză pe bordura trotuarului şi îşi acoperi operaţia cu mâna, încercând să atenueze senzaţia de lamă de cuţit ce încearcă să-i sfâşie burta.

- De ce te-ai urcat pe bicicletă? Cum ai putut să faci o asemenea prostie? Acum o să-ţi fie rău.

- Las-o dracului de bicicletă, scrâşni fata. De ce nu vrei să te mai întâlneşti cu mine? Ce ţi-am făcut?

- Nu mi-ai făcut nimic, Luana, nu te mai chinui.

- Atunci?

Băiatul ar fi dat orice s-o poată amăgi cât mai frumos, cât mai convingător şi ea să intre în casă cu inima împăcată. Din nefericire, începu să se scuze copilăreşte şi fata ţâşni în picioare aţâţată de vorbele lui goale.

- Mă crezi proastă, Renar? Nimic nu mă enervează mai mult decât să fiu minţită iar nedreptatea pe care mi-o faceţi mă scoate din sărite. Dacă am greşit cu ceva spune-mi clar şi răspicat şi hai s-o luăm de la capăt ca doi buni prieteni, aşa cum am fost până acum.

El tăcea, îi privea ochii mari, roşii de plâns, părul ondulat, căzut peste umeri, chipul drag şi alb, cel mai fermecător chip pe care-l văzuse vreodată.

- Zi, ceva, altfel am să înnebunesc.

Privind în altă parte, Renar spuse:

- Mama nu mă mai lasă să te văd.

- De ce?

- Nu ştiu. I-a căşunat că relaţia noastră nu e sănătoasă.

- Relaţia noastră? Care relaţie?

- Întâlnirile şi faptul că stăm până târziu pe stradă.

- Dar nu facem nimic rău! Mi-a spus şi Bica să venim mai devreme dar nu mi-a interzis să mai ies cu voi. Dacă ţin morţiş, vom face cum vor ele şi gata!

- Mama spune că nu e bine.

- Ce nu e bine?

- Nu ştiu. Nu ştiu, Luana, nu mai ştiu nici eu.

- Ce-i cu voi, oameni buni, de nu vă mai înţeleg?

Simţind că dacă mai rămâne o secundă va face o prostie, Renar încălecă pe bicicletă, îşi luă la revedere şi plecă în goană.

Fata se repezi în casă şi-o luă pe Sanda la întrebări. Forţată să vorbească mama îi spuse că o sunase Vera, supărată foc şi-i ceruse să-şi ţină fata departe de copilul ei.

- Nu pricep. Ce i-am făcut?

Sanda o luă în braţe şi-o întrebă cu delicateţe:

- Spune-mi, Luana, s-a întâmplat ceva între voi?

- Adică ce, dacă ne-am bătut? Nu, cum poţi să crezi aşa ceva?!

- Mă refeream la altceva, la ceva ... mai apropiat. Adică, aţi făcut ceva rău?

Luana se încruntă, pierzându-şi răbdarea

- Ce tot spui, mamă, acolo, nu pricep nimic!

Sanda se foi pe scaun.

- Draga mea, Renar i-a mărturisit fratelui său că te iubeşte şi el i-a spus Verei. E convinsă că tu eşti de vină, că ai o influenţă negativă asupra băiatului.

Fata sări în picioare ca muşcată de şarpe.

- Bineînţeles că mă iubeşte, doar sunt verişoara lui. Nu ştiu ce vreţi, aţi luat-o razna cu toţii. Să ştii că de azi înainte nu mai ies din casă.

Trânti uşa de la cameră iar Sanda dădu fuga la Bica să se sfătuiască ce e de făcut.

Intuind cam despre ce era vorba Luana se simţi îngrozită şi ruşinată. Chiar trecuse copilăria, vremurile de amiciţie deplină cu purtătorii de pantaloni, timpurile de joacă febrilă departe de orice intrigă şi teamă? Nu era pregătită pentru asta, nu ştia la ce să se aştepte. Închisă în camera ei, aşa cum promisese, căută răspunsurile la întrebări în cărţi. Citi câteva pagini şi apoi le aruncă mâniată fiindcă nici măcar nu ştia ce caută. Se apucă de scris o poveste de iubire ce urma să se termine în modul cel mai tragic cu putinţă. Ea avea să moară, el să se sinucidă, în vreme ce jumătate din populaţia globului cădea decimată într-un război devastator. În acest fel, avea să se considere răzbunată.

* * *

Clasa a XII-a se dovedi a fi anul testelor. Elevii se împărţiră în trei categorii: admitanţii la Politehnică, la I.S.E. şi medicinştii, nu puţini la număr. Înghesuită zi şi noapte să înveţe, pentru că Sanda nu concepea ca fata ei să nu intre la facultate, Luana citea romane pe sub plapumă, la lumina lanternei. Obligată să tocească exact materiile care nu-i plăceau şi pentru care nu avea înclinaţie, găsea tot felul de scuze pentru a scăpa de corvoadă. Devenise dependentă de televizor, acum când fotbalul şi bicicleta nu-i mai erau accesibile. Se uita la toate filmele difuzate pe post în intervalul, nenorocit, de câteva ore zilnice, pe care îl stabilise „mult iubitul şi stimatul”, preşedinte.

Programul debuta cu telejurnalul, urma o emisiune obositoare, ce te umplea de scârbă, de ode şi sloganuri ceauşiste şi în sfârşit începea filmul. De cele mai multe ori românesc, mustind de comunişti iubitori de ţară, plin de calităţi morale specifice momentului, directori de întreprinderi cu familii şi conduite impecabile sau ţărani simpli dar educaţi şi mândri de simţirea lor patriotică, ce se întreceau în a da pilde înălţătoare poporului român aflat, peste noapte, în faţa magazinelor goale, gătite cu piramide uriaşe de hârtie igienică.

Luana nu ducea nici un fel de lipsuri, mama o ţinea departe de toate frământările dar ştia ce se petrece în jur. Se mărise numărul celor care le băteau la poartă pentru a le cere unchilor ei un loc de muncă. Mama suna din ce în ce mai des la mătuşa Anda şi-o ruga să-i facă rost de carne, telemea sau chiar de pâine. Oamenii se fereau să mai vorbească, discuţiile din casă se purtau în şoaptă şi chiar prin semne.

Când se difuza un film american, jurai că l-ai prins pe Dumnezeu de-un picior.

Luana, spre disperarea mamei, pierduse timpul într-o seară vizionând un film românesc în care apărea un cal pe o pajişte. Animalul a păscut şi-a alergat, apoi a păscut din nou şi s-a plimbat, aşteptând să se întâmple ceva, orice, până când, după vreo oră şi jumătate, s-a plictisit şi-a plecat acasă.

În vreme ce părinţii nu mai ştiau cum să se descurce cu ale vieţii trebuinţe, tinerii se distrau după cum le era vârsta. Se înghesuiau la concertele Cenaclului şi fredonau melodiile lansate pe scena acestuia oriunde se aflau. Era unica încântare, adevărata distracţie, o desfăşurare de forţe în toată regula. Dar nu ţinu foarte mult. Dădu cel cu coarne şi se dărâmă gardul pe undeva, la un spectacol şi se duse naibii toată veselia. Tinerii au fost nevoiţi să se întoarcă la muzica uşoară, monotonă prin apariţia aceloraşi chipuri, cu melodiile ei lipsite de culoare şi forţă. Când Angela Similea îşi reînnoi repertoriul, aducând pe micul ecran acorduri ample şi versuri calde, Luana simţi că e loc de mai bine, că se poate, în ciuda tuturor opreliştilor. Cumpără casete cu Mihai

Constantinescu şi descoperi melodii care nu se difuzaseră vreodată pe post.

Se afla într-o zi la dentist şi în timp ce aştepta la uşă intră într-o polemică despre muzica românească cu un băiat aflat şi el la rând. Acesta susţinea, sus şi tare, că muzica autohtonă este lipsită de valoare, cântăreţii români nu ştiu decât să-i copie pe cei din afară şi singura muzică de calitate este cea străină. Degeaba îi înşiră Luana o serie de nume care nu se coborau la cele spuse de el. Afurisitul o ţinea una şi bună. Scoasă din sărite, îl prinse de mână şi ieşi cu el afară. Îl întrebă dacă a ascultat ultima casetă a lui Mihai Constantinescu. Băiatul se hotărî să nu râdă ci doar s-o privească cu indulgenţă.

- Nu-mi place Mihai Constantinescu. Are voce de femeie, e afectat şi crăcănat.

Luana începu să cânte, fără nici un avertisment:

„Cine ştie despre tine unde, oare, rătăceşti?
De ce nu mai vii la mine? Spune-mi, unde eşti?
De-i vedea vântule-o fată, sus pe deal sau în zăvoi,
mândră şi cu ochi ca marea, ad-o înapoi!”

Băiatul rămase cu gura căscată, - nu se ştie dacă din pricina faptului că, pe neaşteptate, îl lovise dragostea pentru muzica lui Constantinescu ori din cauză că fata-l uimise apucându-se de cântat, din toată inima, în plină stradă -, în timp ce Luana, râzând, plecă să-şi reia locul în rând.

Obişnuia să şocheze cu vocea ei caldă, suavă, cu acordurile sensibile pornite din inimă. La serbarea de iarnă ridică sala în picioare.

„E umbra ta asta pe care
O semăn în sufletul meu.
Cu milă şi tristă mirare
Voi duce-o cu mine mereu”.

Îl căută pe Rosti cu privirea, în timp ce-i dedica versurile pe care le cânta. Îl zări stând retras într-un colţ, privind-o fix, fără să mişte. Silueta atât de dragă sufletului ei dispăru o dată cu ultimele acorduri ale chitarei.

În penultima zi de şcoală a primului trimestru, la îndemnul Luanei, elevii au cumpărat cadouri pentru colegul de bancă. Darurile au fost încuiate într-un dulap, la cancelarie, pentru a fi înmânate a doua zi. Dimineaţă, la ora opt, când trebuiau să înceapă orele, Luana nu se afla încă în clasă. Mara se agită în bancă, întrebându-se ce s-a întâmplat cu prietena ei. Se auzi o lovitură puternică în uşă şi în clipa următoare, spre surprinderea tuturor, intră în clasă Moş Crăciun. Prichindel şi cocoşat, susţinut cu grijă de doamna dirigintă şi profesorul de sport, Moşul se aşează la catedră şi lepădă, cu un oftat, sacul plin de pachete.

Rosti privea şi nu-i venea să creadă cu ce idee trăsnită reuşea „otrava asta" să-l surprindă din nou.

Moşul îi chemă pe rând şi le înmână darurile, nu înainte de a le cere câte o urare pentru toţi colegii. Fetelor le dădură lacrimile. Luana îşi îngroşa glasul, se văita de dureri de spate şi, în ciuda faptului că afară era uscat, se plângea de drumul greu, prin nămeţi, pe care-l făcuse ca să ajungă la ei. Până şi inima lui Rosti se înmuie iar atunci când îşi primi darul sărută mâna mică a Moşului şi acesta se înfioră, pentru a doua oară, la atingerea buzelor lui fierbinţi. Trăiau un moment pe care n-aveau să-l uite vreodată.

Primăvara veni şi merii se gătiră cu flori de nuntă, zilele se lungiră iar una din ele îi aduse Luanei împlinirea a optsprezece ani de viaţă. Refuză, cu hotărâre orice idee de aniversare. Primi felicitările neamurilor şi sărbători alături de Sanda, cu un tort de ciocolată în faţă.

Apoi, într-o altă zi, pe îndelete, colegii începură să bârfească pe la colţuri cum că una dintre fete trăieşte cu prietenul ei. „Ce fericire, gândi Luana, să locuieşti în aceeaşi casă cu cel drag, să-l vezi zi de zi, să te bucuri de el necondiţionat". Se afla întâmplător de faţă la o astfel de discuţie. Marian venise cu bomba zilei: mama colegei îi prinsese pe cei doi în flagrant. Prietenul fetei o zbughise afară, uitând să se încheie la pantaloni. Râdeau toţi de se prăpădeau şi Luana se uita la ei fără să fi priceput mare lucru. Se trezi întrebând cu seninătate:

- De ce sunteţi răi şi faceţi haz de bietul băiat? E firesc, dacă locuiesc împreună, să i se întâmple o astfel de neglijenţă.

Se uitară la ea consternaţi.

- Ce-ai spus, Luana? întrebă Marian.

- Eşti surd? N-auzi? Am spus că...

Băiatul o trase de mână într-un colţ.

- N-ai înţeles nimic din ce-am vorbit, aşa-i?

Ea se fâstâci.

- Lasă-mă în pace!

- Stai aşa, nu pleca, insistă băiatul. Tu ştii ce se întâmplă între un băiat şi o fată?

- Dă-mi pace!

Luana scâncea ruşinată, în timp ce Marian o strângea cu putere de mână.

- Te-a sărutat vreodată un băiat?

- Du-te naibii! Dă-mi drumul!

Zile în şir Marian o hărţui şi râse de ea, amărându-i sufletul. Exasperată, fata ceru ajutorul Marei. Fără să se complice cu discuţii savante legate de amor, din care Luana să tragă concluzia greşită că ea ar fi oarece expertă în asta, Mara îi aduse o cărticică a cărei titlu o umplu de o nesfârşită uimire: „Coitul întrerupt”. Ascunse cartea cu grijă, cutezând să citească doar noaptea, când era sigură că nu exista pericolul ca Sanda s-o surprindă. Nici dacă, răsfoind foile, ar fi ieşit balauri, n-ar fi fost mai şocată decât citind grozăviile scrise pe ele. Era descris sexul bărbătesc cu atâtea amănunte, încât Luana zvârli cartea de câteva ori, oripilată. Dar în ciuda scârbei pe care i-o provoca, broşura de numai câteva foi o atrăgea ca un magnet, revenea, de fiecare dată, să-şi piardă în ea neştiinţa. Descoperi atâtea înfricoşeli, că toate cunoştinţele ei naive şi suave de iubire se duseră pe apa sâmbetei. Urmărise cu sufletul la gură „Dragoste şi ură”, o poveste de iubire care, sfidând toate obstacolele, ajunge să se împlinească. Scenele de iubire îi înfăţişau pe cei doi stând întinşi în pat, ţinându-se în braţe şi sărutându-se. Aceasta era ştiinţa Luanei în ce priveşte dragostea. Ideea de sex nu exista decât la orele de biologie, unde regnurile animale trebuiau, musai, să se înmulţească dar nu se specifica şi cum. Acceptă cu greu ca fiind o realitate cele scrise în paginile cărţii. Se spunea la un moment dat: „ Pe parcursul actului sexual

femeia nu trebuie să fugă de bărbat. Ea trebuie să-i vină în întâmpinare, să-i răspundă". Nu pricepu nimic din fraza asta. Cum să fugă de el? Doar îl iubeşte. De ce s-ar teme? Erau multe amănunte care-o dădeau peste cap şi din care, în esenţă, nu înţelese mare lucru. Aruncă broşura cu ciudă. Dragostea nu era aşa, nu putea fi astfel. Dragostea dintre un bărbat şi o femeie era ceea ce trăise ea cu Rosti. O exaltare fără margini, pornită din suflet, o împreunare de inimi pe care nici o carte n-o putea descrie.

Spre sfârşitul anului şcolar, în nebunia stârnită de apropierea examenului de admitere la facultate, şi-au înmânat unul altuia caiete personale în care, fiecare, a înscris un gând de rămas bun. Primul căruia Luana i-a dat caietul ei spre completare a fost Rosti. Băiatul i-a scris: „Sincer să fiu, nu prea ştiu ce să scriu într-un caiet de amintiri. N-am talent la compoziţie şi n-am mai făcut lucrul acesta până acum. Aş putea să-ţi vorbesc despre multe. Despre dragoste, ură sau gelozie, dar cel mai bine ar fi să-ţi vorbesc despre mine. M-am născut la spital, într-o zi de septembrie, în anul Congresului al IX-lea al P.C.R. Mama avea o vârstă de aur – era tânără, adică – şi împreună cu tata m-a dus într-o casă cu uşi şi ferestre unde focul ardea în sobă mai toată ziulica. Şi eu plângeam, cică, întruna, de parcă n-aveam altceva mai bun de făcut. Ei, şi uite-aşa m-a dus mama într-o zi la cămin – că la creşă n-am vrut să merg! – apoi, când am împlinit şapte ani, m-a dus la şcoală şi am tot mers, dintr-o clasă în alta, de parcă acolo era casa mea.

Din punct de vedere sentimental nu stau prea bine şi acum am să-ţi spun ceva care s-ar putea să te doară: noi doi nu vom fi niciodată prieteni sentimentali. Mi-e frică de relaţiile lungi iar noi nu suntem potriviţi. Tu ai o fire mult prea deschisă şi vioaie în comparaţie cu mine, care sunt un sentimental incurabil. Îţi mulţumesc că mi-ai făcut cinstea – pentru că este o cinste să fiu eu primul care completează acest caiet – de a-ţi scrie o amintire şi, cu rugămintea de-a nu te supăra pe mine, îţi voi trimite aceste versuri care, poate, peste ani, îţi vor aminti de mine:

„Te pregăteşti să pleci. Te du cu bine.
Am să te-aştept. Am să te-aştept oricât.

Ia, însă, şi iubirea mea cu tine
Ca, până vii, să-ţi ţină de urât.
Eu îţi doresc să te întorci cu bine
În casa-n care-am stat numai noi doi.
Nu vreau alt dar, te vreau numai pe tine,
Ca să-mi aduci iubirea înapoi".

Mesajul lui, plin de contradicţii, nu lămuri în nici un fel problema dintre ei. Versurile din final nu făcură decât s-o arunce într-o ceaţă şi mai deasă.

Luana aşteptă, fără stare, ca băiatul să-i dea caietul lui, pentru a putea pune punctul pe „i". Plănuise să noteze acolo întregul zbucium prin care trecuse, să se explice şi să se scuze, oferind, astfel, o şansă relaţiei dintre ei. Dar în clipa când deschise caietul şi văzu că, la rândul ei, e prima, pagina albă şi impersonală îi şterse din minte toate planurile şi Luana scrise, sub imboldul primului impuls:

Iubitul meu, îţi scriu această carte,
Să nu mă-ntrebi de ce, să nu mă-ntrebi!
E, poate, pentru că vreau să ai parte
De dragostea pe care n-o observi.
Puţine clipe pline de lumină,
Atâtea zile pline de urât...
Aş vrea să ştiu, acum, a cui e vina,
Să ştiu a cui e vina şi atât!

Aş vrea să cred că astăzi ştii prea bine
Ce-a fost atunci, de ce a fost aşa,
Aş vrea să cred că totul va fi bine
Că, poate.....Totuşi, ce s-ar mai putea?!
Dar să nu-ţi faci probleme pentru mine.
Sunt multe flori sub soare, pe pământ
Şi dintre toate-acestea numai una
Va înţelege tot ce am în gând.

Iubitul meu, ţi-am scris această carte
C-am înţeles acum, pentru amândoi,

Că nu e bine-n viaţă, niciodată,
Să înşelăm iubirile din noi.
Şi dacă ani şi ani la rând vor trece
Şi dacă, într-o zi, vom fi <noi doi>,
Să ne-amintim de vremea asta rece
Când înşelam iubirile din noi.

Deşi se aşteptase la o reacţie teribilă din partea băiatului, nu se întâmplă nimic. Ce-i drept, convieţuiră ceva mai paşnic ca până atunci. Şi totuşi! Apropierea momentului despărţirii nu-l lăsă indiferent pe Rosti. Cu o săptămână înainte de sfârşitul şcolii, veni la banca ei şi-o rugă să meargă cu el la studioul foto şi să facă o fotografie împreună. O astfel de propunere, altă dată, ar fi făcut-o să chiuie de fericire, acum însă gestul părea târziu, ca o ninsoare în martie, când copacii deja înmuguriţi nu mai pot fi opriţi să dea în floare. Luana visa la facultate, la o lume necunoscută, în care fostul coleg de şcoală, cu toată mustăcioara lui, nu-şi mai avea locul. Fotografia a imortalizat imaginea a doi tineri detaşaţi de moment, adunaţi întâmplător pe foaia lucioasă.

În seara ultimei zile de şcoală sună telefonul. Sanda ridică receptorul şi ascultă tăcută vocea care-i vorbea. Apoi spuse:

- Bine, am să-i transmit.

Se întoarse spre Luana:

- Era Vera. Renar vrea să dea la marină. E disperată şi te roagă să vorbeşti cu el, să-l faci să se răzgândească.

În ciuda comportamentului mătuşii de la Timişoara, Luana îl sună pe Renar. Avu ceva de muncă dar, în final, observaţiile de bun simţ ale fetei îl făcură să se răzgândească. Mătuşa Vera nu ceru receptorul ca să-i mulţumească. Probabil că uitase.

CAPITOLUL IV

Acum eşti a mea şi-a mea ai să fii, pentru totdeauna

Dan a insistat, deşi Luana a tot strigat sus şi tare că ea nu va face faţă, să dea examen împreună la Facultatea de electrotehnică. Cum era de aşteptat, băiatul a intrat şi fata a picat. Văzând disperarea în care se cufundase Sanda şi stresată de tânguielile continue ale acesteia că eşecul ei o făcuse să nu mai poată ieşi din casă de ruşine, Luana se apucă serios de învăţat. Dădu un alt examen în toamnă şi intră la Facultatea de textile. Fericire fără margini pentru Sanda şi pregătiri febrile în toată casa. Fetei i se reînnoi garderoba, fu cumpărat un geamantan cât toate zilele, în timp ce Bica hohotea de plâns prin toate colţurile pentru că nepoţii îi plecau prin străini şi ea rămânea singură.

Plecară la Iaşi, cu câteva zile înainte de începerea anului universitar. Cazarea se făcu, după câteva ceasuri chinuitoare de stat la tot felul de cozi, în complexul studenţesc „Tudor Vladimirescu". Când, în sfârşit, îşi văzu copilul aşezat în camera de cămin Sanda răsuflă uşurată. O usturau picioarele şi îi era foame iar tot ce-şi dorea era să ajungă acasă, să se bage în pat şi acolo, la adăpostul aşternutului cald, să-şi savureze în tihnă bucuria.

Dar, a doua zi, sună telefonul.

- Mama, vino imediat! Eu nu mai stau aici nici o secundă!

Sanda simţi că i se taie picioarele.

- Dumnezeule, Luana, ce-ai păţit?

Nu păţise nimic dar în cameră colcăiau gândacii, băile erau infecte, colegele de cameră stătuseră la taifas toată noaptea fără ca

ea să poată închide un ochi şi colac peste pupăză o făcuseră într-o limbă din care nu pricepuse o iotă.

Sanda luă trenul şi plecă la Iaşi.

Debarcată în oraşul mare, înghesuită de alintata de fiică-sa să-i găsească o gazdă, femeia îşi aminti că are o fostă prietenă stabilită acolo. Îi dădu telefon şi, spre surprinderea ei, deşi nu se văzuseră de-un car de ani, vocea de la celălalt capăt al telefonului îi răspunse cu o reală amabilitate. Femeia cunoştea pe cineva care închiria camere. Era vorba de o colegă de serviciu care făcea asta de ani de zile. După aranjamentele de rigoare Sanda reuşi s-o vadă pe Luana instalată într-una din camerele unui apartament, din nefericire aflat la o distanţă cam mare de facultate. Se întoarse acasă sleită de puteri, speriată la gândul ce va face dacă Luana o va ţine aşa toţi cei cinci ani de şcoală.

Iaşul era considerat un oraş frumos cu clădirile lui vechi, cu Parcul Copou, în care teiul lui Eminescu se ţinea încă bine, Palatul Culturii, pe care-l vizitaseră cu şcoala de nenumărate ori, „Golia", „Trei Ierarhi", moaştele sfintei Parascheva la Mitropolie ori Bojdeuca lui Creangă din Ţicău. Pentru Luana, în acel moment, Iaşul reprezenta doar oraşul care o făcea să meargă zeci de kilometri cu un tramvai ce scârţâia şi se hurduca, gata-gata să sară de pe şine.

La cantină stătea ore în şir la tot felul de cozi. La una interminabilă, ca să primească şi apoi să predea bulina roşie – numită fisă – fără de care nu puteai intra în posesia tacâmurilor şi încă la una, mult mai cumplită, pentru a intra în posesia cănilor de tablă pline, pe jumătate, cu aşa-zisa mâncare. Cine găsea un cartof ori un morcov în ciorbă putea să se considere fericitul câştigător al zilei. Felul doi era, invariabil, garnisit cu peşte. Nu mai mâncase niciodată piure cu peşte, pilaf cu peşte sau macaroane cu sos în care peştele rahitic era înfipt, pe-o coastă, deasupra. Se adunau pe mese zeci de schelete, numai bune să hrănească armata de câini ce mişunau în campus. Mâncarea cea mai vânată erau macaroanele cu brânză. Atunci furtul de porţii atingea cote alarmante. Bucătăresele îi fugăreau pe hoţi în jurul meselor şi cel care reuşea să-şi păstreze porţia de mâncare sustrasă era ovaţionat la scenă

deschisă. Luana se întorcea acasă cu maţele ghiorăind. O suna pe Sanda să-i trimită mâncare. Femeia se urca în tren, cocoşată de sarsanale burduşite.

Se împrieteni cu Cristina, colega de apartament. Ieşeau împreună şi se plimbau în Copou ori mergeau în centru să mănânce prăjituri. Într-o sâmbătă se opriră la cofetăria „Opera". Localul era aproape gol. În timp ce Luana îşi savura prăjitura se simţi urmărită. Ridică privirea şi doi ochi albaştri, ca marea, îi inundară sufletul. Un tânăr se uita fix la ea, iţindu-se din spatele muntelui de om care-i stătea la masă. Băiatul o tot fixă până când fetele, izbucnind în râs, se ridicară şi ieşiră. În timp ce se îndreptau spre staţia de tramvai, priviră în urmă şi văzură că tânărul le urmăreşte pas cu pas. Urcară în primul tramvai şi se zgâiră pe fereastră. Băiatul, rămas în staţie, se uita în urma lor. Vorbiră despre această întâmplare şi Cristina îşi tachină colega pentru cucerirea pe care o făcuse. Seara, la ieşirea din cantină, dădură nas în nas cu băiatul din cofetărie. Îşi continuară drumul dar, plin de curaj, tânărul prinse mâna Luanei.

- Stai puţin. Vreau să vorbesc cu tine.

Fata izbucni în râs şi dădu să plece dar el o opri din nou.

- Te rog. Numai un minut.

Întâlnind aceeaşi ochi, unici şi albaştri, Luana se înmuie.

- Bine. Ce vrei?

- Te rog să mergi cu mine la discotecă în seara asta.

Luana rămase fără grai. Se întoarse spre Cristina.

- Du-te! îi făcu semn colega.

Discoteca era ticsită de studenţi. Muzica îţi spărgea timpanele, trupurile tinere se zvârcoleau ca apucate de mâncărimi fără leac. Ernest Radak dansa superb. Îşi mişca trupul cu o naturaleţe de parcă se născuse în ritmul muzicii. Luana, îmbrăcată într-o flaneluţă albastră împletită de Sanda, încheiată până la ultimul nasture, cu fustă neagră şi lungă, făcea notă discordantă cu toate reprezentantele sexului frumos. Părul lung, prins într-o coadă de cal, îi arunca pe umeri, la fiecare mişcare, şerpi încolăciţi. Ernest râdea, o prindea în braţe şi-o învârtea, o îndepărta de el agăţând-o doar cu un deget pentru ca, în secunda următoare, să

şi-o alături uşor într-o îmbrăţişare tandră. Fetei i se părea că visează, un vis frumos ce ar fi dorit să nu se mai termine.

În tramvai o întrebă cum o cheamă.

- Luana Leon.

- N-am mai auzit numele ăsta până acum.

- Mi s-a mai spus.

S-au despărţit la uşa blocului Luanei, nu înainte ca el să-i smulgă promisiunea că se vor întâlni a doua zi. Fata adormi târziu în noapte şi visă doi ochi albaştri, aşa cum nu mai văzuse vreodată.

În a doua zi a prieteniei lor, ea nu avu stare. Se foi în timpul orelor şi nu pricepu nimic din ce se preda. Gândul ei era departe, se scălda în marea ochilor pe care-i aştepta. Ernest veni la facultate s-o întâmpine. Dădu, roată, în jurul clădirii şi-o zări prin geam, într-una din sălile de seminar. Şedea în banca de lângă geam şi tot căutând în întunericul de-afară îl văzu stând înfipt în faţa ferestrei. Când băiatul începu să se strâmbe schimonosindu-şi îngrozitor chipul, Luana făcu feţe-feţe abţinându-se să nu pufnească în râs. Studenţii remarcară giumbuşlucurile ilare şi începură să-şi dea coate. Profesoara de algebră întoarse privirea spre fereastră. Făcu spre tânărul din prima bancă:

- Du-te şi adu-l pe măscăriciul ăla aici.

Ernest intră surâzând.

- Cum te cheamă? îl întrebă.

- ...Fănică Fântânel.

Studenţii izbucniră în râs. Profa se scărpină în barbă şi-l analiză din cap până-n picioare. „Fântânel” era încălţat cu adidas „Puma”, marfă de negăsit la acea vreme în România, înţolit în blugi strâmţi şi cămaşă de velur, ultimul răcnet.

- Bine, Fănică, ai reuşit să-mi dezmorţeşti feţele astea plictisite. Acum hai să vorbim serios. Eşti student?

- Da.

- Unde?

- La automatizări şi calculatoare.

- Bun. Ia spune, ai ieşit să iei aer sau aştepţi pe cineva?

- O aştept pe fata de acolo.

Luana îngheţă. Se făcu mică sub raza de acţiune a degetului îndreptat asupra ei.

Profesoara o privi scurt, apoi se întoarse spre băiat şi-i întinse creta:

- Bănuiesc că spectacolul de-afară avea scopul s-o impresioneze. Ia fă tu asta terminând demonstraţia de pe tablă.

Luana roşi. Acum vor râde toţi de prietenul ei. Nu avea de unde să ştie o demonstraţie pe care profa tocmai începuse s-o predea.

Ernest luă creta şi fără nici un efort termină înşiruirea de relaţii. Lăsă obiectul de scris pe tablă şi se aşeză lângă Luana, ca şi cum acolo ar fi fost locul lui.

Afară, o prinse de mână.

- Ce vrei să facem astăzi?

Nu voia altceva decât să-l privească, să se cufunde în ochii lui, să-şi treacă mâna prin părul arămiu şi să-i vorbească. Încontinuu, cu disperare, să transpună în cuvinte admiraţia şi fericirea pe care le simţea. Ernest râdea mereu, se învârtea în jurul ei iar la un moment dat se opri brusc şi strigă:

- Scoate-ţi pantofii!

Unde mai auzise asta?

Băiatul se descălţă şi luă poziţia de start.

- Hai, repede! Ne vom întrece. Cine câştigă îl sărută pe cel care pierde.

Cum nu era loc de un refuz, fata îşi scoase pantofii şi-l avertiză:

- N-am mai fugit până acum desculţă.

- Nici o problemă. Nici eu.

În clipa în care o luară la fugă, băiatul ţâşni pe lângă ea ca o săgeată. Deşi încercase să dea tot ce poate, Luana nu reuşi să-l întreacă. Fu dezamăgită. Ştia că, în alte condiţii, ar fi putut s-o facă. În timp ce se încălţau aştepta, emoţionată, momentul tainic ce urma să vină. Dar Ernest o luă de mână şi tot drumul până acasă sporoviri verzi şi uscate. Inima Luanei se zbătea într-o dilemă dureroasă. De ce nu o săruta? Îşi uitase promisiunea sau n-o plăcea şi regreta rămăşagul făcut?

Undeva, în spatele blocului, un părculeţ cu leagăne şi balansoare îi făcu să se aşeze într-un scrânciob. Ea se urcă pe genunchii lui şi în ciuda emoţiilor nu se simţi deloc stingherită. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi el îi spuse: „Vorbeşte-mi!" Ea vorbi neobosit, transformând în cuvinte trăirile pentru el, descriindu-i trăsăturile aşa cum le vedea sufletul ei. El o asculta în extaz, în vreme ce Luana îi săruta fruntea inteligentă, părul frumos, ochii albaştri. Ameţit, aiurit de cuvinte pe care nimeni nu i le mai spusese vreodată, Ernest îşi lipi buzele de ale ei. Învăţară sărutul împreună, într-o linişte deplină, în armonia pură a două suflete abia înmugurite care aveau să dea în floare, cu siguranţă, ceva mai târziu.

În a treia zi a prieteniei lor, Luana îl aşteptă în camera Emei din complexul „Puşchin". Ernest avea antrenament la baschet apoi repetiţie la cor. Îl visase cu o seară înainte, un vis albastru şi disperat iar acum avea impresia că el n-o să mai vină niciodată. Cum băieţii nu aveau voie să intre în căminul fetelor, după obicei, Ernest aruncă cu pietricele în geam. Sunetul cristalin, de sticlă lovită, o aduse instantaneu în faţa ferestrei. Îl văzu şi coborî într-o goană nestăvilită, se repezi în braţele lui, cu o dorinţă copleşitoare de-a nu se mai dezlipi vreodată. El o sărută cu pasiune.

- Mi-a fost dor de tine. Am dat rateuri şi la antrenament şi la repetiţie. Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine.

Nu-i fusese dor. Înnebunise aşteptându-l, chiulise de la ultimul curs numai ca să fie sigură că va ajunge la timp. În tramvai o ţinu înlănţuită cu braţele şi-o făcu să râdă aşa de tare că un călător se încruntă spre ea.

Se aşezară în leagănul iubirii lor şi ea vorbi întruna, alintându-l, mângâindu-l, în timp ce Ernest o ţinu strâns în braţe ca şi cum s-ar fi temut să n-o piardă. La ora două din noapte s-au despărţit, nu înainte ca el să se tot întoarcă de nenumărate ori s-o sărute, s-o ia în braţe şi s-o învârtă, să-i ceară jurăminte că a doua zi se vor vedea din nou şi să-i aducă aminte că urcuşul de fiecare noapte pe balconul de la etajul unu al căminului în care era cazat îi va rupe într-o zi mâinile. Căminele se închideau la ora unsprezece seara. Sportiv, Ernest escalada balconul de la primul nivel şi pe

uşa acestuia pătrundea înăuntru. Colegii de cameră râdeau de el. Abia sosise la facultate şi era prins deja într-o relaţie periculoasă.

- Nu e ce credeţi voi, le răspundea la răutăţi.

În a patra zi s-au plimbat ceasuri întregi, şi-au continuat alintările în părculeţ şi s-au despărţit spre dimineaţă. Ziua următoare au intrat în panică. Trebuiau să plece acasă, să-şi aducă provizii. Vinerea studenţii luau trenurile cu asalt pentru a-şi încărca sacoşele şi bateriile în sânul familiei. Pentru Ernest şi Luana gândul despărţirii era de nesuportat. Seara, el îi spuse că abia aşteaptă să ajungă acasă, să mănânce clătitele teribile pe care le făcea mama sa.

- Îţi fac eu clătite, sări Luana.

Băiatul urca pentru prima dată în apartamentul fetei. Împreună cu Cristina mâncă clătitele lipsite de orice gust, la coacerea cărora Luana afumă întreaga bucătărie. Înainte de a se despărţi, hotărâră să plece acasă sâmbătă şi să-şi mai ofere astfel încă o zi împreună. În timp ce fata îl mângâia, Ernest zise într-o doară:

- Luana, vreau o relaţie împlinită cu tine. Ştii ce înseamnă asta?

Fără să-şi ia buzele de pe ochii lui, ea răspunse cu mândrie:

- Ştiu.

El o îndepărtă şi-o privi suspect.

- Ai mai făcut asta?

Fata se înroşi şi-l lovi cu delicateţe peste gură.

- Cum poţi crede aşa ceva?

Ernest o strânse în braţe cu putere.

- Eşti o minune, ştii?

Luana râse şi-l îndepărtă.

- Lasă-mă. Vreau să-ţi privesc ochii.

Şi în vreme ce ea se cufunda în infinitul albastru, el spuse uşor:

- Hai s-o facem mâine seară. Cristina pleacă la Botoşani.

Răspunsul veni simplu.

- Bine.

Ca şi cum ar fi spus: „Mâine seară o să plouă. Vom avea grijă să ne luăm umbrelele”.

În a şasea zi a prieteniei lor, ce-i doi se învârtiră în jurul blocului aşteptând emoţionaţi să vină seara. Urcară în apartament în jurul orei şapte. Deschiseră încet uşa camerei Cristinei şi răsuflară uşuraţi.

- A plecat.

Ernest adusese o cutie cu ness şi Luana bău pentru prima dată licoarea maronie. Pe nesimţite se lăsă întunericul şi o lună plină urcă pe cer, cine ştie din ce adânc, pentru a fi martoră la unirea lor. Ernest avea corpul bronzat şi ochii albaştri, tăiaţi sub arcadă, alunecară, cu o seriozitate pe care nu i-o cunoştea, pe trupul tânăr, abia înmugurit. Îi prinse mâna şi i-o coborî sub pătura caldă iar Luana tresări, cuprinsă de un sentiment amestecat de oroare şi plăcere. Lipsa lor de experienţă făcu din momentul unic un act fad, lipsit de culoare şi profunzime.

Le-a fost ruşine să facă duş împreună. În timp ce Ernest se spăla, Luana stătea ascunsă în aşternut, înfiorată. Când îi veni rândul să intre în baie, se înveli în cearşaful alb şi trecu iute pe lângă el, ferindu-şi privirea. La scurt timp, începu să strige speriată. El intră peste ea, îngrijorat.

- Ce s-a întâmplat?

Luana îi arătă firişoarele de apă înroşite. Ernest zâmbi.

- Stai liniştită. Aşa trebuie să fie...

Întreaga noapte, în timp ce el dormea liniştit, fata îi privi chipul drag şi trupul tânăr. Dimineaţă el o găsi sprijinită în cot, cu ochii aţintiţi asupra lui.

- Ce faci?

- Aştept să învie minunea ochilor tăi.

- Eşti nebună! Dumnezeule, tu eşti nebună!

Întoarcerea acasă a fost cel mai îngrozitor lucru care i se putea întâmpla. Altă dată plină de vervă obositoare, Luana afişa acum o tăcere bolnăvicioasă. Mama o iscodi cu insistenţă. Se ţinu după ea prin toată casa, insistând să afle motivul stării de apatie. Luana se răstea, se plângea de dureri de burtă, voia să fie lăsată în pace şi ameninţa că va pleca înapoi la Iaşi. Simţind atmosfera

încărcată, ca într-o zi de vară toridă când vântul uită să mai adie, Sanda vedea plutind în jur furtuna. Când se dezlănţui, avu o forţă devastatoare. Primele cuvinte ale fetei îi confirmară îndoiala. Mamei nu-i veni să creadă. Se uită, prostită, la fiică-sa, incapabilă să priceapă. O prinse de mână şi-o forţă să privească în ochii ei.

- Ai făcut asta, Luana? El...a fost...acolo? Cum ai putut face una ca asta?

Fata izbucni în lacrimi în timp ce Sanda, aiurită, cu degetele înfipte în păr, striga nenorocită:

- Doamne Dumnezeule, ce ne facem? Ce ne facem, Luana? Dacă rămâi gravidă?

Fata abia pricepea ce vrea mama să spună. Cuvântul „gravidă" i se părea străin, din altă limbă. Femeia o târî prin casă, pregăti apă fierbinte.

- Trebuie să faci baie.

- Dar am făcut duş dimineaţă.

- Tu nu pricepi? se răsti mama. Trebuie să faci baie!

Îi scoase schimburi şi începu să tragă hainele de pe ea. Aruncată în apa clocotită, fata abia respira. Pe măsură ce cada se răcea, se liniştea şi sufletul Luanei. În acompaniamentul hohotelor de plâns şi a văicărelilor necontrolate ce răsunau, să dărâme casa, în spatele uşii camerei de baie, ea jură că era pentru prima şi ultima dată când îi destăinuia mamei relaţiile amoroase din viaţa ei. De acum încolo se va descurca singură, în toate evenimentele ce aveau să apară.

În a noua zi a prieteniei lor, o zi de luni, Luana îl aşteptă cu îmfrigurare în faţa facultăţii. Învăţată ca el să fie deja acolo când iese ea, privea acum pierdută în lungul străzii. Dădu roată de câteva ori împrejurul clădirii, gândind că el venise totuşi dar n-o văzuse. După un ceas, îşi amăgi sufletul că poate mai zăbovise încă o zi acasă, în sânul familiei. În tramvai prinse speranţă, imaginându-şi ce-ar fi dacă l-ar găsi aşteptând-o în faţa blocului. Ernest nu apăru nici în ziua următoare. Cu inima strânsă de un oribil presentiment, Luana îl aşteptă la cantină. Ştia că are ore după-amiază şi că va apare să ia masa în jur de opt. Spera însă să nu-l găsească acolo, să fie la Hunedoara, gândindu-se la ea,

aşteptând cu nerăbdare s-o revadă. Când îl văzu coborând scările şi trecând pe lângă ea fără s-o bage în seamă, îşi dori ca pământul să se surpe şi ea să cadă în adâncuri pentru totdeauna. Alergă în urma lui şi-l prinse de mână, aşa cum făcuse el cu câteva zile mai înainte.

- De ce nu m-ai căutat?

- Luana, nu am timp de asta. Mă grăbesc.

Îl privi, dezorientată, în ochii albaştri.

- De ce faci asta?

- Ţi-am spus, mă grăbesc.

- Nu pot să cred! Ai uitat ce-a fost între noi?

Ernest dădu semne de nerăbdare.

- Doar nu-ţi închipui c-ai fost singura? Luana, sunt foarte ocupat.

Plecă, lăsând-o singură, pradă unei disperări îngrozitoare.

Parcurse drumul spre casă privind luna agăţată sus pe cer, urând-o cu toată fiinţa, aşa cum nu urâse nimic până atunci. În cameră pictă doi ochi albaştri imenşi, devastatori şi-i atârnă deasupra patului.

Timp de o săptămână nu mâncă şi nu vorbi. Se întorcea de la cursuri, încuia uşa şi refuza să iasă, în ciuda insistenţelor Cristinei. Într-o dimineaţă realiză că nu e însărcinată şi răsuflă uşurată. Atunci îi veni în minte să se răzbune, să-l facă să se agite, să sufere, aşa cum suferea ea. Trecuse o lună şi jumătate de la discuţia pe care o avuseseră în faţa cantinei. Luana îl aşteptă la intrarea în cămin. Ernest apăru în colţul aleii şi văzînd-o dădu să se întoarcă. Se răzgândi şi-o porni agale spre ea. Fata îl aşteptă liniştită să se apropie, ţintuindu-l cu privirea. Ajuns în dreptul ei băiatul o salută şi voi să intre. Luana spuse:

- Sunt însărcinată.

Înţepeni locului, ca trăsnit. Se întoarse spre ea uluit.

- Ce-ai spus?

- Te ştiam un tip inteligent. Nu-mi schimba impresia despre tine.

El ezită un moment şi zâmbi.

- Te ţii de glume. Bine. Hai să râdem împreună apoi să ne vedem, fiecare, de treabă.

- Ţi se pare că glumesc? îl întrebă privindu-l drept în faţă.

Ochii lui rămăseseră aceeaşi. Tulburători, incredibil de frumoşi. Îi topeau sufletul şi-o zăpăceau iar ea îl iubea, încă, din toată inima.

Ernest căută pierdut în jur. Îi pieri toată siguranţa şi privirea tăioasă alunecă rătăcită peste copacii pregătiţi să întâmpine iarna. Se adună cu un efort şi zise:

- Dacă ai nevoie de bani să-mi spui. Am să te ajut.

- Bani? Pentru ce?

- Gata, Luana, încetează! strigă. Ştii foarte bine ce vreau să spun. Vei face întrerupere de sarcină şi eu o voi plăti...

- Şi vom trăi, fericiţi, până la adânci bătrâneţi.

În clipa aceea, o căţea albă, zgribulită, cu ţâţele atârnând, trecu pe lângă ei urmată de câţiva căţeluşi. Luana îl privi în ochi şi zise:

- Nu eşti cu nimic mai presus de animalul care i-a făcut puii acestei căţele.

Ernest se îngălbeni, îi zvâcniră creierii şi simţi că se clatină. Capul îi căzu în piept şi fata abia îl auzi replicând:

- Eşti sarcastică.

Îl lăsă acolo, în faţa căminului, ştiind că orice ar fi urmat de-acum înainte nu-l va ierta niciodată.

Intră la cursurile de după-amiază un alt om. Un coleg făcu o glumă seacă şi de prost gust şi ea gândi cu superioritate: „Un alt nefericit”. Orele se terminară la opt. Mâncă, în fugă, la cantină apoi luă tramvaiul spre casă. La a doua staţie, în timp ce privea pe geam cu gândurile aiurea, se apropie de scaunul ei un bărbat. Îşi lipi gura de urechea ei şi şopti:

- Ce frumoasă eşti, păsărico. Când cobori, am să-ţi arăt ceva.

Ridică ochii spre cel care-i vorbise crezând că visează. Bărbatul rânji, cu privirea galbenă şi duhoarea de rachiu împrăştiate peste ea. Luana îngheţă. Simţi că i se face rău. O sudoare rece i se scurse pe spate, ca un şarpe veninos. Groaza o înveli ca un giulgiu, în timp ce bărbatul se lipi de ea cu hainele lui

soioase. Îşi întoarse faţa spre fereastră şi încercă să-şi adune gândurile. Mai avea cinci staţii de mers după care trebuia să coboare. Văzu, cu ochii minţii, refugiul de tramvai pustiu, înconjurat de copaci şi drumul dosnic prin părculeţ până la bloc. La una din staţii urcară doi miliţieni. Trecură pe lângă scaunul fetei şi se opriră în spate. Ea întoarse capul după ei.

- Nici să nu te gândeşti, şuieră vocea dogită de băutură.

Răpusă de spaimă, Luana nu îndrăzni să se mişte. Era încolţită, lipsită de orice speranţă. Cu ochii aţintiţi în întuneric şi zăpăcită de scurgerea minutelor până în staţia unde avea să coboare, începu să se roage. Singurul ajutor nu putea veni decât de acolo, de sus, de la Cel care o crease. Încă se ruga când, fără să gândească, fără să ştie cum, ţâşni de pe scaun şi se opri la uşa din spate. Bărbatul se îndreptă, leneş, spre cea din mijloc. Când tramvaiul opri, fata coborî şi rămase înfiptă în faţa uşii. Omul coborî şi el, făcând-o să-l urmărească cu coada ochiului, să vadă întinzându-se spre ea umbra neagră a nenorocirii. Luana îşi fixă privirile în deschizătura primitoare şi luminoasă a uşii. Apoi, dintr-o dată, sări înăuntru, cu o fracţiune de secundă înainte ca aceasta să se închidă, scârţâind din toate încheieturile, în urma ei. Întoarse capul. Bărbatul privea, cu faţa tâmpă, demarajul greoi al vehiculului şi prada jună ce pierea o dată cu el.

Alergă până acasă, fără să aibă curajul să privească înapoi. Îşi făcu bagajul, smulse de pe perete cei doi ochi albaştri, rupse hârtia bucăţi şi îi dădu foc în chiuvetă. A doua zi intră în cabinetul administratoarei căminului de fete, ce aparţinea facultăţii de textile şi ceru cu hotărâre să-i fie repartizat un pat. Până în seară, Luana se văzu mutată în cămin.

În alte condiţii, viaţa în comun ar fi avut un oarecare farmec. Fetele se întâlneau cu băieţii, ieşeau împreună în oraş, mergeau la discotecă. La Casa Studenţilor erau spectacole cu un grup nou lansat, „Divertis”, primul care avea curajul să se atingă de realităţile politice din ţară şi studenţii din campus mergeau grămadă să savureze replicile pline de tâlc ale băieţilor din trupă.

Luana refuza cu încăpăţânare orice colaborare. Fetele îi prezentau câte un coleg ori cunoştinţă, în speranţa că ciudata

blondă care le aterizase în cameră se va da cu lumea. Ea continua să-l viseze pe Ernest, noapte de noapte, trezindu-se la răsăritul soarelui sfâşiată şi cu sufletul gol. Suporta alinarea perfidă a visului cu stoicism, întrebându-se ce făcuse să merite atâta tristeţe. Îi era greu, cu inima plină de trupul bronzat şi ochii devastatori ai lui Radak, să accepte chipuri şterse, gesturi forţate, montate după uşă spre a-i face pe plac. Îl iubea pe Ernest şi avea să-l iubească până în secunda în care inima şi mintea ei se vor declara saturate.

Într-una din zilele semestrului doi se întâlni cu Victor Darie, acum student la mecanică. O rugă să-l viziteze ori de câte ori îi făcea plăcere. Luana acceptă invitaţia şi-l găsi instalat într-o încăpere deosebit de plăcută. Colegii lui de cameră erau spirituali şi iubitori de muzică. Fata se simţi bine din prima clipă. După câteva zile îl vizită din nou, însoţită de colegele ei. Se stârni un chef pe nepusă masă iar băieţii şi fetele profitară de apropierea dansului pentru a se cunoaşte mai bine. Odată ce somnul veni să le alinte genele, Victor scoase chitara şi cocoţat în vârful patului începu să cânte. Mâhnirea din inima Luanei prinse glas. Avea, în sfârşit, posibilitatea să plângă, fără lacrimi, fără să se vaite. Să-şi verse amarul prin cântec, acel vers melodios blestemat de a da roade numai în durere. Tinerii aplaudară extaziaţi, bătură din picioare. Din ziua aceea, fiecare bairam se încheia cu repertoriul celor doi.

La un moment dat, au înregistrat câteva casete şi Victor i-a propus o modalitate de participare la diferite spectacole. Luana a refuzat categoric. Nu avea starea necesară unei astfel de activităţi şi mai apoi, în adâncul inimii, nu-şi dorea o carieră muzicală. Intuia, cu simplitatea sufletului şi a educaţiei pe care o primise, că o astfel de viaţă nu era pentru ea.

Reîntâlnirea cu Victor a făcut-o să treacă mai uşor peste momentele de tristeţe. A intrat în vară integralistă şi a avut parte de o vacanţă liniştită. Şi-a petrecut-o, în mare parte, citind aşezată la soare în şezlongul mătuşii Vanda, aşa cum visase în copilărie.

Într-una din aceste zile auzi poarta scârţâind şi ridicând privirea dădu cu ochii de Renar. Băiatul se îndreptase spre uşa lui

Dan însă, zărind-o, nu mai ştiu în ce direcţie s-o apuce. Fata lăsă cartea deoparte.

- Bună! Ce mai faci?

Băiatul se fâstâci, încercă să vorbească dar nu reuşi decât să articuleze cuvinte fără înţeles. Apoi, văzând că fata îşi ia cartea şi dă să se ridice, se repezi spre ea.

- Am venit să-l iau pe Dan la film. Vrei să mergi şi tu cu noi?

Luana se uită la el. Privirea i se înăsprise, dispăruse chica de păr slobodă şi răvăşită peste frunte, crescuse şi parcă se gârbovise.

Ochii lui alunecară peste buclele blonde şi trupul subţire. Copila de odinioară, răzvrătită şi cu genunchii juliţi, se transformase într-o domnişoară delicată, cu picioare lungi, superbe, privirea, cândva aprigă, căpătase o lumină plină de înţelesuri tainice.

Luana se ridică şi zâmbi.

- Nu pot să vin cu voi, Renar. Sunteţi băieţi. Aveţi nevoie de intimitate şi-apoi eu am trecut de vremea când eram convinsă că oamenii sunt asexuaţi. Vezi, au început şi moldovencele să se dea cu lumea.

Îi conduse pe cei doi la poartă şi rămase acolo cu mâinile agăţate de gard, căutând în lungul străzii şi descoperind cu satisfacţie că puştimea încă mai bate mingea, se mai plimbă încă pe biciclete. Privi spre creanga de măr, etalonul puterilor sale miraculoase din alte vremuri şi constată cu tristeţe cât de departe era de împlinirile de altă dată.

Îşi aminti de mătuşa Vera şi acum, când cunoştea misterul, se întrebă uluită cum de se gândise la aşa ceva.

* * *

Despre Ştefan Escu se vorbea în toate grupurile numai la superlativ, fiind considerat unul dintre cei mai inteligenţi şi frumoşi tineri ai Iaşului. Era student în ultimul an la Psihologie şi făcea „afaceri” aducând de peste graniţă tot ce nu se găsea la vremea aceea. Când fetele ieşeau la plimbare îmbrăcate în blugi, se lăudau în gura mare că i-au cumpărat de la Ştefan Escu. Era

văzut la tot felul de concerte simfonice şi la teatru iar asta nu făcea decât să-i mărească aureola de zeu.

Luana îl cunoscu în ultimul semestru al anului doi de facultate, la unul din chefurile organizate de Victor. Era o petrecere obişnuită. Se dansa pe melodiile formaţiei „Modern Talking", care-şi desfăşurau ritmul într-o monotonie fără leac. Luana ieşise de mult din hăinuţele împletite cu atâta sârg de Sanda. Purta acum fustă de blugi şi un pulover culoarea cerului, mulat pe gâtul alb şi sânii ca de adolescentă. Camera era ticsită de tineri şi la un moment dat începură, cu toţii, să se agite. Fetele se retraseră grupuleţe, vorbind pe şoptite, ghiontindu-se şi făcând semne spre uşă. Băieţii se grăbiră să-l întâmpine pe acela care tocmai intrase. Privind spre el, Luana înţelese că era, nimeni altul, decât faimosul Ştefan Escu. Într-adevăr, avea o frumuseţe ieşită din comun. Înalt, drept, de o eleganţă simplă, care nu făcea altceva decât să-l scoată în evidenţă fără ostentaţie. Fata aprecie discreţia cu care tânărul se integră în grup şi lipsa de orice infatuare faţă de agitaţia pe care o stârnise. În câteva minute, Escu deveni de-al casei. Dansă cu fetele, fără să afişeze talente de cuceritor. Atunci când unul dintre dansatori agăţă firul de alimentare al magnetofonului, făcând muzica să amuţească, Victor se grăbi să aprindă lumina şi să caute defecţiunea. Luana profită de situaţie pentru a căuta, pe furiş, chipul frumos al lui Ştefan. Îi găsi privirile aţintite asupra-i, fără ruşine. Obrajii îi luară foc şi în panica de moment dădu să iasă. Cu doi paşi ca de uriaş tânărul îi tăie calea.

- Dacă vrei să pleci, te conduc. Dacă nu, acordă-mi, te rog, dansul următor.

Se învârtiră unul pe lângă altul până când, în sfârşit, dădu Domnul şi reîncepu muzica. Ştefan era fin şi educat, vorbea simplu, fără fasoane şi-avea o privire caldă, de copil, care pe Luana o cuceri imediat. În ciuda diferenţei de înălţime, făceau un cuplu din cel mai reuşit. Buclele blonde ale fetei aruncau reflexe în părul lui negru, în timp ce ochii lor mari se analizau hoţeşte.

S-au întâlnit de câteva ori până la sfârşitul şcolii, când el a dat examenul de stat şi-a reuşit să primească repartiţie în Iaşi. Ştefan a dus-o la concerte, la teatru, a plimbat-o prin Grădina

Botanică şi i-a povestit despre fiecare arbust, fiecare frunză, în parte. Era pasionat de orice. Participa la tot felul de jocuri sportive şi o lua cu el la meciurile de handbal, volei sau baschet ori la clubul de tenis. Luana intră în săli de sport de a căror existenţă nu ştia. Făcu galerie pentru el şi răguşi încurajându-l. În câteva săptămâni, domnişoara Leon se procopsi cu o groază de prietene. Ajunsese, peste noapte, vedetă, era prietena lui Ştefan Escu, cea mai invidiată fată din campus. Când răutăţile începură să apară, prin tot felul de vorbe menite să le strice relaţia, Luana le întoarse spatele şi încetă orice contact cu ele. Se întrebă de o mie de ori de ce fusese ea aleasa, din puzderia de fete superbe care populau marele oraş şi tot de o mie de ori se uită în oglindă recunoscând, fără falsă modestie, că era la rândul ei o fată frumoasă. Aşteptându-l cu emoţie să vină, agăţându-se cu încredere de mâna lui, alintându-l şi simţind că-i tresare inima atunci când îl săruta, Luana se declară vindecată de rănile din trecut.

Şi-au scris toată vacanţa, câte o scrisoare pe săptămână iar în ciuda insistenţelor lui de a o vizita ea îl ţinu la distanţă. Nu voia ca Sanda să intre iarăşi în panică, s-o streseze cu întrebări delicate.

Rămas în Iaşi pe tot parcursul verii, Ştefan era măcinat de gânduri contradictorii. Ce voia fata asta de la el? Deşi relaţia lor intimă nu mersese mai departe de un sărut ori o mângâiere, - nu încercase şi nu dorise nimic mai mult -, o simţea vibrând în braţele lui cu o căldură şi o pasiune de care n-o crezuse în stare, făcându-l s-o privească aiurit, măcinat de tot felul de întrebări, obsedat de ciudăţenii smintite şi păcătoase.

La adăpostul aşternutului ei, Luana recunoştea că-şi dorea o relaţie mai apropiată cu Ştefan, dar cum să facă asta şi să-l lase, apoi, s-o părăsească? Nu-i era frică de nimic în lume, se considera capabilă de orice, mai puţin să-l controleze pe Ştefan, să-l facă s-o iubească cu adevărat şi să rămână lângă ea. Nu voia să-l piardă cum îl pierduse pe Ernest Radak. Se răsucea în aşternut, încercând să găsească răspunsul întrebării care o obseda: „Să am o relaţie cu Ştefan, aşa cum au aproape toate fetele din campus cu prietenii lor, sau nu?” În timp ce ochii i se închideau, sub greutatea palmelor lui Moş Ene, hotărî: „Am să mă gândesc la asta mâine”.

Coborî din tren cu gândurile aiurea. Ştefan o sunase acasă, să-şi ceară scuze că nu poate veni la gară s-o aştepte. Urma s-o caute, în timpul după-amiezii, la cameră. Străbătea aleea dintre cămine iar în faţa ei, la oarecare distanţă, păştea liniştit un cal alb. Luana se îndrepta spre el sesizându-i, absentă, prezenţa. Animalul ridică brusc capul, ciuli urechile, o privi fix şi în secunda următoare o luă la galop spre ea. Fata încremeni. Scăpă valizele din mâini, în timp ce calul trecu pe lângă ea ca o săgeată şi-o izbi cu burta în zidul căminului.

Ajunse în cameră palidă, gata să leşine. Fetele se grăbiră s-o liniştească. Una din ele zise, atotştiutoare:

- Luana, calul alb înseamnă ursită. Te măriţi!

Ştefan o găsi marcată, încă, de întâmplare. O strânse în braţe şi-o alintă apoi o întrebă dacă se simte în stare să iasă la plimbare în parc.

Era o zi superbă de toamnă, cu rămăşite înşelătoare de vară târzie. S-au aşezat pe o bancă, lipiţi unul de altul, cu mâinile înlănţuite. Tăceau, aşteptând fiecare să vorbească celălalt. Apoi, pentru ca momentul să nu devină penibil, au început să vorbească şi-au făcut-o amândoi o dată. Au izbucnit în râs.

- Domnişoarele mai întâi, a zis el.

- Nu, spune tu, Ştefan.

- Vreau să-mi cumpăr garsonieră. Nu, nu vreau să-mi cumpăr. Aş vrea să închiriez una în vederea cumpărării, mai târziu. De fapt, adevărul e că mi-am luat una.

Luana se uita la el cu ochii strânşi, încercând să priceapă ce vrea să-i spună. Îl privea atât de intens, cu o încruntătură aşa de comică, încât Ştefan se topi de drag, o luă în braţe şi-o strânse tare, ca ea să se lipească pentru veşnicie de el şi astfel să poată dormi liniştit.

- Vrei s-o vezi? întrebă.

- Ce să văd?

- Garsoniera.

Au intrat într-un hol pătrat. În dreapta era baia. Mărişoară, cu aerisire şi cadă. În faţă, camera. Văruită în alb, fără perdele la

geamuri, părea uriaşă. Pe stânga, o arhitectură ciudată, spaţioasă, întruchipa bucătăria. Ştefan era încântat peste măsură de achiziţia lui.

L-a ajutat să-şi aranjeze casa. Deşi el şi-ar fi dorit o implicare mai profundă, Luana a păstrat o rezervă politicoasă, oferindu-i doar sfaturi de ordin estetic. Tânărul se aştepta ca ea să vină zilnic, să meargă împreună la cumpărături, să-şi dea cu părerea şi să aleagă ce-i place ei. I se părea firesc ca Luana să facă asta pentru că toate gândurile lui se învârteau, fără rezerve, în jurul ei. Pe fată o inhiba, în primul rând, singurătatea de care se bucurau acum. Înainte, mereu era cineva lângă ei. Fetele de la cămin, lumea de pe stradă. Nebunia sărutărilor pătimaşe, furate sub clar de lună, dispăruse. Luana îi admira trupul frumos, în intimitatea celor patru pereţi, simţind o dorinţă copleşitoare să-i cadă în braţe. El deretica, îmbrăcat în tricou şi pantaloni scurţi, în timp ce ea se trezea privind pierdută unduirile brune şi fine de pe mâinile şi picioarele lui. Altele şi-ar fi dat viaţa să fie singure în aceeaşi cameră cu el. Ea fugea repede, întrebându-se dacă era sănătos să mai revină.

În cămin, condiţiile deveniseră de nesuportat. Le era interzis să se adune în grupuri mai mari de trei persoane. Jocurile de cărţi şi discuţiile pe tema filmelor de pe video, întinse până în zori, dispăruseră. Una dintre puţinele distracţii, obositoare de altfel şi câteodată lipsită de sens, video, dat în diferite încăperi, fusese oprită. Orice sursă de încălzire, în afara caloriferelor care nu funcţionau, era considerată încălcare flagrantă a regulamentului şi se pedepsea cu expulzarea din cămin a deţinătorului. Studenţii intrară în iarnă cazaţi în camere ce ofereau condiţii de coşmar. De la ora cinci seara se întrerupea curentul electric. Cum majoritatea aveau cursuri şi după-amiaza, când se întorceau de la facultate era noapte. În lipsa curentului, erau nevoiţi ori să înveţe la lumânare, ori să se ascundă la căldura înşelătoare a păturilor şi să viseze la vremuri mai bune. La cantină, mâncarea devenise şi mai străvezie.

Revolta se stârni pe neaşteptate. Familiştii, cei mai afectaţi de situaţia mizerabilă, ieşiră în stradă. Li se alăturară studenţi din toate căminele campusului. Profesorul care asigura continuitatea

în marele cămin al Facultăţii de mecanică dădu ordin să se încuie uşile. Studenţii coborau şuvoaie pe scări şi se adunau la intrare, presând geamurile de sticlă. Luana şi Ştefan se aflau în camera lui Victor. Auziră strigăte în stradă şi se repeziră la fereastră. O armată de tineri, ajunşi la capătul răbdărilor, îşi strigau nemulţumirile, ameninţau, îşi agitau pumnii. Miliţienii, debarcaţi de urgenţă, nu reuşeau să le facă faţă.

Victor îi strigă din cadrul uşii şi, fără să priceapă ce le spune, îl urmară pe hol. Întreg căminul fusese cuprins de haos. Sub presiunea aglomeraţiei de la parter, geamurile şi uşile cedară şi întregul puhoi dădu năvală afară. Luaţi de val, Luana şi Ştefan se treziră împinşi în stradă. El o scăpă din mână. Mică, înconjurată de gloata uriaşă de băieţi, Luana dispăruse. O strigă cu disperare. Ghidată de glasul lui, fata îşi făcu loc printre trupuri şi-l prinse de braţ. O porniră în marş pe străzi. Localnicii, ieşiţi la ferestre, îi priveau uluiţi. Nimănui nu-i venea să creadă că se întâmplă ceea ce se întâmpla. Învăţaţi să tacă, să se ascundă, să asculte, cu maximă prudenţă, pe întuneric, postul de radio Europa Liberă, obligaţi să înghită şi să suporte ceea ce în nici o orânduire modernă nu putea fi suportat, românii priveau şocaţi cum o mână de copii îşi strigau păsurile, durerile şi neajunsurile. O mică parte din ei renunţă la adăpostul caselor neîncălzite şi pline de nevoi şi făcu front comun cu studenţii. Unii îi încurajară de la ferestre, alţii asistară, doar, ca la spectacol, din pricina fricii ori, cine ştie, poate că erau din aceia care aveau de toate. Un vatman îşi lăsă tramvaiul pe şine şi se prinse în lanţul tinerilor. Urcau Copoul răcnind: „Noi nu trăim în grotă! Nu trăim în grotă!” Lângă Luana, urla din toţi rărunchii un grup de unguroaice. Fetele strigară şi strigară, mai-mai să-şi spargă plămânii, iar la un moment dat una din ele se întoarse spre Luana şi-o întrebă:

- Nu te supăra, ce înseamnă „grotă”?

Ieşiră şi cei din Puşkin, Codrescu, Târguşor, toată studenţimea Iaşului. Toţi cei care au avut ceva de spus şi au avut curajul s-o facă.

A doua zi, o dată cu răsăritul soarelui, au început represaliile. Luana a auzit, numai, despre ele. Câţiva dintre demonstranţi au

fost exmatriculaţi. Au venit părinţii, îngroziţi, revoltaţi, cu vorbe grele de dojană la adresa odraslelor şi sarsanale burduşite pentru capetele „încoronate" ale facultăţilor. Studenţii au fost reduşi la tăcere. Totuşi, răzmeriţa lor a avut şi câteva urmări bune. S-a dat drumul la curentul electric, li s-au oferit excursii de revelion, în diferite staţiuni montane. Luana şi Ştefan s-au bucurat de una din acestea. Muntele era plin de zăpadă, camerele încălzite. Ştefan adora să schieze. S-a chinuit două zile s-o înveţe să se ţină pe tălpile de lemn. Luana prefera sania. Au făcut atâtea pârtii, pe tot felul de sănii improvizate, de-au crezut că nu vor mai ajunge acasă în bună stare.

Noul an i-a găsit strâns îmbrăţişaţi, dorindu-şi, unul altuia, ca nimic, niciodată, să nu-i despartă. Luana purta pantalon negru de mătase transparentă. Pielea ei albă, copilaş năzdrăvan jucându-se de-a v-aţi ascunselea pe sub materialul părtaş la joc, nu lăsă nici un bărbat să mănânce în tihnă bucatele de pe masă. Ştefan, îmbrăcat la costum, amuţise la intrarea în restaurant toată suflarea feminină.

Şi-au lăsat colegii în sala de festivitate să-şi ciocnească, până la cioburi, cupele de şampanie. Au urcat tiptil în cameră, îngroziţi de scârţâitul scărilor din lemn şi de gândul că cineva i-ar putea urmări, furându-le clipa de singurătate.

S-au oprit în mijlocul camerei şi atunci când hainele au coborât să se odihnească pe covor, la lumina palidă a becurilor de afară, şi-au analizat cu aviditate trupurile. Formele Luanei se armonizau în unduiri aproape perfecte, aşa cum Ştefan nu prea mai văzuse, deşi cunoscuse ceva femei până atunci. Ştiuse că arată aşa. O citise, prin haine, de la prima întâlnire. Trebuia să aibă grijă dacă se încurca, astfel, cu ea. O femeie frumoasă nu putea iubi un singur bărbat.

Învăţată să viseze străluciri albastre şi deşarte, Luana se trezi în faţa unei realităţi surprinzătoare. Trupul lui Ştefan, puternic, atletic, înalt şi cu neruşinare gol în faţa ei, afişa cu ostentaţie catifelate pete negre. Ea întinse mâna şi-l mângâie, cunoscându-l cu o pasiune pe care numai frumuseţea lui o putea stârni. Ştefan o sărută, lipind-o de el, Luana îi luă minţile cu căldura trupului ei,

căzură la întâmplare pe un pat, uitând de lume şi de existenţa ei chinuită şi când, într-un moment anume, ea vru să-i spună adevărul, el îi răspunse simplu:

- Acum eşti a mea şi-a mea ai să fii, pentru totdeauna.

* * *

Au hotărât să se căsătorească la sfârşitul lui iunie.

Ştefan veni la Sanda să ceară mâna fetei.

Când doamna Leon dădu cu ochii de el, i se înmuiară picioarele. Îl văzu pe Eduard Leon, cu mulţi ani în urmă, înalt cât uşa, strigându-i Bicii din prag:

- Doamnă Roman, am venit să-ţi cer fata de nevastă. Mi-o dai, ori nu, eu tot o iau.

Cam acelaşi lucru făcea acum viitorul ginere. În cuvinte simple şi politicoase, Ştefan lăsă de înţeles că Sanda nu trebuia să facă imprudenţa să-l refuze. Altfel, el avea s-o ia pe Luana la subraţ şi să iasă cu ea din casă în următoarele cinci minute.

Deşi prima impresie fu hotărâtoare, Sanda ceru unele informaţii.

- Ce sunt părinţii tăi?

- Tata a murit acum cinci ani iar mama e casnică, n-a avut serviciu niciodată.

- Şi din ce trăieşte?

- Din pensia tatii.

Sanda visase, întotdeauna, să-şi mărite fata cu un doctor sau inginer, oameni cu bani şi titulatură de „om titrat”.

- Tu ce eşti, psiholog?

- Da.

- Eşti doctor, nu?

- Nu. Sunt psiholog.

- Şi ce ţi se va scrie pe uşă?

Ştefan rămase perplex.

- Nu înţeleg...

Luana se foi enervată, ştiind unde bate maică-sa. O învăţase, de mic copil, că trebuie să se mărite cu un bărbat cu facultate,

posesor al unei pregătiri care să-i permită adăugarea acelui indicativ sonor, „ing.” sau „dr.” atunci când îşi spune numele, îl scrie pe hârtie sau chiar pe uşa de la intrarea în casă.

Sanda îi explică cu naturaleţe, făcând-o pe fată să se facă mică în scaun. Ştefan zâmbi şi răspunse fără să se supere:

- Pe uşa mea va scrie „Ştefan Escu”. La fel şi pe cruce.

Vizita la doamna Escu se lăsă cu oarece nemulţumiri. O găsiră instalată într-un fotoliu, din care nu se mişcă pe tot parcursul discuţiei. Ea le privi lung pe cele două vizitatoare, în timp ce Ştefan aranja pe măsuţa din faţa lor câteva prăjiturele cumpărate de la cofetărie. Frumuseţea Luanei întunecă chipul soacrei mari. Când tânărul se aşează lângă ele, ea îl apostrofă acru:

- Dacă tot aveai de gând să te însori cu o prinţesă, măcar să fi luat una veritabilă. Aşa ştiam şi noi o socoteală.

Familia Leon nu ripostă. În ciuda insatisfacţiei, cele două îşi păstrară calmul. În sfârşit, se ridicară să plece şi doamna Escu mai aruncă o săgeată:

- Fata asta nu va face mulţi purici lângă tine, copile. O femeie frumoasă ca ea nu poate iubi un singur bărbat.

Ştia asta. De ce trebuia să-i amintească?

Ieşiţi afară, îşi umplură plămânii cu aer. Ştefan oftă, uşurat.

- Fii liniştită, îi spuse Luanei, n-are nimic cu tine. La fel mi-ar fi făcut, indiferent cu cine veneam. De când a murit tata e de nerecunoscut. Nu-ţi cer să ţii la ea, nici măcar s-o înţelegi. Tot ce vreau e să mă iubeşti pe mine. De restul mă ocup eu.

Au făcut cununia civilă şi nunta în oraşul Luanei. Ceremonia religioasă s-a desfăşurat în biserica catolică. Numai Ştefan ştiu ce muncă titanică dusese cu maică-sa ca să-l lase să se cunune în altă religie decât cea ortodoxă. Lipsit de înclinaţii spre biserică, băiatului puţin îi păsa în care Casă a Domnului se cunună, pe când Luana, crescută în cultul bisericii şi a iubirii pentru Dumnezeu, nu concepea o căsătorie într-o religie pe care n-o simţea sufleteşte.

Slujba a fost magnifică, orga şi corul au cântat dumnezeieşte, marşul nupţial a sunat ca din ceruri iar tânărul a simţit că îndoielile lui se clatină, că există, într-adevăr, ceva şi el nu a avut timpul sau ocazia să afle ce anume.

Îngenuncheaţi pe scăunele în faţa altarului, Luana diafană în rochia albă de mireasă, Ştefan de o frumuseţe unică în costumul negru, ei şi-au jurat, în faţa preotului şi a lui Dumnezeu, fidelitate, iubire şi înţelegere la bine şi la rău iar mai apoi au aflat că ceea ce Domnul a legat omul nu va dezlega niciodată. Şi-au pus verighetele şi au părăsit biserica, în aplauzele credincioşilor.

Afară, gloata de copii s-a repezit spre ei. Fetiţele au mângâiat rochia miresei, visând la vremea când aveau să se gătească la fel. Ştefan a ridicat în braţe un pui de fată, oacheşă şi cârlionţată şi copila l-a întrebat:

- De ce are mireasa rochia albă?

- Pentru că albul e semn de puritate, de fericire.

- Şi tu de ce eşti îmbrăcat în negru?

Ştefan a zâmbit.

- Te ţii de glume. Fugi de-aici, ştrengăriţo!

Petrecerea a avut loc la un restaurant de lux, prin grija şi cu sprijinul aceluiaşi unchi Dali, care nu contenea s-o surprindă pe Luana. El a sărutat-o şi-a strâns-o în braţe lăcrimând, dorindu-şi în adâncul sufletului s-o vadă şi pe Ema, cândva, mireasă. Unchiul Vali n-a pierdut nici el ocazia să-şi sărute nepoata, spunând că mirese superbe mai văzuse dar un mire aşa frumos, niciodată. Neamurile lui Ştefan i-au copleşit cu atenţii şi complimente.

A fost prima nuntă din micul târg moldovenesc înregistrată pe casetă video. Nuntaşii s-au înghesuit, care mai de care, să apară în faţa camerei de luat vederi. Mirii au dansat neobosiţi până la ora 24 fix când, profitând de o clipă de neatenţie, Dan, Oliviu şi Renar au furat mireasa. Au ascuns-o în curtea unei case din spatele restaurantului. Renar a ţinut mâna Luanei până când Ştefan a venit să şi-o revendice. Atunci a ridicat-o în braţe şi-a luat-o la fugă. Mirele a alergat după el. În clipa în care i-a smuls-o de la piept, bietul Renar nu şi-a mai putut reţine lacrimile.

Întors în restaurant, în aplauzele nuntaşilor, mirele şi-a învârtit mireasa în braţe prin toată sala, spre deliciul invitaţilor. Momentul dezbrăcării miresei a făcut-o pe Luana să izbucnească în plâns. S-a repezit în braţele Sandei şi-au plâns împreună, vărsând lacrimi de fericire, de speranţă şi noroc.

Au petrecut două săptămâni, pătimaşe, la Mamaia. S-au întors, apoi, acasă, să-şi pună la punct locuinţa. Şi-au cumpărat picup şi staţie şi în fiecare duminică dădeau fuga la talcioc să-şi cumpere discuri. Ştefan era nebun după muzică. Luana a învăţat, lângă el, misterul „Magnificilor", să iubească The Police, Genesis, Scorpions sau Queen dar cel mai mult i s-a cufundat în suflet Pink Floyd. Stăteau în pat lipiţi unul de altul, nopţi în şir, ascultând înfioraţi ritmurile formaţiilor preferate. O noapte de audiţie Pink Floyd se încheia cu un amor cuminte şi leneş, o împletire de mângâieri şi emoţii aduse, după îndelungi căutări, la extaz.

Seara se plimbau sau îşi vizitau prietenii din Tudor. Continuau să meargă la sălile de sport, la concerte şi foarte rar, numai când se impunea, o vizitau pe mai în vârsta doamnă Escu. Când Luana avea ore după-amiaza, el venea s-o ia de la facultate, mergeau să mănânce o prăjitură şi se retrăgeau, apoi, în cuibuşorul lor de nebunii.

Până în iarnă, toate au decurs într-o armonie desăvârşită. În decembrie, însă, s-a întâmplat ceva ce nimeni sau foarte puţini credeau că se va întâmpla vreodată. Ştefan era la serviciu, Luana se afla pe stradă, în drum spre casă. La o intersecţie de drumuri, auzi răsunând, dintr-unul din apartamentele de la parter, radioul. Vocea răguşită a lui Ceauşescu striga „Liniște! Dragi tovarăşi şi pretini, liniște. Vă mai dau o sută de lei..." Apoi vacarm, o hârâială de neînţeles, iar în capătul străzii următoare Luana văzu un bărbat postat în mijlocul drumului, urlând:

- A fugit Ceauşescu! A fugit Ceauşescu!

„E nebun!", gândi fata. „Bietul om, şi-a pierdut minţile!"

Dar ieşi un altul şi un altul, strigând şi chiuind. Zbierau, cu toţii, de la ferestre, tinerii dădeau năvală în stradă. Luana grăbi pasul. Inima începu să-i bată nebuneşte. O luă la fugă. Tramvaiele se opreau pe şine, maşinile se blocau în mijlocul drumului. Vatmanii şi şoferii se îmbrăţişau, plângeau.

„Nu se poate! Chiar a căzut Ceauşescu?!"

Era de neînchipuit, de neimaginat. Un film american, o adevărată minune.

Intră în casă, deschise televizorul şi radioul. Pe programul radio Iaşi, cineva striga panicat să vină tovarăşul Iliescu: „Tovarăşul Iliescu să vină imediat. Ne auziţi, domnule Iliescu? Domnule Iliescu". Domnule! Domnule! Se terminase cu „tovarăşul". Nu era posibil!

Îşi aminti, deodată, de Ştefan. Se învârti prin cameră, tremurând la gândul că i se poate întâmpla ceva. De la fereastră, vedea tineri şi bătrâni chemându-se unul pe altul, dându-şi întâlnire în Piaţa Unirii. Cineva de la blocul de alături ieşi în balcon fluturând un tricolor. Un adolescent de jos îi strigă să-l arunce. Tricolorul românesc, roşu, galben şi albastru flutură liber spre mâna tânără, întinsă a speranţă. Luana izbucni în lacrimi. Dulci, sublime, hohote de fericire. Se trezise România!

- Doamne Dumnezeule, ne-am întors la viaţă. Apără-ne şi păzeşte-ne, Dumnezeule Sfânt!

Oamenii cântau, plângeau, râdeau de fericire. Puteau să vorbească, să strige, să viseze.

Când Ştefan izbi uşa de perete şi se repezi spre ea, Luana încă hohotea. O strânse în braţe atât de tare, cu forţa năzuinţelor, speranţelor şi a pumnilor strânşi peste ani, că-i auzi oasele trosnind.

- Suntem liberi, iubito! În sfârşit, suntem liberi! Nenorocitul a fugit.

S-au aşezat pe pat, privindu-se prostiţi, nevenindu-le să creadă.

Apoi Ştefan se ridică, îşi schimbă haina şi-o prinse de mâini.

- Încui uşa şi nu dai drumul la nimeni.

- Ce faci? Unde pleci?

Îi mângâie chipul dulce, lumina ochilor lui.

- Mă duc cu ei, Luana. Trebuie s-o fac.

Fata se uită la el şocată. Se încruntă şi o privire pe care tânărul n-o mai văzuse îi întunecă chipul.

- Eşti nebun. Nu te las.

El se cufundă în ochii ei.

- Dacă vrem să fim cu adevărat liberi, trebuie să dăm mai mult decât lacrimi. Sunt bărbat, Luana, chiar dacă n-am făcut armata. Te las pe tine să boceşti şi să te rogi pentru mine.

Văzându-i hotărârea ea spuse tăios:

- Merg cu tine.

Se repezi spre cuier să-şi ia haina.

Ştefan îi prinse cu putere capul în mâini, îşi înfipse privirea neagră în adâncul ochilor ei şi fata văzu că uitătura galeşă, de copil, dispăruse. Spuse doar:

- Nu-mi face asta!

Ieşi pe uşă, lăsând-o pradă celei mai cumplite disperări.

De la balcon, îl văzu cum se alătură celorlalţi, fără să se uite în urmă.

Ea avu norocul ca bărbatul ei să se întoarcă. L-a strâns în braţe, i-a aşternut masa şi patul şi s-a bucurat de el. Alte femei n-au mai făcut asta. A aflat de jertfa cumplită pe care a dat-o ţara. Mica ei ţărişoară pe care o iubea aşa cum îşi iubea familia. Nu dădea dovadă de patriotism ieftin. Pentru ea, dragostea faţă de locul în care te-ai născut era sinonimă cu iubirea pentru părintele pe care ţi-l sortise Dumnezeu.

Pe micul ecran, apăreau şi dispăreau tot felul de chipuri. Se rosteau cuvinte peste cuvinte. Se făceau şi se desfăceau fronturi de apărare naţională. Se punea ţara la cale, în dispute interminabile şi printre picături, noii oameni politici erau atacaţi de paraşutişti, de terorişti ieşiţi din catacombe ori de alte bâzdâgănii, nu se ştie de pe unde aterizate. Între timp, fosta Republică Socialistă România îşi plătea adevăratul tribut.

Nicolae Ceauşescu şi academician doctor inginer „Honoris Causa" Elena Ceauşescu au fost executaţi de Crăciun. Acel Crăciun al lui Moş Gerilă de altă dată. Văzându-i căzuţi şi adormiţi pentru vecie, plecaţi în lunga călătorie spre Judecata Domnului, Luana simţi atâta milă, cât era în stare să dea sufletul ei de om simplu pentru nişte ticăloşi.

La facultate, nimeni nu mai era ce fusese cu foarte puţin timp în urmă. Din toată gloata de comunişti, acum nici unul nu auzise, nu văzuse şi habar n-avea. Decanul a fost destituit pentru că

aderase la comunism. Profesorii „cutărică" şi „cutărică" la fel. Toţi negau, cu vehemenţă. Jurau, făcându-şi cruce, uitând că se lepădaseră de Dumnezeu întru slava ceauşistă.

Unii artişti ai erei proaspăt căzute în dizgraţie sufereau de amnezie şi nu-şi mai aminteau odele frumos intonate, dedicate cu stimă şi aleasă preţuire dragului preşedinte şi mult stimatei tovarăşe, ori filmele de îndoctrinare în care jucaseră cu pasiune şi elan muncitoresc. Se declarau revoluţionari convinşi şi cu acte în regulă.

Nu te mai întreba nimeni cum te cheamă. Pe toţi îi interesa ce-ai făcut în ultimii cinci ani.

Scârbită de mizeria morală, de realităţile crunte ce ieşeau la suprafaţă privind închisorile şi prigoana comunistă, Luana încercă să-şi vadă de ale ei.

Furat, ca atâţia alţii, de deschiderile înşelătoare ale momentului, Ştefan se lăsă de serviciu şi încercă să facă bani în alt mod. O cunoscu întâmplător pe Marina Bumbescu, fostă profesoară de engleză la o şcoală generală, intrată, peste noapte, într-o afacere încâlcită cu o englezoaică. O înnebunea zilnic pe Luana cu ideile lui fanteziste, cu speranţele născute din imaginile minţii, montate în a vedea afaceri prospere la adăpostul relaţiilor Marinei cu străinătatea. Se agita frenetic prin casă, pronunţând la fiecare cinci minute numele doamnei Bumbescu. Marina în sus, Marina în jos, întreaga zi, spre exasperarea nevestei. Până la marile realizări, Ştefan urma să facă două drumuri în Ungaria de unde, împreună cu alţi băieţi, avea să aducă maşini pentru ca doamna Bumbescu şi englezoaica să-şi deschidă firmă de taxi. În sfârşit, se înfiinţă societatea – „BOBO" S.R.L. – şi, drept urmare, domnul psiholog deveni dintr-o dată şofer de taxi. Salariul era de mizerie, fata socotea fiecare bănuţ pentru a face faţă nevoilor, în timp ce Ştefan, de dimineaţă până-n seară, colinda străzile cu maşina, să-i aducă venit Marinei.

Într-una din zile, Luana făcu o criză de gelozie. Întindea rufe în balcon când îl văzu pe soţul ei coborând dintr-o Dacie. Femeia care îl însoţea îi vorbi preţ de câteva minute, timp în care îl tot atinse, ba pe ici, ba pe colo, spre exasperarea doamnei Escu.

Când Ştefan urcă în cameră şi se apropie de ea, Luana izbi ligheanul cu rufe şi se încuie în baie. Uimit, bărbatul nu ştiu încotro s-o apuce.

- Ce-i cu tine? Fetiţă, ce s-a întâmplat?

Luana hohotea şi baia răsuna de plânsul ei jalnic. Convins că se întâmplase ceva grav, Ştefan ameninţă că sparge uşa. Ea ieşi ţeapănă, străduindu-se să-şi şteargă cu demnitate lacrimile ruşinoase. Bărbatul încercă s-o prindă de mână dar fata se smuci, oripilată.

- Te rog să nu mă atingi!

Tentativele lui de comunicare se ciocneau de un zid. Femeia continua să întindă rufele, să deretice prin casă, să mestece în oală. Îi aşeză să mănânce fără un cuvânt. El refuză şi se aruncă într-un fotoliu, pândind-o cu coada ochiului şi cu un zâmbet furişat în colţul gurii. Nu era Luana genul de femeie care să tacă. Începu să împroaşte acuzaţii îngrozitoare de infidelitate iar Ştefan nu găsi nimic mai bun de făcut decât să râdă de ea. Înfuriată, se repezi la el cu pumnii strânşi, să-l lovească. O ridică în braţe şi-o trânti pe pat.

- Lasă-mă, ticălosule! Monstrule!

Bărbatul îi acoperi gura cu sărutări pătimaşe, se încolăci în jurul ei, îi atinse trupul cu mâini fierbinţi. Luana încerca, eroic şi zadarnic, să se elibereze. Simţea trupul cald şi dorinţa lui pentru ea, se înmuia încet sub pasiunea lui şi se trezi sărutându-l, căutându-l, smulgând hainele de pe el. În liniştea de apoi, ea se urî pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă. Ştefan îi mângâie buclele căzute şuvoaie pe pernă.

- Pe cine eşti geloasă?

Ea întoarse capul, supărată.

- De parcă n-ai şti...

- Dacă te referi la madam Bumbescu, eşti cea mai prostuţă fată pe care am cunoscut-o. Nici tuşa Gherghina din Flămânzi n-ar fi geloasă pe o femeie ca Marina.

Fata râse şi iar îi fu ciudă.

- Pe bune, Luana, tu ai văzut-o cum arată?

- Cum să văd, mă iei vreodată cu tine? Stau toată ziua în casă şi slugăresc patru pereţi în timp ce bărbatul meu umblă lelea cu femei.

Ştefan îi mângâie sânii, îi sărută pântecul alb de porţelan.

- Îmi pare rău că te-am neglijat. Recunosc, sunt un măgar. Dar, îţi jur, nici dacă ar fi frumuseţea pământului nu m-aş uita la alta. Nu te-am înşelat niciodată şi nici nu-mi trece prin cap s-o fac. Ce-ar spune religia ta dacă aş face una ca asta? M-ai pus să jur în faţa lui Dumnezeu, femeie!

Îi dezveli trupul gol, ameţitor. O privi în ochi pierdut.

- Când te-am luat de nevastă am ştiut ce fac, Luana. Tu ai ştiut?

Se lipi de ea, scâncind:

- Tu ai ştiut, Luana?

Nu putea spune de ce se măritase cu el. Îl iubea, el o dorise. Orice fată visează la rochia de mireasă.

Ştefan se pierdu în braţele ei şi Luana arătă, prin fapte, ceea ce nu ştia să spună în cuvinte.

* * *

Pe doamna Bumbescu o cunoscu la aniversarea zilei de naştere. Invitase toţii angajaţii firmei, împreună cu nevestele. Marina era scundă, grasă, purta o fustă scurtă ce nu se potrivea cu vârsta destul de înaintată şi care-i scotea dizgraţios la vedere o pereche de picioare musculoase, de bărbat. Stătu întreaga seară tolănită pe covor, fusta scurtă devenind inexistentă, râzând tare şi răguşit, pufăind, în neştire, dintr-un pachet de ţigări. Se vedea de departe că Ştefan era preferatul şi folosea orice pretext pentru a-l aduce aproape de ea. Impresia pe care i-o lăsă Luanei fu catastrofală: ţaţă de cartier.

Întorşi acasă, fata îşi descărcă sacul de impresii negative şi ciuda împotriva cursului pe care-l luase profesia soţului ei.

- Ştefan, bărbatul meu e psiholog. Are facultate, pricepi? Cum, naiba, de m-am trezit dintr-o dată măritată cu un şofer? Eşti şofer de taxi la „BOBO" S.R.L. Tu auzi cum sună?

Escu râdea, o mângâia şi-o ruga să nu-şi bată capul cu astfel de nimicuri, tot ce făcea era pentru ea, să nu-i lipsească nimic şi să trăiască mai bine. Luana bombănea că la fel o duseseră şi cu salariul lui de la întreprindere dar acolo, măcar, era apreciat prin natura pregătirii pe care o avea. La scurt timp, Ştefan învăţă mersul taximetriei, începu să nu mai toarne tot câştigul în puşculiţa patroanei şi situaţia financiară a tinerei familii căpătă mai multă culoare. În nici un an, îi cumpără soţiei maşină de spălat, frigider şi maşină de scris, pentru a-şi putea redacta romanele începute şi lăsate apoi de izbelişte prin toată casa. Nefiind ahtiată după bani şi învăţată să iasă cu el în tot felul de locuri, Luana nu era încântată de nici unul din bunurile pe care i le oferea. Îl voia doar pe el, tânjea după plimbările lungi când, agăţată de mâna lui puternică, avea impresia că nimic rău nu i se mai poate întâmpla. Ducea dorul discuţiilor târzii, din noapte, încheiate cu pasionale şi îndelungi alintări. Ştefan pleca dimineaţa şi venea seara, obosit, flămând, cu unica dorinţă de-a dormi cât mai repede. Când era în tura de noapte, situaţia devenea şi mai jalnică. Fata stătea cu ochii pe televizor până în zori şi adormea abia atunci când îl vedea sosit acasă. Era sufocată de singurătate. Stătuse zile întregi agăţată de fereastră, aşteptând ca el să se întoarcă sănătos din lungile drumuri peste graniţă. Acum făcea acelaşi lucru, lăcrimându-i ochii tot săgetând orizontul, în speranţa că maşina ce se vedea în zare era aceea a bărbatului ei, care se grăbea să vină lângă ea, să-i vorbească şi s-o strângă în braţe. Visa accidente oribile, îl vedea mort, întins pe caldarâmul rece. Preocupată doar de soţul ei şi dependentă de prezenţa acestuia, nu-i mai stătu mintea la carte, neglijă facultatea, pierdu examenele şi urma să rămână repetentă. Când se întâmplaseră toate astea? Mai ieri era o femeie măritată studioasă, se bucura de un bărbat ce venea vesel de la serviciu şi-o scotea în oraş la o prăjitură. Cât de departe erau, oare, vremurile când mergeau la teatru şi la concerte, sau la chefurile din „Tudor” unde dansau îmbrăţişaţi, sărutându-se pătimaş, spre ciuda nebună a celorlalţi?

Cum să-şi readucă aproape acel îndepărtat „Still loving you”?

Într-o dimineaţă de aprilie, Luana deschise ochii plictisită de începerea unei alte zile, care avea să fie la fel de monotonă ca toate celelalte. Îl găsi pe Ştefan lângă pat, tot numai zâmbet, cu un buchet enorm de trandafiri galbeni în mână.

- La mulţi ani, minunea mea!

Uitase că e ziua ei de naştere. Altă dată, cu o săptămână înainte îşi făcea planuri cum s-o petreacă şi ce să-şi cumpere, număra orele şi minutele ce se scurgeau până la ceasul fericit al împlinirii unui nou an. Deşi se aşteptase să-i sară în braţe, plină de încântare, el o văzu ascunzându-şi capul în pernă, plângând.

- Ce-i cu tine, copile, ce-ai păţit?

Ea suspina, încercând să-şi adune cuvintele care să-i exprime mâhnirea. Bărbatul lăsă buchetul jos, se întinse în pat lângă ea, o întoarse cu faţa spre el şi-o lipi de pieptul lui, aranjându-i buclele răvăşite.

- Luana, vorbeşte-mi, spune-mi ce-i cu tine.

Fata îl strânse cu putere în braţe, fericită să-l aibă aproape şi încercă să-l facă să înţeleagă cât de mult suferea aşteptându-l, cât se săturase de acele zile goale, pe care nu ştia cu ce să şi le mai umple. Escu nu putea pricepe de ce se plictisea aşa de tare, când avea atât de învăţat şi infinite posibilităţi la îndemână de a-şi petrece timpul liber.

- Nu înţelegi, Ştefan. Nu-mi doresc să colind străzile singură ca o femeie fără căpătâi, să cheltui banii prin magazine, ori să mă întind în „Tudor” la bârfe interminabile şi de tot soiul, cu acele „prietene” care abia aşteaptă să-mi intre în casă pentru a sări pe tine. Vreau să renunţi la ceea ce faci, să te întorci la meseria ta, să vii acasă la trei şi jumătate şi până a doua zi să ne bucurăm, împreună, de vieţile pe care ni le-am unit.

Dar el nu putea accepta aşa ceva. Pregătea terenul pentru ziua în care va avea propria afacere, dorea să câştige atâţia bani încât ea, Luana Escu, să fie cea mai elegantă şi mai mulţumită femeie de pe pământ.

O exasperau vorbele lui. Nu pricepea că nu-şi dorea averi, nu fusese un copil de bani gata ca acum să le simtă lipsa. Împlinirea nu i-o putea aduce decât prezenţa lui şi traiul lor fericit împreună.

Au ieşit la o pizza şi bărbatul făcu tot posibilul pentru a-i descreţi fruntea. Spre seară, primi felicitările Sandei prin telefon şi Luana reuşi să-i lase impresia că totul e în regulă.

Prin mila lui Dumnezeu, spre marea satisfacţie a doamnei Escu, englezoaica realiză că e trasă pe sfoară şi îşi retrase banii. S.C. „BOBO" S.R.L. dădu faliment. Dar Ştefan o întâlnise, deja, pe Crina Ţâru. Crina avea un depozit pe Sărărie, locul unde negoţul en-gros mergea de minune. Atrasă, ca şi Marina, de fizicul lui Ştefan şi de capacitatea lui de-a se descurca şi face plăcut oriunde, Crina îl luă în scurt timp asociat. Începură, astfel, alte drumuri interminabile la Bucureşti, după marfă. Alte zile şi nopţi petrecute de Luana într-o singurătate cruntă. Cum nu-şi găsise nici o prietenă care să nu se topească după bărbatul ei, care să nu-i îmbuibe capul cu „Cine ştie ce face el, în tot timpul ăsta cât e departe de casă?", ea îşi măcina nervii într-o izolare morbidă. Citea, până la epuizare, se răzbuna prin scris pe soţul ei. Nemaiputându-se concentra, pierdu examenele şi rămase repetentă.

Pe timpul verii, pentru că Ştefan nu reuşi să-şi facă timp să meargă împreună undeva, în concediu, Luana îşi petrecu zilele de vacanţă acasă, lângă Sanda. Deşi fata se plângea de singurătate şi de neglijenţă din partea soţului, mama repeta întruna că Ştefan e un băiat cuminte şi muncitor, îi aduce bani şi fiica ei trăieşte mai bine ca niciodată. Într-adevăr, tânărul Escu câştiga frumos. Luana se îmbrăca de la magazinele cele mai selecte, dăduse în patima bibelourilor, a castroanelor de tot felul cu care gătea masa, ca de sărbătoare, de câte ori se aşezau să mănânce. Împletea pulovere, cumpăra reviste, citea tot ce-i cădea în mână dar nimic nu-i aducea o reală satisfacţie. Continua să ducă dorul nopţilor de dragoste, a plimbărilor prin Grădina Botanică, a micilor bârfe, cu bărbatul ei, la o cafea aburindă. Într-o zi, Ştefan veni acasă încântat peste măsură. Achitase prima rată la garsonieră. Fără să-i împărtăşească mulţumirea, preocupată de ale ei, Luana îi spuse că dorea să-şi găsească un loc de muncă. El o avertiză că oferta din acel moment nu era pentru ea. Fata se răţoi:

- Ce vrei să spui, că sunt proastă?

Debarcat după o călătorie epuizantă, bărbatul n-avea chef de ceartă.

- Vreau să spun, doar, că oferta nu e pe măsura studiilor tale.

- Ce să-ţi zic, ce mai studii! Am rămas repetentă şi probabil că niciodată nu-mi voi termina şcoala.

- Luana, sunt obosit. Hai să continuăm discuţia asta mâine.

- Când? Dimineaţă, la opt, în timp ce înghiţi în grabă micul dejun sau seara, după ora zece, când catadicseşti să vii acasă?

Ştefan îşi puse singur de mâncare şi se aşeză la masă, rupt de foame. Luana se învârtea ca un leu în cuşcă.

- Vreau să muncesc undeva, oriunde, altfel o iau razna.

- Foarte bine.

- Numai atât ai de spus?

- Ce-ar mai fi?

Agasată, fata strigă:

- Nu ştiu, dă-mi un sfat, găseşte o soluţie. M-am săturat să stau de vorbă doar cu pereţii. Zilnic, ore în şir, mă zgâiesc pe balcon, ca o nebună, să văd oameni, să simt că există ceva în jurul meu.

- De ce nu te plimbi? Du-te la spectacole, fă-ţi prieteni. Eu sunt de acord să faci tot ce vrei.

- Mulţumesc, domnule Escu. Eşti foarte drăguţ.

În timp ce ea vorbea necontenit, Ştefan îşi făcu patul şi îşi întinse oasele sub aşternut. Binecuvântată clipă, după trei zile chinuite pe drumuri. Pleoapele i se lăsară peste ochii obosiţi şi adormi, visând la preţurile pe care avea să le afişeze a doua zi la depozit. Fata îl privea neputincioasă, cu atâtea dureri nespuse, cu sufletul încărcat de resentimente şi o adâncă suferinţă. Se aşeză lângă bărbatul adormit, plecat în cine ştie ce clipă a căsniciei lor tare departe de ea.

- Nu mă cunoşti, Ştefan. Într-o zi îmi voi strânge lucrurile şi te voi părăsi. Să nu plângi după mine... În ziua aceea, te rog să nu mă opreşti!

După îndelungi căutări ajunse, cu amărăciune, la concluzia că soţul ei avusese dreptate şi că o forţă întunecată pătrunsese în viaţa ei ca să i-o dea peste cap, să-i închidă toate drumurile şi

speranţele. Se prezentase la preselecţia pentru ocuparea unui post de vânzătoare. În faţa magazinului fu şocată să găsească peste şaizeci de candidate. Şi ce candidate! Numai bune să concureze la Miss România. Luana îşi pierdu, instantaneu, elanul. Pornise de-acasă hotărâtă să fie fermă pe poziţie, să vorbească clar şi răspicat şi să-l convingă pe patron că acel post e făcut pentru ea. Aşteptă trei ore până să intre într-o încăpere minusculă în care, aşezaţi ca la spectacol, se aflau cinci inşi. Unul mai rotofei decât altul. O măsurară din cap până-n picioare, apoi o întrebară unde a mai lucrat.

- Nicăieri. Sunt studentă.

Cel care stătea în mijloc dădu uşor din cap, de la stânga la dreapta. Văzându-i mişcarea, un altul spuse:

- Vă vom căuta noi.

Se întoarse acasă cu un gust amar şi-a doua zi o luă de la capăt. Invariabil, acelaşi clişeu. Fete multe, frumoase, absolvente de liceu sau facultate.

O lume ciudată în care nu-şi găsea locul. Se scurgea timpul pe lângă ea şi viaţa cu toate trăirile ei, se simţea închisă într-o colivie, ca o pasăre exotică, fără putinţă de scăpare.

Văzu, apoi, un anunţ în ziar, care înştiinţa că a doua zi se organiza concurs pentru ocuparea unui post de dactilografă. Speranţele îi prinseră din nou aripi. Se prezentă la adresa respectivă, o cocioabă din tablă cu două încăperi. În prima funcţiona un xerox, în a doua erau înşirate patru maşini de scris. În ciuda numărului mare de candidate, Luana câştigă. Seara, împreună cu bărbatul ei, destupă o sticlă de şampanie iar negura în care acesta-i prevedea viitorul ca dactilografă nu reuşi să-i umbrească fericirea. Se trezi devreme, se îmbrăcă cu ce avea mai frumos şi se prezentă la lucru. Din capul locului, patronul o înştiinţă că va munci două luni în perioadă de probă, fără s-o plătească. Faţa Luanei se lungi dar nu făcu nici un comentariu. Văzând-o atât de încrezătoare, Ştefan o lăsă în pace, să-şi savureze în tihnă biata reuşită. Dar n-a fost să fie. După cele două luni, fu dată afară, sub pretextul că nu e îndeajuns de pregătită. Patronul angajă pe alta, tot pe o perioadă de probă. Luana plânse cu lacrimi

amare iar bărbatul se tot învârti în jurul ei, neştiind cum s-o mai împace. Ea ameninţa:

- Să ştii că mă angajez tonetară. Am să vând gumiţe şi chiloţi până când am să mor de frig şi de oftică.

De-a lungul străzilor se înşirau tarabe pline de toate mărunţişurile lumii. Atârnau, ca la bazar, haine, jucării, papuci de casă, într-o obositoare multitudine de culori. Înghesuiţi în spaţiul neîncăpător, vânzătorii de tonetă se zgâiau prin gemuleţul minuscul la potenţialii cumpărători, ademenindu-i cu lucruri ieftine şi de proastă calitate. Luana bănuia cât de îngustă putea fi viziunea unui tonetar vizavi de lumea din afară. Iarna zgribuleau ca vrăbiile, sub muşcătura cruntă a gerului. Se înfofoleau în pături şi se ascundeau la căldura înşelătoare a paltoanelor uzate. Vara îi topea soarele şi ziua lungă îi ţintuia la tonetă până însera, toate astea pentru un procent insignifiant din vânzările zilnice.

Ștefan nu știa dacă să râdă ori să plângă văzând-o ajunsă în pragul disperării.

- Mai aşteaptă puţin, îi spunea. Îţi promit că voi găsi ceva pentru tine.

Luana se ruga de el să-i caute un post de secretară la o firmă serioasă, era convinsă că e făcută pentru o astfel de meserie şi pentru că bărbatul nu vroia să-i mai strice inima explicându-i cam ce reprezenta, la ora aceea, o astfel de ocupaţie, ea se încărca din nou cu speranţe deşarte.

În sesiunea de vară a anului V nu se prezentă la examene. Îşi făcu o pasiune sadică din a dormi în neştire, urând orele dimineţii care nu-i aduceau nimic şi pe nimeni în preajmă. Ştefan venea şi pleca pe muţeşte, fără s-o certe că zace în pat sau că nu e mâncare gătită în casă. În adâncul sufletului, nu-i înţelegea zbuciumul. Multe femei ar fi fost fericite să aibă banii şi libertatea ei de a-şi umple vremea după plac. Cu timpul, Crina Ţâru se dovedi a fi o femeie obositoare şi pretenţioasă şi, mai mult de-atât, începu să-l agaseze cu avansurile fără perdea pe care i le făcea. Madam Ţâru se măritase, din interes, cu un inginer, mult mai în vârstă decât ea. Căsnicia lor se desfăşura pe planuri diferite, cei doi trăind separat de câţiva ani. Escu se străduia să pună pe picioare o afacere pe

cont propriu şi să scape din situaţia încâlcită în care se afla. Dacă planurile îi reuşeau, atunci urma şi Luana să aibă un loc de muncă.

Reuşi, după câteva luni, să se desprindă de Crina şi să închirieze singur două standuri în hala de en-gross. O scoase pe Luana la restaurant, să sărbătorească evenimentul, apoi îşi oferiră o noapte pasională de iubire. Nevasta lui jubila. Avea, în sfârşit, o ocupaţie. Deşi nu era ceea ce visase, cel puţin va ieşi din casă, va cunoaşte oameni noi, se va integra într-un colectiv. Dar dezamăgirea fu cruntă şi veni după doar câteva săptămâni. Hala de standuri era uriaşă, plină de cămăruţe întunecoase şi neîncălzite, sufocată de clienţi grăbiţi şi veşnic panicaţi, amatori de chilipiruri şi furtişaguri. Ştefan o învăţă să facă facturi, să ţină contabilitatea primară şi să numere cu uşurinţă banii. Nu reuşi să se obişnuiască cu o muncă ce nu se potrivea înclinaţiilor ei. Atrase de aspectul lui Ştefan, celelalte vânzătoare se declarau prietene devotate. Veneau la standul lor, povestind vrute şi nevrute iar uneori, seara, când aşa ca Ştefan altă dată, visa doar la momentul întinderii în aşternutul primitor, se trezea cu ele la uşă. Porneau discuţii interminabile, lipsite de rost şi numai cei şapte ani de acasă o opreau să nu le dea afară. Ducea, singură, tot greul acestui frecuş. Trebuia s-o verifice pe cealaltă vânzătoare, să-i numere banii, să ia atitudine când avea lipsuri. Ştefan aducea marfă de la Bucureşti iar în puţinele zile pe care şi le petrecea în Iaşi căuta distribuitori de mărfuri ieftine. Nu de puţine ori îi făcea observaţii în ceea ce privea modul de abordare a clienţilor, a felului în care îşi aranja şi depozita marfa. Produsele trebuiau să fie expuse la vedere, într-un fel anume, care să atragă cumpărătorii. În zilele aglomerate, aceştia se buluceau în încăperea mică şi la sfârşitul lor se trezea cu marfă lipsă. Bărbatul o dojenea şi-o înghesuia cu sfaturi care, de altfel, nu puteau schimba o stare de lucru universal valabilă în astfel de depozite. Luana deveni conştientă că nu face faţă, că nu vrea să mai continue acest zbucium obositor şi că cel mai bine, pentru relaţia dintre ei, era să-l lase pe Ştefan să angajeze pe cineva mai priceput decât ea. Se văzu scăpată şi liberă să se întoarcă la liniştea înşelătoare de altă dată. Zbuciumul acestei perioade avu câteva părţi bune. Achitară garsoniera în totalitate, îşi cumpărară maşină

şi Luana căpătă o doză de încredere în ea care-o făcu să nu-şi mai plângă de milă ci să aştepte cu răbdare oferta potrivită. Reveni la cărţile citite pe jumătate, la plimbările singuratice, renunţând să mai dea vina pe bărbatul ei pentru toate neîmplinirile. Descoperi, cu o oarecare strângere de inimă, că n-o mai afecta lipsa veşnică a lui Ştefan, că nu-l mai aştepta aruncându-şi, din cinci în cinci minute, ochii pe ceas. Uitară să mai facă dragoste, să mai dialogheze. Ea citea sau urmărea emisiunile de la televizor, el adormea imediat ce-şi aşeza capul pe pernă. Cândva, chiar şi supărată, privindu-l, îi tresărea sufletul şi-l dorea, o excitau trupul bine făcut, gura copilăros desenată, ochii mari şi calzi, mângâierea tandră şi pricepută. Acum, rarele momente care-i aduceau împreună erau forţate, de complezenţă, se terminau imediat, el fiind prea obosit iar ea grăbită să-şi reia lectura. Începu să facă drumuri cât mai dese la Sanda, Ştefan fiind nevoit să dea numeroase telefoane ca s-o facă să se întoarcă. Nu era prost. Simţea că o pierde. Sărutul ei pătimaş, care-l arunca odinioară în extaz, dispăruse. Scenele de gelozie şi interminabilele mustrări pieriseră, lăsând în urmă o indiferenţă dureroasă. Nevasta lui îşi reînnoise garderoba, îşi schimbase pieptănătura. Unduirile timide de puştoaică deveniră, fără ca el să ştie când, forme îndrăzneţe de femeie. Îi privea sânii pe furiş, lipsit de curajul de a-i mângâia, de a şi-i aduce aproape. Se trezi, peste noapte, lipsit de îndrăzneală şi iniţiativă în faţa unei femei superbe şi independente, pe care o dorea cu disperare. O striga pe nume şi totuşi cea de lângă el nu mai era Luana, fetiţa pe care o luase de nevastă.

Se întâmplă, într-una din zile, ca ea să-l reîntâlnească pe Victor Darie şi s-o cunoască pe soţia acestuia, Iuliana. Doamna Darie terminase facultatea de mecanică în anul în care se sistaseră repartiţiile. Nu părea să sufere din pricina absenţei unei deschideri profesionale. Victor avea propria afacere şi la fel ca Ştefan niciodată nu era acasă. Spre deosebire de Luana, Iuliana nu suferea din pricina asta sau, cel puţin, nu arăta că ar fi aşa. După un an de căsnicie rămăsese însărcinată iar acum micul Sergiu îi ocupa tot timpul. Până atunci, doamna Escu nu se gândise la copii. Era pentru prima dată când îşi punea un semn de întrebare faţă de

faptul că nu rămăsese gravidă, deşi nu folosise nici o metodă contraceptivă. În seara aceea, se repezi la soţul ei:

- Ştefan, vreau un copil.

Nici dacă ar fi câştigat lozul cel mare, bărbatul n-ar fi fost mai surprins şi mai fericit. O întoarcere atât de neaşteptată spre el îl lăsă cu gura căscată.

Se grăbi să răspundă:

- Imediat, iubito. Acum îl facem.

Dar Luana era serioasă.

- Cred că nu pot avea copii. Dacă nu am rămas însărcinată până acum, înseamnă că sunt bolnavă.

Ştefan se învârtea în jurul ei, ca un căţeluş ce aşteaptă bombonica.

- Vorbeşti prostii, draga mea. Toate femeile fac copii.

Se închise în baie preţ de câteva minute şi ieşi de-acolo mirosind, discret, a after shave şi pastă de dinţi. Luana se băgase în aşternut, obsedată de o îngrozitoare bănuială. El se aşeză pe marginea patului, îi luă mâinile într-ale lui şi le lipi de buze. Ea îl privi absentă, cu gândurile aiurea.

- Te iubesc, Luana. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea nu ştia şi nici nu mai conta, tot ce-şi dorea era un copil. Sesizând indiferenţa ei, bărbatul îşi pierdu elanul. Se duse la fereastră şi îşi afundă privirile în zarea neagră. Femeia spuse, dezamăgită:

- Tu nu vrei copii...

Ştefan o privi dezarmat şi dureros impresionat de frumuseţea ei.

- Nu-mi doresc nimic mai mult decât un copil cu tine. Dar aş vrea să-l concepem cu pasiunea şi exaltarea de odinioară. Ştiu că n-au mers toate între noi aşa cum ar fi trebuit, că te-am neglijat în favoarea afacerilor, dar te iubesc, Luana, din toată inima, din prima clipă în care te-am văzut. Nu mi-am dorit altceva decât să mă însor cu tine şi să-ţi ofer un trai din cel mai bun. De dragul tău bat drumurile în lung şi-n lat şi sunt mândru să te văd îmbrăcată la modă, aranjată şi lipsită de grija zilei de mâine. Orice bărbat cu capul pe umeri doreşte binele nevestei lui. Nu vreau să-ţi fac

vreun reproş, dar multe altele şi-ar dori să aibă ce ai tu. Ţi-am fost întotdeauna credincios, deşi tu te îndoieşti şi mă doare, aşa cum te doare pe tine faptul că te las prea mult singură, numai că tu ai foarte puţine momente când te gândeşti şi la mine. Crezi că-mi este uşor să dorm pe unde apuc, să conduc zile întregi, vară şi iarnă, veşnic stresat de gândul că ceea ce fac ne va aduce un trai mai bun sau, dimpotrivă, nenorocirea? Ai uitat să mă întrebi dacă mi-e foame, să mă pofteşti la masă sau să mă primeşti cu căldură în aşternutul tău. Am uitat amândoi să ne înţelegem, să ne îngăduim dar, mai ales, să ne iubim.

Luana fu impresionată. Îşi deschise braţele spre el şi încercă să conceapă un copil în condiţiile pe care şi le dorea soţul ei. Dar ceva anume stătea de-a curmezişul năzuinţelor familiei Escu. După o lună de speranţe, încercarea lor se dovedi zadarnică. La adăpostul încurajărilor lui Ştefan, cei doi încercară din nou. Iar şi iar până când, exasperată, femeia izbucni în lacrimi.

- Trebuie să mergem la doctor. Avem nevoie de ajutorul unui specialist.

Ştefan nici nu voi s-audă.

- Toată lumea face copii, Luana. Fir-ar să fie, ce mare lucru? Trebuie să ne relaxăm şi să ne detaşăm de toate problemele.

Îşi făcu mai mult timp pentru ea, petrecându-şi sâmbetele şi duminicile împreună, merseră la teatru, la operă, se plimbară pe străzi mână în mână şi dădură fuga, la un sfârşit de săptămână, până la Slănic. Zadarnic. Luana nu rămase însărcinată iar concluzia că ceva era în neregulă cu unul din ei ieşi la suprafaţă cu o forţă dezarmantă.

Bărbatul nu putea accepta că un mascul în putere, ca el, nu e în stare să facă ceea ce omenirea făcea de când lumea. Degeaba încerca familia Darie să-l convingă de importanţa ajutorului unui specialit. Ştefan rămânea pe poziţie. Nu va merge, niciodată, la doctor, să-şi pună viaţa sentimentală pe tapet. Dacă Luana voia să facă asta el era de acord.

Controlul medical al doamnei Escu avu loc într-o dimineaţă ca oricare alta. Însoţită de Iuliana, ea intra pentru prima dată în cabinetul unui ginecolog. Când zări masa albă şi suporturile

metalice ce se înălţau amenințător, nu-şi dori decât să se întoarcă şi să fugă cât mai departe. Dar medicul îi văzuse ochii mari şi speriaţi şi înţelese că femeia se afla la primul control.

- Nu trebuie să vă fie frică, doamnă Escu. Nu vă reţin mai mult de câteva minute şi vă promit că n-o să vă doară. Relaxaţi-vă, totul va fi bine.

Când, în sfârşit, se văzu scăpată, o luă la goană iar Iuliana abia reuşi s-o ajungă din urmă.

- Nu mai intru acolo niciodată, strigă Luana oripilată. A fost cel mai penibil moment din viaţa mea.

- Dacă vrei copii, asta te aşteaptă. Controale peste controale, durere şi situaţii jenante. Dar, crede-mă, satisfacţia e pe măsură.

Îi povesti lui Ştefan îngrozitoarea experienţă prin care trecuse.

- Vezi dacă nu mă asculţi niciodată? Ai răbdare. Va veni şi clipa noastră.

Când primi rezultatele şi află că nu e ea de vină, Luana rămase interzisă. Concluzia era una singură, amară şi dezastruoasă pentru căsnicia lor. Ştefan nu putea avea copii şi el nu concepea aşa ceva. Încrezător în forţele lui, în bărbăţia şi capacitatea sexuală, Escu nega pregătirea profesională a doctorului, a tuturor medicilor şi se răzvrătea împotriva omenirii întregi. Luana nu-l crezuse capabil de atâta îndărătnicie şi prostie. Ea voia un copil, mai mult decât toate bogăţiile din lume şi el, ca soţ al ei, era dator să i-l ofere. Nu dădea doi bani pe afacerile lui prospere, pe iubirea declarată la orice colţ de stradă, dacă nu făcea nici cel mai mic efort să-i dea unicul lucru cu adevărat important în viaţă. Porniră, astfel, pe un drum fără întoarcere. Luana căzu într-o tăcere îndărătnică, afişând o ranchiună duşmănoasă. El îi răspundea cu aceeaşi monedă, ascunzându-şi, infantil şi periculos, neputinţa. Îi interzise, copilăreşte, s-o mai viziteze pe Iuliana şi femeia râse sarcastic de neghiobia lui. Se răzbunau unul pe celălalt şi se legau de toate nimicurile pentru a-şi face rău reciproc. Luana simţi că începe să obosească. Se credea, din ce în ce mai mult, prinsă într-o capcană fără ieşire. Pronunţă, într-o discuţie cu familia Darie, cuvântul divorţ şi Iuliana se înfioră.

- Îţi dai seama ce spui? Oricât de încăpăţânat ar fi Ştefan, el nu merită asta. Te iubeşte şi mai devreme sau mai târziu va face cum spui tu.

Luana însă nu era convinsă că mai avea puterea de odinioară pentru a continua această căsnicie. Orice atingere a soţului ei o oripila. Vedea în el doar dorinţa animalică a bărbatului iar ea obiectul care împlinea această pornire. Se simţea folosită, minţită, înşelată.

Vestea nunţii lui Dan veni ca o mântuire. Îi dădu pretextul de-a fugi acasă, pentru a se ascunde sub fusta mamei. Revederea casei părinteşti, a verişorilor alături de care trăise momente de libertate şi fericire îi aduse, în oarecare măsură, detaşarea de care avea nevoie.

O găsi pe Bica la fel de energică şi binevoitoare iar Luana nu putu să nu-şi verse amarul la pieptul ei. Bătrâna îi mângâie părul, aşa ca altă dată, îi întinse farfurioara cu prăjituri, ca şi cum timpul s-ar fi dat înapoi şi ea ar fi fost, din nou, fetiţa frumoasă şi iubită a bunicii. Luana plângea cu lacrimi fierbinţi şi ameninţa că va divorţa.

Bica îi prinse faţa în palme şi-o privi cu dragoste în ochi.

- Să nu mai spui niciodată asta. Ai jurat în faţa lui Dumnezeu că vei fi alături de el şi la bine şi la rău. Domnul v-a unit, tot el vă va despărţi. Luana, unde ţi-e credinţa? Unde e fetiţa care mulţumea pentru toate lucrurile bune şi accepta, umilă, încercările pe care i le trimitea Cel de Sus?

Fetei îi era ruşine să spună că a uitat de Dumnezeu, că nu mai fusese la biserică de multă vreme şi că în inima ei se cuibăriseră tot felul de îndoieli şi deşertăciuni.

Ştefan sună să întrebe la ce oră e cununia civilă. Se afla la Bucureşti dar avea să vină în timp optim, pentru a fi alături de familia soţiei la fericitul eveniment. Luana îi puse în vedere să nu întârzie.

La ora zece dimineaţă, întreg alaiul se îndrepta spre starea civilă şi Luana intra în panică. Soţul ei promisese că va fi lângă ea. Perechi, invitaţii îşi făcură loc în sala de oficieri. Doamna Escu, rămasă afară, căuta în lungul străzii maşina bărbatului ei. Se

termină oficierea căsătoriei civile şi slujba religioasă de la biserică şi Ştefan tot nu apăru. Intră în sala de restaurant singură, aşa cum fusese în toţi anii nenorociţi ai căsniciei ei.

În acest timp, Ştefan Escu se chinuia în mijlocul drumului să repare maşina care-l lăsase baltă într-un moment de maximă urgenţă. Blestema de mama focului şi o presimţire sumbră îi strânse sufletul, sufocându-l. Dacă nu va fi lângă Luana la timp, se va întâmpla o nenorocire. Se afla la două sute de km de oraş şi nimic nu-l putea ajuta să-şi ţină promisiunea.

Luana, neagră de supărare în rochiţa de dantelă la fel de întunecată, privea dansul perechilor mişcându-şi în ritmul muzicii picioarele pe sub masă. Sanda scuza, în fel şi chip, absenţa lui Ştefan, accentuând indispoziţia fiică-si. Renar o privea cu milă din umbra partenerei sale. Dan, nebun de fericire, nu-şi slăbea mireasa din ochi, încercând să pună în practică lecţiile de dans pe care Luana i le oferise cu mult timp în urmă. Mătuşa Vanda, grijulie faţă de suferinţa nepoatei abandonate într-un astfel de moment, filozofa, cu un rictus în colţul gurii.

- Vezi, Ema, nu trebuie să te afli, musai, nemăritată, ca să fii singură!

Petrecerea se termină la cinci dimineaţa, spre uşurarea doamnei Escu. Se închise în camera ei, jurând că nu-l va ierta pe Ştefan. El bătu la uşa casei în jurul orei opt. Luana îi interzise mamei să deschidă.

- Te rog să fii educată, o repezi femeia. Sigur s-a întâmplat ceva de n-a putut veni. Termină cu prostiile!

Sătulă de faţadă de bun-simţ, doar de dragul ochilor lumii, fata ameninţă că-şi strânge lucrurile şi pleacă. Se repezi la dulap, scoase hainele şi le trânti pe covor. Sanda privea năucită când la uşa care se scutura sub bătăile enervate ale bărbatului, când la stiva de haine adunată în mijlocul camerei. Trezită de zgomot, Bica ieşi afară să vadă ce se întâmplă. Mătuşa Vanda apăru şi ea, chioară de somn, în capul scărilor. Mama începu să plângă.

- O să treziţi tot cartierul, Luana, mă faceţi de râs.

Într-un moment de neatenţie al fetei, femeia deschise uşa. Ştefan năvăli înăuntru.

- Iubito, te rog să mă ierţi. S-a stricat maşina. Am stat câteva ceasuri pe sub ea până să-i dau de capăt. N-a fost nimic intenţionat, crede-mă!

Ea înghesui boarfele într-un geamantan şi ieşi pe uşă, uitând că se afla îmbrăcată în cămăşuţă de noapte şi papuci de casă.

- Luana, treci înapoi, strigă Sanda, uluită.

Bărbatul se repezi după ea.

- Te porţi ca un copil răzgâiat şi mă scoţi din sărite. Lasă-mă să-ţi explic!

- Am terminat-o cu tine. De azi înainte, eşti liber să faci ce vrei.

Escu rămase locului preţ de o clipă, după care îi smulse geamantanul şi-l zvârli în mijlocul curţii, o săltă pe umăr şi ieşi pe poartă, în timp ce fata se zbătea şi urla drăceşte. Îi căzură papucii din picioare dar bărbatul deschise portiera şi-o trânti, ca pe un sac de cartofi, în maşină. Demară în trombă, sub privirile perplexe ale femeilor rămase în urmă.

- Nu trebuia să faci asta, spuse Luana într-un moment oarecare, în timp ce drumul se întindea în faţa lor drept şi impersonal. Nu sunt proprietatea ta. În ziua în care am să te părăsesc cu adevărat, n-ai să poţi face nimic să mă opreşti.

El o săgetă cu o privire de gheaţă şi conduse nebuneşte, într-o tăcere apăsătoare, tot drumul până acasă.

După trei săptămâni, sună telefonul. Mara, fosta colegă de bancă, o anunţa că la sfârşitul lunii se organiza revederea după zece ani de la terminarea liceului. Luana n-avea nici cea mai mică dorinţă de a participa, dar la insistenţele fetei nu mai avu ce face şi promise că va fi prezentă.

Nu-i spuse nimic lui Ştefan. Lăsă, doar, un bilet pe masă: „Am plecat la mama”. Jignit de plecarea ei inoportună, el nu dădu nici măcar un telefon.

Luana se întâlni cu Mara şi Bogdan în faţa liceului. Clădirea frumoasă, din cărămidă, făcu aceeaşi impresie plăcută asupra ei la fel ca întotdeauna. Îi dădură lacrimile văzându-şi adunaţi, la intrare, mai toţi foştii colegi de an. Familia Darie era şi ea prezentă şi întrebă de soţul ei. Luana strâmbă din nas. Iuliana

gândi că indiferenţa femeii nu e de bun augur dar preferă să nu facă comentarii. Îi iubea pe amândoi, în egală măsură, dar un final nefericit al căsniciei lor îl punea în vina Luanei. Cerea prea mult şi nu făcea nici o concesie. Nimeni nu avea totul. Era convinsă că, abordând o tactică potrivită, îl putea face pe soţul ei să înceapă un tratament care să le aducă acel copil atât de mult dorit. Iubirea sinceră a lui Ştefan, îngăduinţa Luanei faţă de el şi aprecierea muncii titanice pe care acesta o depunea erau suficiente pentru ca ei să-şi găsească fericirea binemeritată. Se temea, însă, că ea nu va face asta. Ba mai mult, avea o groaznică presimţire că urma să facă o mare prostie.

Se adunară, cu toţii, în sala de festivităţi, sala în care, cândva, se ţineau lungile şedinţe U.T.C. La tribuna înălţată cu câţiva centimetri luară loc, rând pe rând, mai bătrâni şi mai obosiţi, profesorii celor patru ani de liceu. Doamna dirigintă slăbise îngrozitor, i se trăseseră obrajii şi se zvonea că e foarte bolnavă. Director era acum profu de geografie, care apăru cu aceeaşi veselie debordantă pe care i-o cunoşteau foarte bine. În timp ce foştii dascăli îi priveau direct, în faţă, elevii, acum oameni în toată firea, cu familii şi responsabilităţi, schimbaţi şi maturizaţi, se analizau cu reţinere. Dana Lupe se îngrăşase îngrozitor. Era, aproape, de nerecunoscut. În vremea anilor de liceu, fusese socotită una dintre frumuseţile şcolii. Toţi băieţii se topeau de dragul ei. Intrase în sală cu o vervă obositoare, cu aceleaşi aere de femeie fatală deşi părul lung dispăruse, lăsând loc unui ciuf scurt şi platinat, cocoţat pe un cap mare şi rotofei. Fardată strident, cu speranţa că cearcănele prea vizibile vor fi acoperite, Dana Lupe nu mai făcea impresia de altă dată. Majoritatea fetelor se îngrăşaseră. Deveniseră femei în toată regula, durdulii şi apetisante, făcând ca Luana să pară, prin tăcerea şi trupul zvelt, o fetiţă timidă, abia ieşită în lume. Cu tenul alb, curat, ochii creionaţi discret cu dermatograf negru, silueta armonioasă, îmbrăcată într-un costum de firmă şi pletele ondulate, răsfirate pe spate, aşa cum colegii n-o mai văzuseră până atunci, doamna Escu atrăgea toate privirile.

Se aşezară pe clase şi se strigă catalogul. Cel nominalizat se ridica în picioare şi spunea „prezent” iar în câteva cuvinte

povestea ce-a realizat în cei zece ani de la terminarea şcolii. Majoritatea erau căsătoriţi, aveau copii şi erau mulţumiţi de profesiile pe care le aveau. Liceu cu renume prin somităţile pe care le crease, profesorii se lăudau acum, o dată în plus, cu oameni inteligenţi şi cu funcţii înalte, împrăştiaţi prin toată ţara. Cei mai mulţi terminaseră o facultate şi ocupau posturi importante în diferite instituţii.

Luana aştepta, cu groază, momentul când va trebui să vorbească. Ce realizase ea? Avea o căsnicie nefericită şi stearpă, facultatea o agăţase în gard şi locul ei de muncă era în bucătărie. În clipa când se văzu ridicată deasupra celorlalţi, cu toate privirile aţintite asupra ei, simţi că i se înmoaie picioarele. Ochii i se umplură de lacrimi. Dirigintele din prima treaptă de liceu vorbi înaintea ei:

- Luana ar trebui să ne spună prin cântec realizările ei de până acum. Dincolo de tot ceea ce a făcut sau ce va face, noi ne vom aminti de ea prin vocea, suavă, care ne-a încântat de atâtea ori.

Se aşeză şi o sudoare rece i se prelinse pe spate. Scăpase de explicaţii, fusese strigat următorul. La sfârşit, ciocniră câte o cupă de şampanie. Femeile nu conteneau să se mire de transformarea miraculoasă a colegei Leon, din fetiţa slabă şi băieţoasă de odinioară în femeia superbă de astăzi. Aflând că nu are copii, răsuflară mai uşurate.

- Ai să vezi că după ce naşti toate se vor schimba. Te trezeşti că nu-ţi mai vin hainele, că ţi s-au lăsat sânii şi că bărbatul se uită după altele.

Marc Antal veni la ea să o salute. Luana Leon era o apariţie căreia orice bărbat, mai ales un fost prieten, nu putea să-i reziste. El nu contenea s-o copleşească cu laude şi nu făcea nici un efort să ascundă admiraţia pe care o încerca atunci când o privea. Se formă în jurul lor un cerc gălăgios de colegi. Bărbatul îşi apropie gura de urechea ei, pentru a se face auzit.

- Vechile obiceiuri nu s-au pierdut. Ce frumos!

Întoarseră capul simultan. În faţa lor, Rosti Seneg zâmbea maliţios. Îşi aruncă privirea răutăcioasă în ochii negri ai femeii, cu

neruşinate înţelesuri. Şocată şi rănită, Luana nu ripostă. Marc se retrase cu discreţie, lăsând-o să facă faţă singură săgeţilor otrăvitoare. Cei doi se cântăriră îndelung şi, cu cât privirile lui stăruiau mai mult asupra ei, cu atât se îndulceau şi căpătau reflexe de admiraţie. Simţind că se înmoaie, Rosti lăsă paharul pe măsuţa de lângă el, zise un „La revedere" din vârful buzelor şi se depărtă.

Masa festivă şi dansul s-au desfăşurat, la sfârşitul săptămânii, la Durău. Frumoasa staţiune montană primise votul unanim al participanţilor. Tot la insistenţele Marei a fost şi doamna Escu prezentă.

Se purta mini şi Luana îmbrăcase o rochiţă de firmă, din mătase subţire, două palme deasupra genunchiului, cu volane lungi, în triunghi, la mâneci. Îşi prinsese părul într-un coc rebel şi încălţase o pereche de cizmuliţe fine, aduse de Ştefan din Ungaria. Iuliana o admiră cu sinceritate:

- Eşti cea mai frumoasă femeie de aici!

- Şi cea mai singură, ripostă Luana cu amărăciune.

Spre surprinderea ei, după un pahar de vin, reuşi să se simtă bine. Foştii colegi o invitară la dans, familia Darie, Mara şi Bogdan făcură tot posibilul să nu se simtă stingherită. Toate merseră ca pe roate până în jurul orei unu din noapte. Se aflau adunaţi la bar când cineva o întrebă unde îi e soţul. Luana se fâstâci. Iuliana încercă să schimbe vorba dar Rosti Seneg, cocoţat pe un scaun, insistă ca ea să răspundă. O privea fix, aşteptând. Fata încercă să scape.

- Dar tu de ce eşti singur, Rosti? Unde e soţia ta?

- Nevasta mea e în spital. Tocmai mi-a născut al doilea băiat.

Se uita la ea râzând ironic, cu superioritate, de parcă i-ar fi cunoscut povestea.

- Acum spune tu unde ţi-e bărbatul.

Sub privirile tuturor ea căută, cu disperare, un răspuns. În final, renunţă să-şi mai bată capul şi spuse într-o doară:

- E acasă. Dă cu var. Facem curăţenie.

Rosti Seneg încremeni.

- Îţi baţi joc de mine!

- Nu. Ăsta e adevărul.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ea minţea, cu aceeaşi dezinvoltură şi nesimţire ca întotdeauna.

- E cea mai proastă scuză pe care am auzit-o vreodată, Luana. Eşti la fel de neruşinată şi de ipocrită ca în liceu.

Le întoarse spatele şi plecă, spumegând de furie. O ura din tot sufletul. Îşi dorea să se întoarcă şi s-o lovească atât de tare, încât ea să cadă, să se facă fărâme, să nu mai mişte vreodată. Arogantă, prefăcută şi proastă, o omidă slăbănoagă ce avusese neruşinarea să se transforme într-un fluture, să-i ia lui minţile, sufletul şi viaţa. Urcă în cameră şi trânti uşa.

Luana se întoarse la masă tremurând de nervi. Cum de-şi permitea s-o jignească în faţa tuturor? Ce-l interesa pe el viaţa ei de familie? Scrâşnea din dinţi şi încleşta pumnii, roşie de mânie.

- E un bădăran, un necioplit.

Mara încercă s-o tempereze:

- Nu-l lua în seamă. Când a fost altfel?

- Ai dreptate. Niciodată n-a scăpat ocazia să mă insulte dar acum sunt femeie în toată firea şi nu accept să mă mai trateze ca pe o fetiţă neghioabă. Astăzi va plăti pentru toate ofensele. E ultima palmă pe care mi-o dă.

Se ridică pe neaşteptate de la masă şi ieşi din sală. În holul hotelului, o luă la fugă pe scări. Se opri gâfâind în faţa camerei ocupate de Seneg şi bătu cu putere în uşă. El deschise brusc, gata să se repeadă la nenorocitul care îndrăznea să-l deranjeze. Tresări când o văzu. Deşi venise hotărâtă să-l jignească, în fel şi chip, ea nu reuşi să spună decât:

- Când o să-ţi vină mintea la cap şi-ai să doreşti să-ţi ceri scuze pentru toate insultele de până acum, ştii unde mă găseşti.

Îi întoarse spatele şi-l auzi strigând:

- Luana!

Aceeaşi voce, ce trăda un simţământ aparte, ca în ziua în care îi pusese mâinile la ochi. Se întoarse să-l privească şi să-l certe dar Rosti începu să bâlbâie scuze şi iertăciuni, cu fruntea lipită de tocul uşii. Văzându-l atât de infantil şi de neputincios, Luana izbucni în plâns. Un hohot amar de ciudă şi ură faţă de toţi bărbaţii care-i ieşiseră în cale doar s-o facă nefericită. El se repezi spre ea,

simţind că i se rupe sufletul de milă. Intrară în cameră şi o ajută să se aşeze pe pat, dădu apoi fuga în baie să-i aducă un pahar cu apă.

- Nu vreau apă. Vreau ceva tare, să mă îmbăt şi să uit de voi, toţi bărbaţii, copii născuţi să-mi aduceţi suferinţă.

Tânărul coborî la bar şi reveni cu o sticlă de vin. Turnă în paharele mari de pe noptieră şi ea bău cu sete, printre sughiţuri.

- Mai vreau unul!

- Ai să te îmbeţi, Luana...

- Şi ce dacă! Vreau să fac, într-adevăr, ceva rău, să ai motive reale pentru a mă oropsi.

Rosti îngenunche lângă ea şi-i prinse mâinile, lipindu-le de fruntea şi de buzele lui fierbinţi.

- Luana, nu pot să-ţi spun în cuvinte ce e în sufletul meu. Nu mă pricep la vorbe şi tu nu mi-ai dat nici o şansă pentru a-ţi demonstra că...

Îşi ascunse obrazul la pieptul ei şi ea îi mângâie părul, începând să se scuze pentru toate întâmplările nefericite din trecut, încercând să-l convingă cât de mult suferise din pricina lui. La rându-i, Rosti îi şterse lacrimile şi îşi lipi fruntea de fruntea ei, uimit şi fericit că-i poate spune, fără teamă, ce simte pentru ea. Îşi amestecară lacrimile, trăirile şi sufletele şi buzele lor se găsiră cu surprindere, fierbinţi, dezlănţuite şi zăpăcite de emoţie. Se lipiră unul de altul năuciţi, căutând cu frenezie să aducă împlinirea viselor de altă dată. Aşteptaseră atât, doriseră, cu ardoare, o clipă ca asta, de la prima zvâcnire de iubire. Ameţiţi de vin şi de trupurile tinere, ce învăţaseră între timp împlinirea, se rătăciră pe un drum fără întoarcere, uitând de îndatoririle şi jurămintele conjugale.

Rosti o iubise cu devotament, cu un fanatism ce-l împinsese la gesturi nebuneşti. Îi fusese frică să-şi recunoască sentimentele, să creadă în nevinovăţia ei şi s-o ierte. Se temuse, cu o groază de moarte, să-şi împlinească trăirile. Se însurase, la sfârşitul anului I de facultate, înveninat de o aversiune oarbă împotriva a tot ceea ce reprezenta femeia pe pământ. La scurt timp, descoperi că tânăra soţie avea structura sufletească a femeii care-l adusese pe lume. Rece, neîndurătoare, obsedată de disciplină. Urî şi mai mult toate

reprezentantele acestui sex „slab” dar mai ales pe fata din liceu, care continua să-i bântuie fanteziile, visele, amintirile. Aşteptase, cu o răbdare despotică, trecerea celor zece ani, pentru a-i arunca în faţă dispreţul. Gândul că o va găsi măritată, la braţul cine ştie cărui specimen masculin, îl scutura de groază. Ea, însă, i se înfăţişase singură, speriată şi pierdută, amăgindu-l iarăşi, trezindu-i speranţele adormite. Lacrimile amare i-au luat minţile. La fel şi trupul perfect, dăruirea totală, necondiţionată, împletirea deplină cu inima şi dorinţa lui.

Urcară mână în mână până la nori şi căzură în hăul cel mai adânc de atâtea ori, sortiţi pierzaniei, că nimic nu mai putea opri dezlănţuirea păcătoasă. Luana oferea clipei aceeaşi pasiune cu care trăia fiecare moment al vieţii ei. Simţea exaltarea bărbatului iar singurul gând coerent era acela că ea provocase nebunia şi se simţea mândră de robia în care-l aruncase. Se răzbuna sleindu-l, îmbătându-l, furându-i sufletul.

Zorile veniră peste ei ca nişte demoni trimişi să-i aducă-n iad. Lumina abia născută a zilei le arătă dezastrul. Aşternuturile boţite, trupurile goale şi asudate, semne dezmăţate a fărădelegii lor. Amintirea lui Ştefan o făcu să sară din pat şi să-şi caute în neştire hainele. Ochii lui Rosti o urmăreau cu încăpăţânare, fără să-i poată opri. Se ascunse în baie, pradă celei mai cumplite disperări. Nu avu curajul să se uite în oglindă. Îşi strânse părul, cu mâini tremurânde. Nu-şi dorea decât să se prăbuşească şi să moară, să scape de ruşinea de-a ieşi de-acolo, de-a se întoarce la viaţă. El o aştepta aşezat pe marginea patului. Nu-şi putea înfrâna gândul că ea este a lui, că nu trebuia să plece, că n-o mai putea lua de la capăt, aşteptând-o şi visând-o. Luana murise între timp şi ochii ei goi îl umpleau de spaimă. Stătea în pragul uşii rătăcită iar el îi îngâna numele aiurit. O văzu ieşind ca o stafie, lăsându-l singur, pradă unei dureri fizice născute spontan, fără leac. Simţi că ceva, în adâncul trupului, s-a rupt şi că totul, absolut totul, se va termina, cât de curând.

* * *

Când Ştefan sună s-o cheme acasă, hotărârea era luată şi de nezdruncinat. El veni la gară s-o ia cu maşina dar femeia palidă, îmbrăcată modest şi cu părul strâns, nu era aceea pe care o aştepta. Simţi că i se strânge sufletul de negre presimţiri. Crezu că se întâmplase ceva rău dar răspunsul ei că erau, cu toţii, bine, îl nelinişti şi mai tare. Luana nu-l privi nici o clipă în ochi iar în momentul în care păşi pragul casei se îndreptă spre dulap şi scoase hainele ei şi valizele. Bărbatul se trezi depăşit de situaţie. Pregătise masa, cu sfeşnice şi lumânări aprinse, cumpărase şampanie şi tort de ciocolată, pentru că în ziua aceea se împlineau şapte ani de la căsătoria lor. Se gândise încontinuu la relaţia dintre ei şi hotărâse să se schimbe, să-şi facă timp, cu orice preţ, pentru ea. Să-şi calce pe inimă şi să meargă la medic, să-i facă un copil şi să vadă, în acest fel, căsnicia lor consolidată. Se considera unicul vinovat de situaţia în care se aflau. Se amăgise, amarnic, crezând că tot ceea ce face e doar pentru ea. Îi plăcea să colinde ţara în lung şi-n lat, să se împăuneze că face bani, îl sufoca fiecare oră petrecută între cei patru pereţi ai casei, lipsit de o activitate reală. Refuzase să-şi aducă-aminte că nevasta lui nu e femeia pe care s-o dresezi cum vrei, pe care s-o obligi să trăiască o stare impusă. Se îndrăgostise de ea pentru voluntarismul şi independenţa ei înăscute. Era inteligentă şi plină de viaţă iar el avea obligaţia s-o ajute să-şi facă o carieră. Se întrebase, în lungile zile de singurătate, cum de nu văzuse toate astea până acum. Era fericit că se deşteptase, înainte de a fi prea târziu.

Faptul că Luana îşi strângea lucrurile, fără să-l privească, fără nici un cuvânt, uitând cu desăvârşire de importanţa zilei, îi dărâma toate planurile. Se uita la ea prostit, neştiind ce să spună. Cu sufletul strâns, femeia îi simţea privirea înfiptă în ceafă dar nu ştia cum să-şi înfrâneze purtarea aberantă, de prost gust şi nici cum să înceapă să anunţe sfârşitul. Ea, cea de neîntrecut, de neînvins, plină de morală şi educaţie, crescută în spiritul dreptăţii şi a fricii faţă de Dumnezeu, căzuse în cea mai cumplită mocirlă. Cum să-i spună soţului ei că devenise o neruşinată, că se aflau la un capăt de drum şi că nimic

nu-i mai putea întoarce? Era obosită, sfâşiată şi incapabilă să vorbească. Văzu masa frumos aranjată şi îşi aminti. Se împlineau şapte ani de la unirea lor. Momentele de emoţie, de jurăminte şi frumuseţe, se aflau departe, lepădate şi uitate în cine ştie ce zi, a cine ştie cărui an din viaţa lor împreună. Probabil că nu-l iubise îndeajuns. Îl înşelase nu numai trupeşte ci şi sufleteşte, lăsându-se îmbătată de frumuseţea şi sexualitatea lui, de succesul la femei. Adorase să se ştie aleasa, invidiata, soţia unui bărbat superb, de dragul căruia femeile ar fi fost capabile de orice. Se aruncase în braţele lui ca să-şi vindece rănile, uitând să bage de seamă că ceea ce oferea nu era, nici pe departe, detaşarea, dăruirea totală şi emoţia interioară determinate de o iubire adevărată.

- La mulţi ani, nevastă!

Glasul lui avu efectul unui tunet. Se dezechilibră şi simţi că-i pocnesc timpanele. Vocea groasă, de bărbat viril, sună ca o ameninţare din ceruri. Întoarse capul şi-l văzu căzut într-un fotoliu, privind-o cu ochi de gheaţă. Ştefan întinse mâna spre valizele deschise.

- Astea ce trebuie să-mi arate, că mă părăseşti?

Era îmbrăcat în cămaşă de mătase, culoarea coniacului şi pantalon de vară bej. Părul negru, cu o lucire aparte, gura senzuală, aceeaşi frumuseţe şi eleganţă unică... Se măritase cu el ca să-l posede, să se bucure de puterea şi de bărbăţia lui.

Ştefan îşi încleştă mâinile de braţele fotoliului. Ce diavol intrase în mintea ei ca să-l distrugă, să-i dea viaţa peste cap? Răcni:

- Vorbeşte!

Femeia căzu moale pe covor, cu genunchii îndoiţi.

- Vreau să divorţez.

El râse, un hohot răguşit, de pe altă lume.

- Să divorţezi... Eşti nebună!

- Nu ştiu ce să fac altceva dar ştiu că asta e ultima noastră zi împreună.

Bărbatul se repezi spre ea, o smulse de jos şi-o izbi de perete.

- Crezi că poţi intra în viaţa mea, furându-mi raţiunea şi inima iar mai apoi să mă arunci, ca pe un gunoi, după bunul tău

plac? Să mă laşi cu vise şi jurăminte neîmplinite, la cheremul unei vieţi goale şi deşarte? Glumeşti, nu-i aşa? Vrei să mă forţezi să fac ce vrei tu. Nu-i nevoie de asta. De când ai plecat, mă învinovăţesc întruna. Ştiu că ai dreptate. Am să merg la doctor şi-am să-ţi fac un copil. Renunţ la depozit, m-am gândit bine. Am să deschid...

- Divorţez, Ştefan. Nimic nu mă mai poate întoarce. Toate astea vin prea târziu.

El văzu privirea ei hotărâtă, femeia care nu era a lui, imposibilitatea de a schimba ceva. Orbit de neputinţă şi de dragostea pentru ea, ridică mâna s-o lovească. Luana închise încet ochii, sperând ca pumnul lui să fie puternic şi s-o adoarmă pe vecie. Îi simţi atunci buzele fierbinţi peste ale ei, le lăsă să-i alunece agale pe gât, îl înlănţui şi se ascunse la pieptul lui, şoptind:

- Niciodată n-am să mai pot face dragoste cu tine.

Ştefan Escu n-avea nevoie de mai mult. Nu voia să ştie, nu-şi dorea să afle, în adâncul sufletului intuia adevărul şi era convins că nu va face faţă unei confirmări. Se aşteptase la aşa ceva? Crezuse, vreodată, că e posibil, că ea e în stare să facă asta? O neglijase, o dezamăgise într-atât? Ştia că, ceva mai târziu, nu va mai conta şi atunci o va căuta, o va determina, prin toate mijloacele, să se întoarcă la el. Între timp, nu putea decât să-i facă jocul.

Îşi văzu soţia îndreptându-se spre uşă. Spuse, încercând să-şi amâne lacrimile pe mai târziu:

- Viaţa mea nu va mai fi la fel fără tine. N-am să mă mai pot întoarce în casa asta ştiind că tu nu mai eşti aici. Deşi te îndrepţi spre un mal îndepărtat, eu nu voi face altceva decât să merg după tine. Într-o zi, te vei întoarce la mine, Luana. Ai jurat în faţa Domnului. Nu te va lăsa să faci altfel.

Ea coborî împovărată scările şi o dată ajunsă în stradă izbucni în plâns. Lacrimi amare, puhoaie devastatoare gata să inunde pământul, arzându-i obrajii, pustiindu-i sufletul, perdea opacă şi dureroasă prin care nu reuşea să vadă drumul pe care trebuia să apuce.

CAPITOLUL V

Lumina ochilor mei

Divorţul s-a pronunţat într-o zi de august. În momentul în care căsătoria a fost declarată desfăcută, Ştefan a luat-o de mână şi-au ieşit împreună afară. Sanda i-a ajuns din urmă, hohotind de plâns. Nu-i venea să creadă de câte prostii era fiică-sa în stare. Abandonase şcoala, acum pe bărbatul acesta extraordinar, care-i oferise mai mult decât putea spera o femeie. Ce-o mai aştepta, oare? S-au îndreptat amândouă spre gară, lăsându-l pe Ştefan în faţa tribunalului incapabil să se mişte.

Familia a primit-o cu răceală, într-o tăcere plină de reproşuri şi dezaprobare. Mătuşa Vanda nu putea pricepe cum, în timp ce altele ar fi dat orice să se mărite, răsfăţata blondă renunţa la un soţ dotat cu toate calităţile. Altădată conciliantă sau nepăsătoare la acţiunile celorlalţi, mătuşa Anda o sfida cu o privire glacială, aruncată peste nasul ridicat a superioritate. Sanda, intrată în gura târgului şi judecată de lipsă de control asupra fetei, nu mai putea ieşi din casă de groaza bârfelor la colţ de stradă. Biata femeie, era devastată. Cum aveau să trăiască amândouă dintr-un singur salariu? Nu mai erau vremurile de altădată când, cu bani puţini şi o relaţie, umpleai frigiderul. Acum, deşi magazinele musteau de bunătăţi, preţurile exagerate te ţineau la distanţă, serviciul nu mai era sigur iar ea îşi pierduse elanul şi încrederea din tinereţe. Avea o anumită vârstă când nu dorea altceva decât o viaţă liniştită şi un nepoţel care să-i ţină de urât. Se izbea zilnic de învinuirile neamurilor, de tăcerea dureroasă a Luanei care se înstrăinase, devenise o femeie distantă şi inabordabilă. Tânjea după discuţiile interminabile din timpul liceului, după urletele jocului neobosit din copilărie. O durea sufletul s-o vadă neîmplinită, cufundată în

singurătate şi suferinţă iar necunoaşterea motivului care o făcuse să divorţeze o dezarma complet.

Fata, închisă în camera ei, dormea ziua întreagă iar noaptea ţintuia tavanul cu o privire goală şi rătăcită. Încerca, cu disperare, să-l uite pe Ştefan, să depăşească momentele încărcate de mustrările conştiinţei. Chinuindu-se să se detaşeze de ea însăşi, se întreba, uluită, cum de fusese în stare o femeie cu educaţie sănătoasă, crescută în spiritul credinţei, să dea dovadă de atâta slăbiciune şi desfrânare, ce sentimente puerile şi înşelătoare o determinaseră să cadă în braţele unui bărbat care nu făcuse vreodată altceva decât s-o dezamăgească. Se învârtea prin cameră, cu degetele înfipte în părul încâlcit, întrebându-se continuu, fără putinţa de-a se opri: „Cum de l-am înşelat pe Ştefan?" Îi părea rău de tot ce făcuse, fusese preocupată doar de cerinţele şi aşteptările ei, neştiind că viaţa în doi înseamnă concesii, răbdare, acceptare a năzuinţelor şi speranţelor celuilalt. O înnebunea singurătatea, una mult mai cruntă decât cea dintâi, dar nimic n-o împovăra mai tare ca regretele. Îi era dor de Ştefan. Un dor pustiitor şi neostoit, care-o făcea să se trezească lac de sudoare, măcinată de o dorinţă sălbatică de a-l strânge în braţe, de a-şi lipi buzele de buzele lui, trupul de trupul lui, de a mai fi, măcar o dată, împreună. În momentele de acalmie, nu putea să nu-l învinuiască pentru crizele din căsnicia lor, pentru încăpăţânarea de a fi mereu absent din viaţa şi patul lor conjugal. În condiţii normale, era sigură că n-ar fi greşit niciodată. Ştefan nu încercase suficient s-o înţeleagă, s-o asculte, s-o oprească. Deşi ştia că nimic n-ar fi întors-o din drum, acum, în clipele de jalnică smerenie şi singurătate, îl ura pentru înţelegerea şi îngăduinţa de care dăduse dovadă atunci când acceptase să-i facă jocul.

Singura care a lăsat-o să-şi macine în linişte nefericirea a fost Bica. Fără nici un cuvânt de reproş la adresa nepoatei, bătrâna îşi petrecu ore în şir în biserică, rugându-se, cu încrederea de-o viaţă, pentru fericirea bietei copile. În ciuda credinţei de nezdruncinat şi a respectării necondiţionate a poruncilor Domnului, Bica nu-i comentă gestul şi nu-i aruncă în faţă blestemăţia divorţului. Îi acceptă decizia, chiar dacă n-o înţelegea şi nu era de acord cu ea,

ferindu-se să facă observaţii care s-o demoralizeze şi mai tare. Atitudinea bunicii a fost suportul moral care a pus-o pe picioare. Luana a început să mănânce, să iasă din casă, să-şi viziteze fostele colege stabilite în oraş iar într-o bună zi a cumpărat presa şi-a văzut că ziarul local „Ochiul” angaja dactilografă. S-a prezentat la redacţia ziarului şi făcând o impresie deosebită prin seriozitatea afişată a fost angajată pe loc. Deşi salariul fetei reprezenta un sfert din retribuţia lunară minimă pe economie, Sanda era fericită s-o vadă activă şi preocupată de o meserie care-i făcea plăcere.

În scurt timp, redactorul-şef, profesor de limba română, constată că noua angajată are posibilităţi intelectuale cu mult peste cerinţele funcţiei sale. O încurajă să scrie. După câteva zile, Luana îi aduse „Întoarcerea acasă”, o compoziţie duioasă despre pribegia înşelătoare a celor ce caută împlinirea printre străini: „Cine n-a trăit departe de casă nu ştie ce înseamnă să revii, după ani, acolo unde te-ai născut, acolo unde sunt părinţii, fraţii, prietenii şi cunoscuţii. Acasă! Ce poate suna mai frumos, mai aproape, mai al tău?... Străduţa copilăriei tale e aşa cum ai lăsat-o la plecare, magistrala plimbărilor cu bicicleta te impresionează în acelaşi fel, liceul, banca primului sărut, toate te-au aşteptat cuminţi să te întorci... Nimic nu s-a schimbat. Doar oamenii. Oamenii nu mai sunt aceiaşi. Nici tu nu mai eşti”.

Patronul, fost muncitor în laminor, deschisese ziarul cu bani împrumutaţi de la un frate fugit în străinătate pe vremea lui Ceauşescu. Lipsit de cultură şi ghidat doar de cele zece clase pe care le terminase, axase ziarul pe rubrica sport şi cea privitoare la evenimentele de scandal. Articolul Luanei nu avea nimic spectaculos. Fiul nu-şi înjunghiase tatăl pentru o palmă de pământ, Costel nu se spânzurase în şura casei de scârba nevestei. La insistenţele redactorului-şef, Dorin Velea, articolul apăru, totuşi, într-unul din numerele ziarului. Urmară altele, sub aceeaşi oblăduire, cu înţelegerea să nu primească nici un ban pentru scrierile ei, apoi o poezie, pornită din tristeţea unei nopţi albe, sub obsesia chinuitoare a gândului la Ştefan:

Nădăjduiesc să pot privi în ochii tăi rotunzi,
ca de fată,
Nădăjduiesc să pot citi uşor şi profund al tău gând,
Nădăjduiesc, ca o biată fărâmă umană uitată,
Oriunde, oricum şi oricând!

Nădăjduiesc ca buzele tale copilăresc desenate
Să mă lase să le gust, să le frământ,
Nădăjduiesc această uitare de tot şi de toate,
Oriunde, oricum şi oricând!

Nădăjduiesc să-mi dăruieşti trupul tău, sufletul tău....toate!
Nădăjduiesc să colind peste ani al tău nume purtând
Şi tot nădăjduiesc, într-o singurătate de moarte,
Oriunde, oricum, oricând...

Uneori, la sfârşit de săptămână, mergea cu ziarul la Bacău, la tipografie. Dorin era fascinat de puterea ei de muncă şi de talentul literar. La nici două luni de la angajarea fetei, propuse patronului s-o treacă în rândul redactorilor, cu drepturi egale de salarizare. Se iscă atunci un protest general. Majoritatea bărbaţi, le era peste putinţă să accepte urcuşul rapid al unei fetiţe visătoare, ce reprezenta un real pericol pentru cariera lor. Se supuse la vot. Singurul favorabil fu acela al redactorului-şef. Văzând îndărătnicia celorlalţi, acesta ameninţă că-şi dă demisia. Şedinţa se suspendă, hotărârea urmând a fi luată mai târziu. Gheorghe Ereş, realizatorul rubricii sport, într-un moment de savantă filozofeală, trase concluzia că între domnişoara Luana şi Dorin Velea ar fi oarece relaţii nepotrivite, aceasta fiind singura explicaţie a interesului plin de elan al bărbatului. Consideră că are dreptul, la rândul său, să guste din „bunătăţile" pe care le afişa „copila". Într-una din zile, se postă în faţa ei şi-i spuse galeş:

- Domnişoară, ce-ar fi să mergem împreună, duminică, să ducem ziarul la tipografie? Putem lua, apoi, o cameră la hotel, bem ceva, ne simţim bine şi ne întoarcem cu trenul de seară.

Atentă la ceea ce făcea, Luana nu realiză sensul cuvintelor. Îl puse să repete şi bărbatul repetă cu seninătate. Ea se înroşi şi

începu să urle. Îl făcu în fel şi chip, ridicând caietul de pe care copia să i-l izbească în cap. Gheorghe Ereş se simţi teribil de ofensat. Timp de o săptămână o şicană şi-i întoarse toate jignirile, cu vârf şi îndesat. Scoasă din fire, Luana i-o trânti de la obraz:

- Uite ce e, nene Gicuţă, am mai trecut prin asta într-un moment al vieţii când nu eram decât o fetiţă prostuţă şi plină de sentimente puerile. Acum nu mai am nici un chef să suport mojiciile unor creaturi nenorocite ca dumneata. La prima jignire pe care mi-o mai aduci, te dau cu fundul de pământ de-ţi sar ochii din cap. E clar?

Era greu să ţi-o imaginezi, gâză mică şi subţire, răsturnând cu picioarele în sus ditamai matahala dar avea o lumină în priviri care te punea pe gânduri vizavi de faptul că, într-un moment de maximă furie, n-ar fi găsit forţa necesară să facă o astfel de minune.

Acasă, treburile nu stăteau deloc bine. Mătuşile şi bărbaţii lor o luaseră razna, căutând tot felul de pretexte pentru a face familiei Leon viaţa amară. Nu le mai încăpeau rufele pe sârmă din pricina rufelor Sandei, recolta de struguri, culeasă din via întinsă prin toată curtea, fu împărţită doar la trei, Bica fiind nevoită să facă gestul de-a oferi pe ascuns jumătate din partea ei fiicei celei mari. Gazul abia le pâlpâia în sobe pentru că femeile căzute în dizgraţie consumau „exagerat”. Dan şi nevasta lui păreau să împărtăşească aceleaşi sentimente. Luana suferea văzându-şi prietenul devotat de odinioară îndoctrinat şi părtaş la astfel de mizerii. Marcată de conflictul din familie, Luana scrise „Scaune lipicioase”, un articol acid despre aleşii sorţii: „Unora dintre noi, într-un moment oarecare al vieţii, le-a pus Dumnezeu mâna în cap cocoţându-i în scaune confortabile undeva, deasupra noastră. Întru deplina lor siguranţă şi pentru a-şi păstra marele mister, aceste scaune <funcţionează> în spatele unor uşi bine ferecate. Ne îndoim spinările la fiecare deschidere a lor, ne furişăm cu teamă ochii la orice întrevedere cu marele înscăunat. Rictusurile gurii, cuvintele savante, graba şi veşnica privire aruncată spre ceas, toate, absolut toate, sunt talente ale marelui scaun. Ieşim din imensele încăperi precum am intrat: cocoşaţi. De emoţie, de griji, de mirare, de silă.

...De cele mai multe ori, lipite de poponeţe rotunde, scaunele devin peceţi de mărire şi slavă. Acasă, în halate mai mult sau mai puţin ca ale noastre, însemnaţii sorţii se comportă ca atare chiar şi atunci când duc lingura la gură. Dacă asta vă poate consola, oameni buni, atunci gândiţi-vă că toate aceste alese spinări se apleacă, la rândul lor, în faţa altor măriri, mai semeţe şi mai înfricoşătoare. Fiecare scăunel în parte devine mic şi pipernicit în prezenţa altuia mai înalt decât el.

....Cum ar fi, oare, să nu trebuiască să te apleci şi să spui ‹Să trăiţi!›?"

Articolul stârni proteste vehemente în cadrul redacţiei. Se stabilise ca ziarul să se axeze pe anumite domenii care să nu lezeze, în nici un fel, edilii oraşului, nicidecum să şi-i ridice în cap. Domnişoara întrecuse măsura şi trebuia pusă la punct. Nu era altceva decât dactilografă şi toate fumurile de scriitoare necesitau a fi stopate. După o discuţie istovitoare cu personalul angajat, patronul hotărî să aibă o întrevedere, între patru ochi, cu domnişoara Leon. Luana luă loc pe scaunul din faţa biroului şi ascultă cuminte propunerile şefului său. Acesta o înştiinţă că era fascinat de calităţile ei, atât intelectuale cât şi fizice, iar în ciuda faptului că urma să-şi aducă dezaprobarea colectivul hotărâse să o angajeze şi ca redactor, dar numai în anumite condiţii. De pildă, să meargă la directorul celei mai mari fabrici din oraş şi să-i ia un interviu. Să se îmbrace cât mai frumos, cu o fustiţă scurtă, de exemplu, şi cu faţa ei drăgălaşă să-l cucerească, pentru ca astfel ziarul să aibă oricând intrare în biroul acestui domn. Dacă făcea impresia dorită, el urma să aibă grijă ca ea să fie mulţumită.

Luana începu să se foiască pe scaun. Se gândea că locul ei nu este acolo şi că cel mai indicat era să-şi dea, cât mai curând, demisia. Spuse, totuşi:

- Domnule, nu sunt de acord cu dumneavoastră. Cred că mai bine ar fi să-mi iau reportofonul şi să aştept muncitorii fabricii de care aţi amintit la ieşirea din schimb. Un articol despre cei care muncesc din greu pentru o bucată de pâine, inspirat din problemele cu care se confruntă şi nevoile lor zilnice, ar avea mai multă rezonanţă în inima cititorilor decât poveştile măsluite ale

marelui înscăunat. Nu sunt omul care sărută mâna celor plini de aere şi averi. Vă rog să meditaţi, cu toată seriozitatea, la cele ce v-am spus şi vă asigur că cetăţenii acestui oraş nu vor mai citi „Ochiul" doar pentru rubrica sport şi programul de la televizor.

Bărbatul dădu din cap nemulţumit dar inhibat de prestanţa femeii nu avu curajul s-o contrazică. Amână discuţia pe mai târziu, ştiind că hotărârea pe care trebuia s-o ia nu era alta decât aceea de a renunţa la serviciile ei.

Mânat de o pornire pe care nu şi-o putea explica, redactorul-şef, la punerea în pagină a ziarului, trecu şi „Scaune lipicioase". Gata să cadă din picioare atunci când văzură articolul, bărbaţii din redacţie porniră o adevărată demonstraţie împotriva Luanei. Incapabil şi lipsit, practic, de dorinţa de a le face faţă, patronul îi linişti că la sosirea fetei va lua măsurile ce se impuneau. Ea apăru cu o cutie sub braţ, în care înghesui puţinele obiecte personale pe care le avea, apoi, lăsându-şi demisia pe biroul patronului, ieşi aruncând un candid „Rămâneţi cu bine!"

După câteva zile o căută Dorin Velea. Cunoştea pe cineva care avea nevoie de un designer vestimentar. Având ceva idee despre gusturile fetei în materie de haine, se gândise că era foarte indicată pentru acest post. Stabili o întrevedere între cei doi la sfârşitul săptămânii. Fata se puse pe treabă. Zi şi noapte lucră la un dosar cu creaţii vestimentare. Visa de mult la o garderobă astfel realizată, încât cureaua clasică din talie să fie purtată la gât. Era o idee trăsnită care nu-i dădea pace. Desenă mai multe modele şi cu mapa sub braţ se prezentă la adresa cu pricina. Impresia dezastruoasă pe care i-o lăsă clădirea dărăpănată şi firma strâmbă, agăţată deasupra, îi tăie tot elanul. Patroana, doamna Alexina Alexe, era în ton cu tabla ruginită, pictată şui, pe care o spânzurase la intrare. Bătrână, durdulie, neîngrijită şi prost îmbrăcată. O privi pe deasupra ochelarilor, fără să lase impresia că ar vedea-o. O declară angajată fără nici un alt cuvânt. Luana pierdu ore întregi într-o încăpere cu titlul de birou, ce sta să se prăbuşească, uitându-se cu nostalgie la dosarul muncii ei de zile şi nopţi, pe care doamnei patroane nici prin cap nu-i trecu să-şi arunce ochii. Se scurseră zile într-o inactivitate bolnăvicioasă. Nu se negociase

nici un salariu, nu existau planuri de viitor. Fata începu să se întrebe la ce i-o fi trebuind doamnei Alexe un designer atâta timp cât nu făcea altceva decât să vândă, în magazinul instituit ad-hoc la intrare, mărfuri de bazar. În final, se dumiri. Patroana aştepta nişte bani pentru a pune pe picioare o linie vestimentară cu care, în mai, intenţiona să organizeze o paradă a modei. Planuri deşarte, de altfel, având în vedere că şase din cele opt maşini de cusut pe care le avea în atelier nu funcţionau. Atunci când fondul financiar fu virat în cont, Luana se implică cu tot sufletul într-o activitate ce se voia încununată cu succes. Insistă să fie reparate maşinile şi într-o zi veni un meseriaş care le făcu să meargă. O convinse, apoi, pe Alexina, că era timpul să cumpere valurile de material şi să treacă la croitul modelelor. Deşi Luana aducea zilnic câte unul, doamna Alexe amâna realizarea creaţiilor fetei. Le punea în lucru doar pe cele proprii, învechite şi lipsite de culoare. Dincolo de asta, angajatele din atelier se dovediră a fi prea tinere şi lipsite de experienţă pentru un astfel de ţel. Cusăturile strâmbe şi neprofesionale stricau şi mai mult aspectul nereuşit al hainelor. Luana se lupta cu morile de vânt şi totuşi continua să spere că, în final, va ieşi ceva bun.

Copacii dădură în floare şi vremea se încălzi iar într-o dimineaţă, una din acelea când cei dragi abia aşteaptă să deschizi ochii şi să-ţi ureze „La mulţi ani”, domnişoara Leon se trezi cu Ştefan Escu la uşă. Inima Luanei se opri văzându-i chipul frumos şi profund emoţionat în spatele buchetului de trandafiri galbeni. El o strânse în braţe cu o afecţiune nealterată, cu o pornire greu de stăpânit de a-i săruta buzele şi chipul drag. Li se împăienjeniră ochii dar nici unul nu ştiu cum să spună că încă se mai iubesc, că le este cumplit de dor şi tot ce-şi doresc e să plece, împreună, acasă. Bărbatul o invită la o pizza.

- Ca altă dată, zâmbi Luana.
- Ca altă dată, răspunse Ştefan.

În timp ce aşteptau să fie serviţi, se priveau cu aviditate, lăsându-şi ochii să se îmbete cu armonia trupului după care tânjeau de prea multă vreme. Luana coborî pleoapele, de teamă ca

imaginea lui să nu-i ardă sufletul şi să-l lase pustiit pentru vecie. Întrebă:

- Ce-ai mai făcut?

El surâse amar:

- Mă lupt să supravieţuiesc. Nu financiar, desigur. Acum banii nu mai au nici o importanţă, nici un scop. Mă epuizez într-o activitate intensă doar să uit. Fără tine...

Tăcu şi ea simţi că mila pentru el o va face să izbucnească în plâns.

- Mă bate gândul să renunţ la afaceri, să-mi deschid un cabinet particular.

Luana era convinsă că o să-i meargă bine. Peste noapte, mai mult de jumătate din populaţia feminină a Iaşului avea să descopere că are probleme psihice. I se strânse inima. Şi-l imagină lângă frumoasele oraşului, vorbindu-le cu vocea lui caldă, bărbătească, fericindu-le cu privirea blândă şi pe ele cu ochii topiţi de drag şi de păcătoase gânduri. Se înroşi de ciudă. Un sentiment dureros de gelozie îi înfierbântă minţile şi sări de pe scaun.

- Mergem?

Se despărţiră la poartă. Luana îl privea încremenită, cu inima strigând „Opreşte-l!", în timp ce vocea conştiinţei o înăbuşea cu dureroase mustrări. Ştefan, urcat în maşină, cu fruntea rezemată de volan, încercă să prindă curaj şi să plece, uitând pentru totdeauna de ea. Ştiind că nu putea face asta, o mai privi o dată şi spuse:

- Pe mai târziu...

La „ALEXINA" S.R.L. se impunea racolarea de manechine, activitate care trecu în sarcina Luanei. Fu o plăcere pentru ea să colinde şcolile şi să vadă încântarea fetelor, înalte şi frumoase, de a conlucra la un aşa proiect. Veneau zilnic la firmă şi probau rochiile, mândre de calităţile fizice pe care le aveau în înzestrare. Apăru, apoi, problema mersului pe scenă. Domnişoara Leon n-avea nici cea mai vagă idee despre asta. Îl sună pe fostul profesor de sport din liceu şi-i ceru ajutorul. Acesta o puse în legătură cu un prieten, profesor de balet, care, bucuros s-o ajute, organiză şedinţe zilnice de mers. După două săptămâni de muncă asiduă, bărbatul simţi că firma nu e serioasă şi-o lăsă baltă. Luana

presimţea eşecul. Hainele, chipurile, gata, nu arătau deloc aşa cum ar fi trebuit. Fetele, amăgite că vor primi bani pentru munca lor, intuiră că ceva e în neregulă şi începură să dea înapoi. Colac peste pupăză, patroana voia ca parada să aibă loc în sala mare a Casei de Cultură. La numărul mic de modele pe care îl aveau nu puteau umple o oră de spectacol. Se iscară tot felul de discuţii contradictorii. Luana propuse să se renunţe la această idee, în primul rând din pricina banilor care nu ajungeau să acopere toate cheltuielile. Ea se angajă să meargă în audienţă la primar şi să-l convingă să-i dea acceptul ca parada să se ţină afară, pe scările de marmură din faţa primăriei. Aveau să-şi facă astfel o reclamă gratuită şi spectaculoasă, toată suflarea oraşului putând fi prezentă. Din nou, nu se ţinu cont de părerea ei. Alexina contactă o trupă oarecare din oraş, să cânte în pauzele prezentărilor. Când le ascultă repertoriul, Luana se îngrozi de interpretarea lipsită de profesionalism. Începuse s-o irite faptul că nu e plătită, că nu era luat în seamă nici unul din sfaturile ei. Pierduse timp şi investise sentimente pentru nimic. Se întreba ce căuta ea, de fapt, în toată această vânzoleală. Presimţind jalnicul deznodământ, cu două zile înainte de spectacol Luana se retrase. S-a aflat, totuşi, în sală, în ziua reprezentaţiei, cu sufletul la fetele din culise. Au ieşit în scenă dezorientate, vădit nepregătite. Întreg spectacolul a fost o catastrofă. Nu intrau bine două, trei, modele, că apărea formaţia, cu gemetele ei răguşite. Una din manechine a defilat cu rochia desprinsă într-o zonă dorsală, cu o privire tâmpă, ce nu pricepea nicicum de ce se prăpădeşte lumea de râs. Spectatorii, profund dezamăgiţi, au vociferat întruna. Plătiseră un bilet piperat pentru un spectacol de amatori.

Întoarsă acasă cu sufletul trist, Luana căzu într-o stare de profundă depresie. Era convinsă că locul ei este nicăieri, că orice ar face şi cât ar face soarta îşi va bate joc de ea, punând-o numai în faţa unor situaţii ilare şi a acelor oameni care, niciodată, n-o vor lua în serios.

La scurt timp, Sanda începu să se plângă că nu are bucătărie. Dintotdeauna gătise în una din camere şi acum simţea nevoia unei încăperi care să-i ofere posibilitatea să facă acest lucru în condiţii

omeneşti. Aflând despre intenţiile femeii, unchii şi mătuşile făcură o criză de nervi colectivă. Ţinură consiliu de familie şi cu jalba în proţap dădură fuga la Bica să-i ceară să oprească ideea din faşă. Sătulă de veşnicile neînţelegeri, bătrâna o rugă pe Sanda să-şi schimbe gândul. Femeia nici nu voi să audă. Avea dreptul să-şi ridice, pe bucata ei de pământ din faţa casei, cămăruţa care să-i asigure confortul dorit. Scoşi din sărite de refuzul Sandei şi convinşi că ideea plecase de la Luana, neamurile o chemară la vorbitor în sufrageria mătuşii Anda de unde, cu ani în urmă, luase spre lectură atâtea cărţi minunate. Fata se aşeză pe un colţ de scaun, în timp ce rudele ei, înfipte bine în locurile lor, o priveau cu superioritate. Anda vorbi prima. Părea că nu se simte bine pentru că tot sorbea, suspinând, dintr-un pahar cu apă.

- Luana, te-am chemat să-ţi spunem că suntem profund nemulţumiţi de tine. Am întors problema pe toate părţile, eu m-am şi îmbolnăvit din cauza asta dar nu mai contează, iar concluzia a fost că de când ai venit tu aici nimic nu mai merge cum trebuie. Suntem alături de tine şi te compătimim pentru nefericirea ta dar nu putem accepta să faci în curtea noastră tot ce-ţi trece prin cap. Nu ştiu ce hotărâre vom lua în ce te priveşte dar, până atunci, te rog să-ţi vezi lungul nasului şi să iei aminte la tot ce ţi-am spus.

Femeia suspină şi mai sorbi o gură de apă. Fata nu reuşi să nu-şi ridice sprâncenele a nesfârşită mirare, întrebându-se dacă ea nu auzise bine ori mătuşa, bolnavă cum se afla, îşi încâlcise ideile atunci când vorbise.

- N-am priceput o iotă, spuse.

Se uitară la ea prostiţi apoi începură să împroaşte acuzaţii, toţi o dată.

Realizase, într-un moment anume, că n-o înghit. Dintr-un motiv sau altul, aveau cu toţii un dinte împotriva ei dar nu reuşise vreodată să afle de ce. Dacă în ce-o privea pe mătuşa Vanda avea o oarecare bănuială, Anda o surprinse cu totul. Ce-i făcuse acestei femei? La ce bun al ei atentase ca s-o facă să se poarte astfel? Sanda fusese, toată viaţa, o femeie singură. Se chinuise să trăiască decent cu propriile puteri. Avea act de donaţie pe bucăţica ei de casă şi pământ deci putea dispune de ele după cum dorea.

Mătuşile nu-i ceruseră părerea când îşi construiseră bucătării, băi, magazii sau garaje. Ea era, la rândul ei, o femeie singură. Divorţase, nu interesa pe nimeni de ce, se întorsese acasă, acasă la ea, în ograda în care se jucase, în locul în care crescuse. Îşi dorea, mai mult decât orice, un loc de muncă dar nici unul dintre ei, cu multele relaţii pe care le aveau, nu se oferise s-o ajute. Acum, în acest moment de o stupiditate comică, probabil că numai vârsta înaintată îi făcea s-o ia razna.

Văzându-i cum fac spume la gură, se gândi să fie îngăduitoare.

- Am să mă ridic şi-am să plec, considerând că nu s-a întâmplat nimic.

Vanda fu cât pe ce să leşine.

- E strigător la cer! E la fel de obraznică şi neruşinată ca în copilărie. Ne sfidează ca atunci când încercam să-i oferim o educaţie sănătoasă, cuprinşi de milă că e orfană de tată. V-am spus că ne va face probleme, că e o neserioasă. De aceea a lăsat-o şi bărbatul.

Luana se înnegri. Simţi că o îneacă lacrimile dar nu voi să le dea satisfacţia s-o vadă plângând.

Unchiul Dali îşi mângâie cu duioşie nevasta, uitând, probabil, multiplele dezamăgiri pe care i le adusese în timpul lungilor ani de căsnicie. Privi spre fată şi spuse, din vârful buzelor învăţate să poruncească la adăpostul înaltului scaun, moale şi lipicios pe care i-l dăruise soarta:

- Nu te necăji, draga mea. Nu e ea mai tare ca noi. Totul va fi bine iar tu, fato, ştiu că ne-ai dispreţuit întotdeauna, deşi te-am ajutat de nenumărate ori. Nu-ţi mai amintesc nunta de poveşti pe care ai avut-o numai cu ajutorul nostru sau operaţia... Mă rog, nu vreau să mă laud. Văd cum te uiţi la noi, ne-ai crezut mereu nişte fraieri dar să ştii că în ciuda impresiilor tale ne-am mai luminat, ceva, între timp.

„Voi v-aţi luminat şi pe mine m-aţi băgat în ceaţă”, gândi Luana fără să vrea şi zâmbi.

- Doamne Dumnezeule, se cruci Vanda, fata asta râde de noi!

Mai diplomată, Anda se ridică, arătând astfel că discuţia e încheiată.

- Te rog să te gândeşti bine la ce ţi-am spus, altfel să ştii că-ţi vom face viaţa un iad.

La îndemnul Luanei, Sanda plăti un arhitect care făcu schiţa construcţiei, angajă doi muncitori şi începu lucrul. Oamenii săpară fundaţia şi turnară cimentul. Întorşi de la serviciu, conlocuitorii casei se îngălbeniră văzând ce se construise în lipsa lor. Până în seară, o linişte apăsătoare prevestitoare de furtună pluti peste întreaga ogradă. La lăsarea întunericului, unchiul Dali, însoţit de colegul de suferinţă, unchiul Vali, ieşiră din case înarmaţi cu răngi şi topoare şi stricară tot ce se făcuse în timpul dimineţii. Plecară, apoi, la culcare, încântaţi de spectaculosul lor gest. A doua zi, muncitorii rămaseră cu gurile căscate găsind munca lor distrusă. Nu le veni să creadă că oameni cu carte, pe care-i cunoştea toată suflarea târgului, fuseseră în stare să facă aşa ceva. Se apucară iarăşi de treabă, întrebându-se ce vor mai găsi a doua zi din strădania lor. Seara, unchii repetară episodul, de data aceasta piperat cu ameninţări febrile că vor da foc locuinţei celor două. Sanda şi Luana, nu departe de gândul că o aşa trăsnaie s-ar putea întâmpla, stătură ascunse după perdele întreaga noapte. O dată cu zorile, îşi făcură apariţia cei doi bărbaţi tocmiţi la muncă, dornici să termine cât mai repede şi să fugă cât mai departe. Priviră ruinele precum meşterul Manole. Dezolaţi, au dat înapoi. Nu voiau să se implice într-o treabă a cărei sorţi de izbândă apăreau într-o ceaţă deasă. Sanda izbucni într-un plâns cu suspine. Luana nu ştiu încotro s-o apuce. Bica striga, de mama focului, să se renunţe la toate planurile, să fie lăsată să trăiască în pace puţinele zile pe care le mai avea. Scoasă din răbdări, fata ameninţă că va angaja ţigani, încredinţată că aceştia vor şti cum să-şi apere munca. Ba mai mult, o va convinge pe Sanda să le vândă partea ei de casă. Îi obligă pe oameni să-şi facă treaba. Promiseseră un lucru, trebuiau să se ţină de cuvânt. Cei doi muncira în forţă şi ridicară o parte din zid. În ziua ce urmă, găsind intact rodul muncii lor, bărbaţii crezură că visează. În jurul orei zece, apăru arhitecta şefă a oraşului, însoţită de un slujbaş al primăriei. Primise

reclamaţii de la ceilalţi ocupanţi ai casei şi venise să vadă despre ce este vorba. Probabil că se aşteptase la cine ştie ce palat deoarece, văzând cămăruţa îngustă, rămase în loc, prostită. Se înroşi, asigură femeile că-şi pot vedea de treabă şi plecă iute, fără să privească în urmă. Muncitorii şi-au terminat lucrul liniştiţi iar după ce au intrat în posesia banilor au dat bir cu fugiţii, jurând că nu vor mai călca vreodată pe acolo. Mătuşa Anda nu reuşi să-şi înghită înfrângerea. Fierbea şi zile întregi se tot legă de Luana, pentru orice nimic. Dan şi nevasta lui o secondau, ca pe o starletă de cinema.

Vestea morţii lui Rosti Seneg căzu ca trăsnetul. Stupefiată, Luana nu-şi putea aduna gândurile. Nu era posibil! Îl văzuse, dansase, făcuse.... Stătu cu capul prins în palme ore în şir, fără să-şi poată reveni, fără să conceapă faptul că un bărbat tânăr, în putere, poate să cadă, deodată şi să nu se mai ridice. Ideea că era responsabilă de infarctul pe care acesta îl suferise nu-i dădea pace. Ceva, în adâncul sufletului, o făcea să se simtă vinovată. Nu-i putea uita privirea rătăcită, disperată şi avidă de ea, cu care o condusese, atunci, până la uşă. Înmormântarea i-a golit sufletul. Un număr impresionant de tineri, foşti şi actuali colegi, l-au însoţit pe ultimul drum. Au curs râuri de lacrimi. Soţia lui Rosti a frânt inimile tuturor cu disperarea pe care n-a reuşit să şi-o ascundă. Ţinea de mână pe băieţelul cel mai mare care, în neştiinţa celor trei anişori, privea uimit somnul nemişcat al părintelui său şi se întreba de ce această tihnită adormire a adunat şi întristat atâta lume.

Întoarsă de la cimitir, cu sufletul cernit în veşmântul negru, fata constată că îi este interzis să intre în curte. Lipiţi de poartă, Anda şi Dan refuzau, cu încăpăţânare, să se dea la o parte. Luând gestul drept o rătăcire de moment, ea se aşeză sfârşită pe trotuar şi aşteptă ieşirea gărgăunilor din mintea celor doi. Cu cât timpul se scurgea mai greu, cu atât simţea că se înfurie mai tare. Insistau să blocheze drumul şi ea nu mai avea puterea să treacă şi prin asta. Aşa absurditate nu mai întâlnise vreodată. Era casa ei, copilărise în curtea aceea. Dacă nevasta lui Dan avea acces acolo, atunci dreptul ei era cu atât mai mare. Venea de la o înmormântare care îi

dovedise, încă o dată, deşertăciunea lucrurilor de care se agăţau în timpul vieţii iar cei doi îşi vindeau acum sufletul pentru o avere iluzorie, de nimic. Se ridică pe neaşteptate şi împinse poarta. Luată prin surprindere, Anda primi în piept izbitura portiţei din fier forjat şi se dezechilibră. Urlă de durere. Dan se năpusti asupra Luanei şi-o lovi cu putere. Ea căzu şi el îşi continuă demonstraţia de forţă. Sanda, ieşită să-şi întâmpine fata, se repezi spre ea, strigând disperată după ajutor. Alertată de zgomot, vecina Scarlat se iţi peste gard să vadă ce se întâmplă. Privi, crucită, spectacolul. Realizând penibilul situaţiei în care se aflau, mătuşa îşi înhăţă băiatul şi se ascunse în casă. Ajutată de Sanda, Luana reuşi să se ridice. Se spălă la robinetul din curte apoi se închise în camera ei. Nu voi, cu nici un chip, să mai iasă de-acolo.

După o săptămână, mama îi spuse din spatele uşii:

- Plecăm de aici. Anda s-a oferit să cumpere partea noastră de casă. Ăsta a fost motivul întregului circ. A vrut să ne alunge. Ieşi de acolo şi hai să stăm de vorbă.

Fata se încăpăţâna să nu răspundă şi ea strigă:

- Te rog, fii alături de mine. Nu mă lăsa singură.

Sanda şi-a cumpărat o garsonieră spaţioasă în centrul oraşului. Luana, hotărâtă să fugă cât mai departe, l-a sunat pe Ştefan şi l-a rugat să-i caute o locuinţă în Iaşi.

Bucuria nemărginită a bărbatului de-a o avea, din nou, cât mai aproape, reuşi să-i aline suferinţa. Găsiră împreună un apartament mic şi ieftin şi Luana se văzu în casa ei. Când aşeză la locul lui şi ultimul lucruşor, simţi că realizase, în sfârşit, ceva. Avea propria locuinţă, era liberă şi stăpână pe destinul ei. Ca de fiecare dată, cumpără ziarele şi începu să-şi caute de lucru. Ştefan insistă ca ea să mai aştepte puţin, până când el avea să-şi deschidă cabinetul şi s-o ia asistentă. Luana refuză politicos dar categoric. Îi era, şi aşa, datoare vândută. O ajutase cu bani, îi cumpărase televizor şi ea nu ştia cum avea să-i dea datoria înapoi. Escu râdea de zbuciumul ei şi nu ştia cum să mulţumească Domnului că se îndurase de rugile lui fierbinţi. O avea lângă el. Se bucura, iarăşi, de prezenţa ei. Fără Ştefan, Luanei i-ar fi fost imposibil să se descurce. Îl găsise plin de aceeaşi iubire, cu speranţele renăscute şi

se temea să facă din el suportul fizic şi moral al viitorului ei, oferindu-i, în schimb, iluzii deşarte. Nu era pregătită pentru nimic. Sentimental, se afla la cota zero.

Într-o seară, întârziară cu o serie de amenajări în apartament şi Luana, văzându-l obosit, se oferi să-l găzduiască peste noapte. A fost cumplit, pentru amândoi. S-au foit în aşternut, până dimineaţă, încercând, din toate puterile, să se detaşeze unul de prezenţa celuilalt. Au evitat ca o astfel de situaţie să se mai repete.

Iuliana o vizita zilnic şi petreceau ore în şir făcând planuri de viitor. Studiau împreună locurile de muncă apoi se întindeau în tot felul de discuţii, în vreme ce micuţul Sergiu se juca pe covor. Intr-o astfel de zi văzură un anunţ interesant. O fabrică de textile angaja dactilografă. Se uitară una la alta şi strigară, în acelaşi timp:

- Asta e!

Domnişoara Leon începu lucrul în prima zi de toamnă. Impresionat de pregătirea arătată la concurs, domnul Daniel Liga, directorul fabricii, o conduse personal în biroul registratură unde avea să-şi desfăşoare activitatea. Nu era cine ştie ce. O cambuză modestă, prost mobilată, despărţită în două de un perete de placaj dar care, pentru Luana, marcată de fericita reuşită, reprezenta locul ideal al muncii ei. Şeful de compartiment, un bărbat în vârstă dar plin de vervă tinerească, o ajută să intre în pâine cu naturaleţe şi cu cele mai bune sentimente. Luana îşi aranjă biroul după bunul plac şi domnul Zereghia îi oferi, zilnic, o companie din cea mai plăcută. Ea fierbea cafeaua şi-o savurau împreună, în timp ce bărbatul o punea în temă cu mersul lucrurilor din fabrică. Amabilă, politicoasă şi reţinută, Luana făcu impresie bună printre colege. Într-o dimineaţă, se întâlni în staţia de tramvai cu două dintre ele şi până la fabrică sporovăiră întruna. În faţa lor, doi bărbaţi încadrau o femeie atât de gălăgioasă, că le acoperi discuţia. Se agita ca pusă pe ace şi gesticula în toate părţile, râzând zgomotos, cu o frenezie matinală nemaiîntâlnită. Se agăţa de însoţitorii ei ciupindu-i de braţ ori ghiontindu-i cu cotul, gata să-i arunce de pe trotuar. Prima impresie a fetei a fost că un trup atât de haios ca acela nu mai văzuse vreodată. Uscată, cu un cap mic

înghesuit şi poziţionat direct pe umeri, ce o făcea să pară cocoşată, femeia se ridica pe vârfuri şi încerca să le vorbească bărbaţilor direct sub nas. Privi la un moment dat în spate şi Luana se cutremură. O săgetară doi ochi verzi ca de viperă, lungiţi sub sprâncene creionate subţire, se întinse spre ea o pereche de buze groase, diforme şi un ditamai negul ţâşni din barbă, s-o facă să tremure de oroare.

-Ai cunoscut, vreodată, mizeria morală a oamenilor, domnişoară Leon? o întrebă una dintre femei.

Se ciocnise de ceva fărâme dar se abţinu să detalieze.

- Ei bine, ai ocazia să cunoşti exemplarul cel mai performant în materie. Ţi-o prezint pe Nuţa Cordel. Fereşte-te de creatura asta, continuă femeia, cu ochii aţintiţi asupra chipului din faţă.

Luana rămase uimită să audă astfel de vorbe. Consideră că nu era cazul să le ia ca atare, atâta timp cât doamna Cordel nu-i făcuse nimic care să justifice o aşa impresie.

În aceeaşi zi, Nuţa intră la registratură şi se opri în faţa şefului de birou, cu un zâmbet prefăcut.

- Domnule Zereghia, să aduci mata o fată aşa frumoasă la noi şi mie să nu-mi spui nimic! Să-ţi fie ruşine...

Deşi nu se omora de dragul ei, bărbatul îi făcu pe plac şi-i prezentă noua dactilografă. Femeia o măsură din cap până-n picioare.

- O, ce apariţie! Bucle blonde, pulover mulat, fustă scurtă... Domnişoară, ai să bagi în boale bărbăţimea din întreprindere. Ai grijă, spuse, făcându-i cu ochiul, mai toţi sunt însuraţi. N-o să ne trezim cu nevestele lor pe la poartă, nu-i aşa?

Interzisă, fata nu ştiu cum să interpreteze spusele Nuţii care, dintr-o dată, se aşeză la cafea, se declară admiratoare convinsă a tinerei angajate şi dornică de o amiciţie cât mai îndelungată.

- Mă bucur că voi avea cu cine vorbi. Ştii, doamnele de pe aici sunt.... cum să mă exprim, fără a le jigni... ceva mai în vârstă.

Zâmbi strâmb.

- Au anumite tabieturi şi concepţii despre viaţă care nu prea coincid cu felul meu de-a fi. Apropo, câţi ani ai? Am auzit că eşti divorţată.

Din clipa aceea se băgă în sufletul fetei, cu acelaşi elan gălăgios cu care ateriza, în fiecare dimineaţă, la serviciu. În scurt timp, îşi făcu o obişnuinţă din a-şi aduce pacheţelul cu gustare în biroul Luanei, pentru a mânca împreună, din a veni la sfârşitul programului s-o însoţească spre casă. O prindea de braţ şi domnişoara dactilografă nu ştia unde să se ascundă de groaza privirilor crunte pe care i le aruncau celelalte colege. Una o avertiză să-şi vadă de treabă şi să pună capăt, cât mai curând, acestei prietenii dar cum să scapi de Nuţa? Mai întâi muncitoare în secţie, Cordel îşi termină liceul după îndelungi eforturi şi se mută pe o funcţie de magazioner. Dispunea, acum, de mai mult timp liber, pe care şi-l petrecea în exclusivitate înnebunind-o pe domnişoara cu expunerile detaliate ale vieţii ei personale. Atât de amănunţite, că Luana roşea ori de câte ori femeia atingea subiectul „foaie verde lobodă", în traducere, piperatele amănunte legate de intimitatea activităţii ei sexuale, - ţinea, de fiecare dată, să precizeze -, numai cu bărbatul ei. Dar avea o prietenă care călca strâmb în mai multe rânduri şi madam Cordel se arăta profund scandalizată de un aşa comportament.

Zereghia, cu actele de pensionare în lucru, evită să ia atitudine împotriva acestei stări de fapt, lăsând-o în plata Domnului pe aceea care suferea de un debit verbal ieşit din comun, atenţionând-o totuşi pe tânăra angajată să încheie o relaţie ce o adusese în imposibilitatea de a se mai apropia şi de alte colege. Ştiind-o răutăcioasă, obsedată şi interesată de tot ce se întâmpla în viaţa celorlalţi, acestea afişau o aversiune acidă faţă de Nuţa. Pe limba ei bârfa făcea muguri şi dădea în floare instantaneu, fără nici un filtru care să cureţe eventualele erori.

Radu Noia, inginer mecanic, sosit în fabrică în urmă cu doi ani, imediat după terminarea facultăţii, veni la dactilografa registraturii să ceară o adeverinţă de salariat. Prinsă într-o lucrare cu termen imediat de rezolvare, Luana îl repezi. Tânărul ieşi jenat, lipsit de curajul de-a mai încerca alte demersuri. Fata se simţi vinovată de bruscheţea cu care-l tratase. Îi dactilografie adeverinţa şi i-o înmână personal, cu scuzele de rigoare. Radu simţi că leşină sub atingerea dulce a zâmbetului ei angelic. Într-o altă zi, cei doi

dădură nas în nas în magazia Nuţii. El se fâstâci şi fata se întrebă de ce tânărul Noia roşeşte ori de câte ori dă cu ochii de ea.

La începutul primăverii, domnul Zereghia ieşi la pensie şi organiză masa de rămas bun la unul din restaurantele Iaşului. Domnişoara Leon îşi cumpără o rochie nouă şi intră în sală, frumuşică foc, însoţită de Nuţa Cordel, care aproape c-o ţinea de mână. Printr-un concurs de împrejurări, locul lui Radu se nimeri lângă al noii angajate. Agasată de bârfele magazinerei, ce-i şedea în dreapta, la adresa ţinutelor celor prezenţi şi de saltul de neoprit al îngrozitorului neg din barbă, la primele acorduri ale muzicii Luana se întoarse spre inginer şi-l invită la dans. În clipa în care îşi apropiară trupurile şi îşi uniră mâinile, se petrecu ceva de neînchipuit. O ameţeală tainică şi un simţământ de împlinire îi copleşi. Îşi feriră privirile, lăsând doar inimile să le bată nebuneşte şi dansară fără oprire, îngroziţi la gândul că momentul de desprindere avea să le distrugă trăirea a două jumătăţi egale, sortite să se întâlnească. Radu o conduse acasă, incapabil să scoată un cuvânt. Într-o tăcere plină de nerostite înţelesuri, Luana gândi fără oprire, cu o disperare smintită: „Îl invit sus. Dacă nu-l sărut în noaptea asta, mor.” S-au despărţit cuminte şi ea s-a trezit a nimănui în casa goală şi rece, obsedată şi pustiită de o singură dorinţă: „Îl vreau!”

* * *

O dată cu plecarea lui Zereghia, Nuţa Cordel umplu biroul directorului Liga cu rugăminţi şi bocete, susţinând sus şi tare că ea merită, după atâţia ani de muncă în fabrică, să fie numită şefă la registratură. Vărsă râuri de lacrimi pe mochetă, jurând că era capabilă să ducă funcţia şi că va muri, ea şi toată familia ei, dacă domnul director, om bun şi inteligent cum îl ştia, nu-i îndeplinea dorinţa. Până la urmă, obosit şi plictisit de insistenţele femeii, acesta făcu demersurile necesare şi Nuţa Cordel se văzu numită şefa Luanei.

Instalată mare doamnă la birou, magazinera uită de unde plecase. Peste noapte îşi schimbă frizura şi culoarea părului,

începu să-şi dea unghiile cu ojă şi dimineaţa petrecea minute în şir în faţa oglinzii, încercând să scoată un machiaj din cel mai priceput. Rezulta o mască uleioasă şi tuciurie, străfulgerată de luciri verzi-albastre în jurul ochilor. Printre altele, făcu modificări şi în modul de a se îmbrăca. Unde până atunci, vară, iarnă, nu ieşea din materiale înflorate, ce-ţi împrăştiau privirile pe tot felul de câmpuri multicolore, Nuţa trecu acum, în forţă, la un gen de modernism amestecat, pe care numai ea îl pricepea. Se încătuşa în pantaloni strâmţi, exagerat de mulaţi, care nu făceau altceva decât s-o pună într-o situaţie jenantă, scoţându-i în evidenţă un dos mare şi neproporţionat cu trupul uscat, cocoţat, - în duşmănie, parcă -, pe două picioare rahitice, ca de barză. Bluzele decoltate îi dezveleau gâtul şi pieptul boţit, făcându-te să speri, în zadar, că din adâncul plin de ciolane ar mai putea ieşi la suprafaţă ceva forme femeieşti. La fiecare apariţie a ei, bărbaţii îşi făceau semne şi râdeau pe înfundate. Îi aruncau apoi, cu voce insinuoasă, complimente deocheate, la care Nuţa râdea încântată, arătându-şi dantura colorată cu dinţi de aur. Bâţâia din picioare ca un bărbat ce-şi scutură pantalonii, se întindea mieros spre ei, convinsă fiind că frumuseţea şi unduirile trupului său erau unice pe mapamond.

Luana făcu greşeala să-i spună că îi place inginerul Noia. Aşteptându-se s-o vadă că se bucură pentru ea, fata rămase surprinsă s-o audă spunând că Radu e un tip vertical şi pretenţios, îndrăgit de toată lumea pentru prezenţa şi comportamentul ireproşabil, care nu se va uita vreodată la o femeie divorţată. Insistă asupra acestei idei de parcă Luana ar fi fost o paria a societăţii. Femeile cu care-l văzuse erau superbe, titrate şi-i cerea să-şi uite gândul că o simplă dactilografă ar avea şansa să atragă atenţia unui bărbat ca acesta. Fata se simţi ofensată. Ca să-i alunge supărarea, Nuţa îi propuse un alt pretendent. Pe colegul Marin Nanu. Domnişoara Leon o privi stupefiată.

- Dar domnul Nanu e însurat!

- E chiar foarte însurat, râse Nuţa, încântată de „glumiţa" pe care o făcuse, dar nevasta lui e grasă şi plină de bube. Mi-a spus că te place şi m-a rugat să-ţi vorbesc despre el. Nu vrei să vă aranjez o întâlnire?

Jignită că o credea capabilă să se preteze la un astfel de gest, fata voi să-i spună, de la obraz, cât era de josnică dar se abţinu. Având-o mereu prezentă în coasta ei, Luana trebuia să păstreze o cale de comunicare cu această femeie lipsită de cultură şi caracter care, prin ironia sorţii, îi devenise şefă. De aceea, când Nuţa se autoinvită acasă la subalterna sa, la o bere şi un joc de cărţi, fata nu avu încotro şi trebui să accepte. Cum un joc în doi nu avea nici un farmec, Cordel propuse să mai cheme pe cineva, pe colegul Costi Subţirelu, cunoştinţă veche alături de care se simţea excelent. Obsedată de amintirea dansului magic în braţele tânărului cu ochi căprui şi hotărâtă, într-un fel sau altul, să şi-l apropie, Luana profită de situaţie invitându-l şi pe inginerul Noia. Distracţia se încheie cu o oarecare apropiere între ei. Radu venise cu un buchet de flori şi se arătase atent faţă de ea pe tot parcursul serii. La nici zece minute de la plecarea musafirilor, auzi soneria. Inima Luanei tresări. Cu speranţa că el pricepuse mesajul ei nerostit, acela că ar fi dat orice să rămână singuri, se grăbi să deschidă. Când îl văzu pe Costi rămase perplexă. Se întorsese să ceară un pahar cu apă. Dată peste cap de neaşteptata apariţie, Luana îl repezi, îngrozită de pretextul ieftin la care apelase pentru a se întoarce în casa ei. Îi trânti uşa în nas, tremurând de furie. A doua zi, revoltată, povesti Nuţii incidentul. Femeia se schimbă la faţă. Îi aruncă o privire cruntă. Văzuse, cumva, în ochii reci de reptilă, o licărire de gelozie? În clipa aceea, hotărât să-şi ceară scuze şi să fie iertat, în birou intră Subţirelu. Bâlbâi tot felul de justificări şi-i întinse fetei o floare, sperând că astfel îşi va şterge păcatele. Luana se înroşi de nervi. Îi ceru să părăsească încăperea, până nu face un gest necugetat. Întorcând capul, când la unul, când la altul, ca la o partidă de tenis, Cordel ameţi. Începu să urle isterică, luând apărarea bărbatului, învinuind-o pe fată că abia sosise în fabrică şi deja atentase la pudoarea unui coleg de-al lor. Luana crezu că visează. Senzaţia, din ce în ce mai puternică, că nimerise într-o troacă cu porci, o sufoca. Subţirelu aruncă Nuţii o privire de gheaţă, o repezi cu bădărănie şi insistă la domnişoara dactilografă să-l ierte. Cordel izbucni în plâns. Îl înşfăcă pe bărbat de mână şi-l târî în biroul ei. Luana auzi rotirea cheii în yală,

hohotele Nuţii întrerupte de şoapte răstite şi vocea lui agasată. Apoi, o bufnitură pe birou, foşnet de haine, clipoceli şi gemete sacadate. Consternată, căzu pe scaun. Rămase cu privirea ţintuită pe uşa închisă, nevenindu-i să creadă. Când momentul împăcării se încheie, cei doi ieşiră şifonaţi, bărbatul dădu năvală afară iar femeia, zbârlită şi cu rujul întins la colţul buzelor, avu tupeul să se aşeze în faţa Luanei şi să-i spună cu o mină supărată:

- Dacă vrei să rămânem prietene, să nu mai faci niciodată asta.

Rămasă fără replică, fata încremeni în spatele maşinii de scris. Înţelese că trebuia să plece, cât mai repede şi cât mai departe, dar nu putea s-o facă. Se îndrăgostise, iremediabil, de Radu Noia şi nu voia să se despartă de el.

S-au întâlnit într-o sâmbătă. El sună să-i spună c-o aşteaptă, la ora nouă, într-un loc anume şi ea fugi până acolo, cu inima plină de cele mai fierbinţi sentimente. Nu-şi amintea să mai fi făcut, vreodată, o aşa pasiune nebună. Masculin în toate trăsăturile, cu o încruntătură severă de om pretenţios, ce-i aţâţa dorinţa de a-l cuceri şi o gropiţă de copil în obrazul stâng, creată pentru a-i fura ei minţile şi-a o face să viseze la cele mai obraznice alintări, tânărul Noia întruchipa un univers din care Luana ar fi dat orice să facă parte. La rândul lui, Radu era fascinat, dincolo de orice inchipuire, de tânăra cu bucle blonde. Pretenţios până la exagerare, bine ascuns sub masca de bărbat inabordabil, el nu mai întâlnise o aşa fineţe de fată, nu doar uluitor de frumoasă dar şi iute la minte, cu o personalitate care-l inhiba. Lipsit de orice experienţă în domeniu, ajutat doar de inteligenţă şi intuiţie, el se îndrăgostise periculos de repede de fata care intrase în viaţa lui pe nepusă masă. Născut cu o fire obsedată de normalitate şi tiparele existenţei, îl deranja cumplit faptul că era divorţată. În concepţia lui despre viaţă, femeia despărţită era aceea decăzută, renegată, lăsată la marginea societăţii de bărbatul integru care-i descoperise fărădelegea. Nici în nopţile bântuite de cele mai îngrozitoare coşmaruri nu visase că va iubi o astfel de creatură. Posesiv şi gelos până la exagerare, nu putea să înţeleagă cum de reuşise să se îndrăgostească de o femeie care fusese a altuia. Încercase, din

toate puterile, să lupte împotriva sentimentelor ce-l dominau, dărâmându-i reduta de convingeri pe care şi-o clădise. În final, obsedat de ochii ei, îngenuncheat şi ameţit, stârnit de o dorinţă dementă, pusese mâna pe telefon şi-i poruncise, pe un ton aprig, să vină la întâlnire. Ea acceptase pe nerăsuflate, fără a cere nici o lămurire suplimentară, cu o voce plină de promisiuni.

Au intrat în primul cinematograf care le-a ieşit în cale, la un film ce începuse de ceva timp şi din care n-au înţeles nici măcar un singur cuvânt. Au stat crispaţi pe scaune, zăpăciţi la gândul că cea mai mică atingere îi va face să sară unul în braţele celuilalt, fără să mai ţină cont de lumea din jur. În timp ce Luana era incitată de moment, gata să izbucnească în râs de comicul situaţiei, Radu Noia trăia o stare de spirit departe de puterea lui de concepere. Când ea îl invită să urce în apartament, în ciuda raţiunii de-a fugi cât mai repede, fără să privească înapoi, el nu reuşi să se dezlipească de căldura ochilor ei negri, ce i se roteau în cap luminaţi de o licărire sălbatică. Se aşeză pe canapea cu ultimele puteri iar Luana veni să i se alăture. Fixau cărţile din bibliotecă, fără să scoată un cuvânt. Pe nepregătite, ea se întinse să-l sărute. Radu întoarse brusc capul, ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură mortală. Luana înţepeni locului, ca trăsnită. Noia privi spre ea să-şi ceară scuze şi-i văzu ochii uluiţi, în care diamante mici, licăre de durere, jucau haotic, gata să se rostogolească pe obrazul de jăratec.

Buzele ei l-au găsit dezarmat, sufocat de cenuşa convingerilor adunate cu atâta sârg ani şi ani, fericit şi nenorocit de extazul atingerii de care n-avusese, încă, parte. Ea îi dezgoli trupul tânăr, îl acoperi cu sărutări, se cufundă adânc în ochii lui neştiutori, îi mângâie părul şi-l îmbătă cu pielea albă, fierbinte iar el îşi descărcă exaltarea pricepând cu greu că ratase momentul şi că ea, cu o delicateţe de mătase, îl pregătea din nou, pentru a fi, aşa cum era scris de când lumea şi pământul, al ei. Şi-au unit miezul sufletelor şi învelişul tânăr ca două jumătăţi de măr care, de-acum înainte, nu aveau altă soartă decât aceea de a se rostogoli în adânc sau de-a se ridica spre lumină doar împreună.

Persecuţiile Nuţii începură atunci când Luana nu mai reuşi să-şi ascundă dispreţul pe care-l simţea. Avu pretenţia absurdă să i se adreseze cu „Să trăiţi, şefa!" Însăşi madam Cordel îşi cocoşase spinarea aplecându-se slugarnic ani de zile, aruncând din gura colorată „Să trăiţi, sefu'!", spre hazul tuturor.

Când Radu plecă în delegaţie, ea răni inima Luanei cu tot felul de insinuări. O dată cu întoarcerea tânărului, Nuţa veni lângă maşina de scris, la care fata dactilografia de zor şi aruncă din vârful buzelor mari, ieşite în afară ca un bot de raţă:

- Ştii ce-a făcut drăguţul tău la Râmnicu? Au băieţii pe una acolo, la care trag pentru unele nevoi, mă înţelegi... Mi-a spus Gicuţă Popa că s-au distrat de minune.

Luana continuă să-şi vadă de treabă. Femeia începu să joace de pe un picior pe altul.

- Ai auzit ce-am spus?

Fără să ridice capul, fata apăsa butoanele maşinii. Cordel simţi că explodează.

- Dacă nu mă crezi, du-te şi-l întreabă.

Calmul şi lipsa de reacţie a celei pe care se chinuia zadarnic să o supere, făcură să-i sară muştarul. Începu să urle:

- Nenorocito, eşti arogantă şi mă sfidezi. Te crezi superioară deşi nu eşti decât o biată dactilografă iar eu sunt şefă de birou. M-am coborât la a-ţi fi prietenă şi tu ţi-ai bătut joc de mine. De azi înainte, am eu grijă de tine!

De atunci, nu scăpă nici o ocazie să-i facă viaţa amară. Îi dădu tot felul de ordine, ce n-aveau nimic în comun cu postul pe care-l ocupa. O controlă dacă-şi ducea coşul de gunoi, dacă ştergea praful de pe mobilier, deschidea geamul când Luana îşi mânca pachetul, plângându-se de mirosul de mâncare care-o îmbolnăvea pe ea şi prin extindere, ca de obicei, pe toată familia ei. Se coborî până la a-i lua oglinda de pe perete, cine ştie în urma căror asociaţii create de mintea ei bolnavă. Ca să puncteze caracterul infect cu care o împovărase mama natură ori poate mama ce-i dăduse viaţă şi apoi o abandonase, avea momente când renunţa la calitatea de şefă şi se reîntorcea la cea de prietenă. Se apropia, mieroasă, de Luana şi-o întreba:

- De ce mă urăşti? Ce ţi-am făcut? Nu ţi-am fost eu, întotdeauna, o prietenă bună? La ce bun atâta duşmănie când nu avem nimic de împărţit? Eu am de toate în timp ce tu n-ai bărbat, n-ai copii, vai de capul tău! Sunt şefa ta, asta e, nu poţi face nimic. Femeile din secţie s-ar bate pentru o şefă ca mine.

Împăunată cu atâta şefie se aşeza pe scaun, în sufletul fetei şi trecea la poveştile interesante ale vieţii particulare. Odraslele ei erau super dotate, super îmbrăcate, frumoase şi teribile, cum nu se mai văzuse până atunci. Bărbatul... ei, bine, nu era cine ştie ce, o dădea, uneori, de toţi pereţii şi-o făcea în toate felurile dar, până la urmă, se dovedea a fi un om de zahăr. Ce fericită era că-l iubea! Prietena ei, aia sau alta, nu mai conta, umbla dezlegată pe la fel de fel de case, câteodată o prindea nevasta şi ieşea un tărăboi, mai mare ruşinea. De ce, oare, inginerul Noia n-o lua de nevastă pe domnişoara dactilografă şi se folosea, doar, de calităţile ei trupeşti, făcând-o de ruşine la muncă? Dacă „fetiţa" se „dădea" pe lângă ea, avea s-o înveţe cum să revină pe drumul cel bun.

Fugea repede şi mai completa ceva în registre apoi se întorcea râzând, amintindu-şi ultima peripeţie din seria „foaie verde lobodă".

Luana se consola în braţele lui Radu, în timp ce el făcea haz de necaz încercând s-o convingă să nu mai pună la suflet jignirile şi ieşirile necontrolate ale Nuţii pe care o cunoştea toată lumea şi nimeni n-avea s-o schimbe vreodată.

Văzând că subalterna continuă s-o trateze cu refuz, Cordel atacă la nivel înalt. Merse la director cu bârfe şi reclamaţii nefondate şi Luana se trezi chemată, într-o bună zi, în biroul acestuia. Descoperi aşa gogomănii că-şi puse mâinile în cap.

- Domnişoară, încheie Daniel Liga, faptul că-mi vine cu toate mizeriile, legate de coşul cu gunoi, mirosul de mâncare, sau alte năzdrăvănii e una. Dar am aici un referat în care spune că plângeţi necontrolat, apoi râdeţi pe neaşteptate, cântaţi şi..., - se scărpină în barbă, cu sprâncenele ridicate, încercând să-şi ascundă zâmbetul -, ...citez: „se învârte prin birou, valsând mărunt, dând dovezi clare că e labilă psihic". Şefa dumneavoastră propune să solicit un examen medical.

Se uitară unul la altul prostiţi. Luana nu ştiu ce să spună. O lăsase fără replică.

- Domnişoară Leon, nu sunt un imbecil. Departe de mine gândul să pun preţ pe aşa drăcovenii dar vă rog, de dragul dumneavoastră şi al meu, găsiţi o cale şi faceţi pace cu femeia asta. În astfel de condiţii, nici unul dintre noi nu va putea munci liniştit.

Problemele Luanei nu se terminau aici. Radu se dovedi a fi foarte dificil dar în ciuda concluziei că Noia nu părea a fi alegerea cea mai fericită ea nu şi-l putea scoate din suflet. Împlinirea alături de acest băiat, mai tânăr decât ea, închis şi pretenţios în toate dar capabil de trăiri pe care numai o femeie le putea simţi, o făcea să creadă că era jumătatea pe care i-o sortise Dumnezeu. Se iubeau din toată inima, fără doar şi poate, iar dragostea lor era una de suflet, o îngemănare de spirit şi credinţă care le aducea convingerea că, deşi el se afla la prima relaţie iar ea mai fusese măritată, vor şti să-şi fie fideli şi aproape, indiferent de încercările prin care vor trece, numai că, după o zi de iubire profundă şi pasională, el se întrista deodată şi ea se chinuia zadarnic să-l facă să vorbească despre gândurile ce-i provocau această stare. Nu-i înţelegea pe oamenii incapabili să-şi deschidă sufletul. Se apropia de el şi-l scutura iritată de mânecă, strigându-i: „Priveşte, sunt tot eu. Femeia alături de care tocmai ţi-ai dezvelit adâncurile tăinuite ale trupului”. Radu se ridica nervos, se repezea spre uşă şi pleca fără un cuvânt. Obosită de războiul de la muncă, Luana nu se simţea în stare să mai ducă un altul şi acasă. În liniştea nopţilor petrecute fără el, încerca să ghicească motivul acestui comportament. Singurul plauzibil pe care îl găsi era acela că Radu se temea de reacţia părinţilor. Ca şi Sanda, într-un alt moment, ei aveau să vadă în ea doar femeia despărţită, fără căpătâi.

Se hotărî să-i vorbească, cu grijă şi delicateţe, să lămurească, o dată pentru totdeauna, problema dintre ei. Ajutat de atitudinea ei gingaşă, Radu reuşi să se destăinuie şi Luana află, cu stupoare, că era orfan de ambii părinţi. Mătuşa care îl crescuse nu se mai afla de mult printre cei vii. Dilema şi controversele porneau dinăuntrul său. Marcat de lipsa părinţilor, căutase întotdeauna să fie vertical,

corect, cinstit şi fără pată. Nu putea concepe gândul că acum apărea mânjit, dintr-o dată, de prezenţa unei femei divorţate lângă el. Fără să-şi dea seama cât de mult o răneau vorbele lui, Radu continua să-şi plângă de milă, cuprins de zbuciumul teribilei frământări interioare. Scoasă din sărite, ea îi arătă uşa:

- Dragul meu, nu e timpul pierdut. Fugi cât mai repede, până nu mă răzgândesc.

Noia se ridică şi ieşi, după cinci minute veni înapoi.

- Nu pot, Luana... Nu pot concepe gândul să trăiesc fără tine.

- Dar nici pe acela de a mă avea la braţul tău. Nu mai sunt o fetiţă. Am treizeci de ani. Vreau să-mi fac o familie, să am copii. Nu e vina mea că, mai înainte de tine, l-am întâlnit pe Ştefan.

Noia se zburli, cu o gelozie oarbă.

- Nu vreau să-i aud numele. În casa mea acest bărbat e mort.

Ea îl privi uimită şi surâse.

- Ce să înţeleg de-aici?

Tânărul se repezi la calendarul din bucătărie şi înţepă cu degetul într-un punct.

- Că asta e data cununiei noastre.

O cerere în căsătorie originală, de om practic, cu studii tehnice, care-i făcu, la sfârşitul săptămânii, s-o viziteze pe Sanda. Anunţată din timp, doamna Leon îi aşteptă în faţa blocului. Sub impresia primului moment de acest fel, ea şi-o imagină pe Luana apărând alături de un bărbat puternic, matur şi serios, care avea, poate, în sfârşit, să-i aducă viaţa liniştită la care sperau amândouă. Când văzu tânărul, aproape un copil, care o ţinea de mână, i se tăiară picioarele şi căzu grămadă pe asfalt. Cei doi se repeziră s-o ridice iar femeia, venindu-şi în fire şi dând iarăşi faţă cu realitatea, simţi că o ia, din nou, cu ameţeală. Se întrebă, a mia oară, ce era în mintea acestei fete care nu-i semăna deloc şi care nu contenea s-o surprindă cu hotărâri din cele mai neaşteptate. Aşezaţi la masa din mijlocul sufrageriei ea îl analiză pe viitorul ginere, intuind perfect că era îndărătnic şi greu de condus ca un măgar înhămat la cotigă. Dar văzându-şi fata atât de îndrăgostită şi realizând că orice încercare de-a o face să se răzgândească era sortită eşecului, se împăcă cu gândul şi se oferi să-i ajute cu bani pentru nuntă.

Tânărul refuză categoric, susţinând că salariile lor erau suficiente pentru a se descurca singuri. Luana nu dorea să se mai îmbrace mireasă aşa că aveau să facă doar cununia civilă, într-un cadru cât se poate de restrâns.

Rămasă singură, Sanda nu reuşi să se adune. Prevedea un trai chinuit pentru fetiţa ei, alături de un tânăr impulsiv, lipsit de experienţa vieţii şi de o educaţie sănătoasă şi stabilă în sânul unei familii adevărate. Amintirea lui Ştefan îi sfâşie sufletul. Numai o nebună ar fi renunţat la un astfel de bărbat. Radu Noia n-avea, nici în douăzeci de ani, să ofere Luanei ce-i oferise Ştefan în timpul căsniciei lor. Nu contesta inteligenţa, puterea de muncă şi frumuseţea cuminte ale lui Radu, dar nu se compara cu celălalt.

Ştiind cât o iubea, încă, pe Luana, Sanda nu voi ca Escu să afle vestea neaşteptatei căsătorii de prin vecini. Puse mâna pe telefon şi-l sună. Delicat ca întotdeauna şi plin de bun-simţ, bărbatul ură fericire şi casă de piatră mirilor, sănătate şi împliniri întregii familii.

În bucăţica lui de casă, uluit, Ştefan rămase cu receptorul în mână, incapabil să depăşească momentul. Luana nu putea face asta. Nu-i putea închide, încă o dată, drumul către ea.

* * *

Când Radu i-a spus că face burtă şi că e cazul să se apuce de gimnastică, doamna Noia s-a simţit jignită. S-a apucat de exerciţii, asudând din greu la fiecare mişcare. După o lună, se simţi rău. Medicul de familie o trimise la ginecolog. Urcată, din nou, pe masa înfricoşătoare, Luana crezu că moare de frică. Controlul i se păru interminabil. Întrebată dacă avea o muncă ce necesita efort, ea răspunse că singura activitate fizică erau exerciţiile de gimnastică.

Medicul îi ceru, pe un ton aspru, să coboare.

- Doamnă, nu te mai chinui să-ţi păstrezi silueta. Eşti însărcinată.

Bucuria viitorilor părinţi întrecu orice imaginaţie. Gândul că va avea o familie, numai a lui, îl făcea pe Radu să chiuie de

bucurie. La rândul ei, Luana se simţea, în sfârşit, împlinită. Avea să fie mamă, să ţină în braţe trup din trupul său, aşa cum milioane de femei o făceau în toate colţurile globului. Duse sarcina foarte greu. Voma tot ce mânca, ameţea şi abia se putea ţine pe picioare. Stresat la gândul că ea ar putea pierde copilul, neştiind cum s-o ajute şi încurajeze, pus în faţa unei situaţii atât de delicate mai înainte de a învăţa ce-i căsnicia şi viaţa în doi, Radu nu făcea altceva decât să-i amplifice suferinţa. Luana slăbise îngrozitor şi arăta aşa de pierdută, încât tânărul se întrebă dacă nu cumva era mai bine s-o interneze şi s-o ştie în siguranţă sub grija medicilor. Viitoarea mamă avea oroare de spitale. Nici prin cap nu-i trecea să plece din casa ei. Apelară la ajutorul Sandei. Femeia îşi luă concediu şi veni să-şi îngrijească fata. Luana încerca să fie de folos trebăluind prin casă. Scăpa farfuriile, se rezema de pereţi, se clătina la fiecare pas. Radu o certa şi-o trimitea în pat, chinuit de gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău. Din pricina felului smuncit de-a fi, el intră în conflict cu soacra încă din prima zi. Iubind-o pe Luana fără măsură, femeia nu accepta ca el să-i dojenească fetiţa pe care o crescuse cu atâtea sacrificii. Când va avea copii, n-avea decât să-i mustre pe ai lui.

- După cât se pare, ai mei nu vor mai veni, îi răspundea bărbatul amărât şi sătul de chinul nevestei.

Învăţată să trăiască singură şi să n-o interpeleze nimeni, Sanda se ofensa la orice critică, la cel mai mic comentariu. La rândul lui, independent şi voluntar, Radu nu suporta să i se dea ordine ori să i se facă observaţii. Se ciorovăiau zilnic, soacra culcându-se plângând, ginerele bodogănind în pat, lângă soţia palidă şi suptă. Într-una din zile, el avu proasta inspiraţie să facă observaţia că vedea gravide pe stradă cărând sacoşe de la piaţă cu un elan demn de toată invidia şi că numai femeia lui bolea, de parcă aştepta tripleţi. Sanda sări ca arsă. Îi aruncă, de la obraz, că e prost crescut şi nesimţitor, că Ştefan, în astfel de condiţii, şi-ar fi ţinut nevasta în puf, cu doctor prezent la domiciliu şi femeie în casă care să-i facă menajul. Urletele de protest ale tânărului Noia se auziră în tot blocul. Trânti de perete scaunul pe care şedea şi-o pofti să-şi facă bagajul. Toate astea răniră inima Luanei. Iubindu-i

pe amândoi, îşi dorea din tot sufletul ca ei să se înţeleagă şi să se gândească, măcar o dată, la răul pe care i-l făceau. O conduse pe Sanda la gară şi mama îi mângâie părul, abătută.

- Bărbatul ăsta îţi va frânge inima, draga mea. Nu e potrivit pentru tine.

Fata încercă s-o împace.

- Nu-mi spuneai tu să mă mărit cu un om titrat, cu un inginer?

Femeia dădu din cap, disperată.

- Ăsta nu e inginer. E nebun.

Doctoriţa de la circă le întunecă şi mai mult speranţele, recomandând gravidei să renunţe la o sarcină lipsită de şansa de-a fi dusă până la capăt. Scoşi din sărite de atâtea negre prevestiri, apelară la ajutorul unui specialist. Doamna doctor Sass Adelina îi cuceri cu blândeţea şi interesul necondiţionat pe care îl arătă viitoarei mame. Ea îi linişti, asigurându-i că totul va fi bine. Prescrise un tratament de menţinere a sarcinii şi-o ţinu sub observaţie.

Din clipa în care află că e gravidă, Nuţa Cordel o zăpăci pe Luana cu poveşti despre femei care pierduseră copilul, indiferent de luna sarcinii, sau îl născuseră mort, stârnind din nou furtuna în sufletul femeii.

La şase luni, doamna Noia făcu hemoragie. Se rezemă de perete şi ceru ajutorul Nuţii. Şefa prognostică, surâzând:

- Gata. Asta a fost.

După încă o lună, cei doi soţi merseră iar la circă, să ia concediul prenatal. Doctoriţa consultă gravida apăsându-i pe burtă până când aceasta icni de durere. Îi spuse plictisită:

- Nu ştiu, dragă, ce ai tu acolo, eu ţi-am zis să-l dai afară, dar să ştii, copilul tău nu are cap.

Radu o aştepta în faţa uşii. Când Luana ieşi, speriată de moarte şi-i anunţă verdictul, el se repezi spre cabinet, gata s-o ia de ciuf pe femeia căreia, cine ştie ce nebun, îi agăţase stetoscopul de gât. Au mers la ecograf. Au aflat, astfel, că vor fi părinţii unei fetiţe care avea absolut tot ce era necesar pentru a veni pe lume în condiţiile cele mai normale.

Doamna Noia născu, într-o zi de noiembrie, o minune de copil, o frumuseţe gingaşă cu pielea albă şi ochii negri ca ai mamei. Sanda dădu fuga la Iaşi s-o felicite şi să-şi strângă nepoata în braţe. Întâlnirea cu proaspătul tată fu glacială. Se salutară, fără nici un alt cuvânt. Nevoiţi să plece împreună, păstrară tot drumul o tăcere îndărătnică. Ajunşi acasă, Radu se închise în dormitor. La scurt timp, femeia îl auzi hohotind. Nu se îndoia că e fericit. Nu ezita să afirme c-o iubea pe Luana dar, fără să cunoască motivul, simţea că într-o zi îi va face un mare rău.

Ştefan veni s-o vadă la o oră târzie, cu un buchet imens de flori. Privi puiul de om cu ochi umezi.

- Copilul ăsta ar fi putut fi al nostru, Luana. Am fost un prost că nu te-am ascultat.

Ea rămase profund impresionată de lumina ochilor lui, de iubirea caldă şi nealterată ce licărea în ei.

- E timpul să-ţi faci o familie, Ştefan. Să ai o soţie şi proprii tăi copii.

Întinse braţul şi-l mângâie uşor pe obraz iar el îi întoarse palma şi-i sărută, cu mii de trăiri şi adoraţii nespuse, căuşul cald şi imaculat al mâinii. Îmbătându-se cu imaginea chipului drag, de albeaţa zăpezii proaspăt căzute, pe care nu-l putea uita, nu-şi dori să tacă şi să plece fără să privească înapoi.

- Eşti lumina ochilor mei, doamnă Noia. N-am să renunţ la tine, indiferent cu câţi bărbaţi te vei mărita până să te întorci la mine.

Fetiţei i-au spus Aniela, au botezat-o în religia catolică şi Luana a regăsit, în sfântul sălaş, frumuseţea şi pacea aşezământului de care se înstrăinase. I s-a rupt sufletul la gândul că trădase şi încălcase porunca Domnului, că se complăcea într-o relaţie care, în faţa bisericii, era una nelegalizată, de concubinaj. L-a visat pe Iisus, într-o lumină şi-o aureolă pe care n-ar fi putut s-o descrie în cuvinte. Frumuseţea şi imaginea ochilor Lui erau peste putinţa imaginaţiei unui muritor. A visat că El se ridica la cer iar ea rămânea în întuneric, alături de un bărbat acoperit de veşmânt negru, pământiu. O mare de oameni se îndrepta agale, cu capetele plecate, spre cimitir, în timp ce ea şi omul în negru

rămâneau să mai aştepte, aşezaţi pe ultima treaptă a unei scări. S-a trezit lac de sudoare. Era condamnată, pentru vecie, să trăiască în umbră, să nu se mai spovedească şi împărtăşească niciodată. Călcase un jurământ sfânt, făcut în faţa altarului şi de acum înainte viaţa ei avea să se scurgă în întuneric şi păcat. Se rugă neîncetat pentru iertarea ei, îl imploră pe Domnul să n-o năpăstuiască şi să nu-şi reverse mânia asupra celor dragi. Cu responsabilităţile mărite prin apariţia acestui copil, trebuia să se îngrijească de universul spiritual al familiei, în vreme ce acela material se învârtea, fără ostoire, în jurul micuţului boţ, care sugea cu poftă şi creştea văzând cu ochii. Nu-şi imaginase ce bucurie şi satisfacţie sfântă, ce împlinire şi adoraţie, încercai atunci când te aflai în faţa propriului copil! Când micuţa Aniela îşi lipea buzele de sânul ei, femeia simţea că se înalţă spre cele mai înalte culmi ale satisfacţiei, purtată de un sentiment rămas fără cuvântul care să-l definească. Pe măsură ce copilul creştea, familia se minuna de „savantele" lui realizări. Azi stătea în funduleţ, mâine se ridica singur, cu o gură căscată a zâmbet ce le inunda sufletele de iubire. Ceva mai târziu gângurea şi se chinuia să comunice cu cei din jur, prin sunete ascuţite şi ferme. Luana cumpăra rochiţe şi fundiţe aşteptând cu nerăbdare ziua când, mândră, nevoie mare, se va plimba de mânuţă cu fetiţa ei gătită în hăinuţe frumoase, cu perişorul plin de bucle aurii strâns în funde albe. Îi venea să râdă văzând cum, în ciuda aversiunilor de odinioară, visa să-şi împopoţoneze copilul cu fundele uriaşe ce-i marcaseră copilăria.

Radu îşi privea odorul cu ochi pierduţi. El nu putea realiza sfânta împlinire cu care-l milostivise Dumnezeu. Acel suflet era sufletul lui. Acel trup se născuse parte din trupul lui. Era incapabil să ridice tonul sau să-şi bruscheze puiul în vreun fel. Ameţea, purtat de o încântare fără margini, atunci când îşi strângea copilul la piept şi-o iubea înzecit pe Luana pentru toată fericirea pe care i-o adusese în viaţa goală de până atunci.

Familia Darie erau singurele persoane din vechiul anturaj al nevestei pe care Radu le primi în casa lui. Iuliana venea, când şi când, să-i ajute. Ea stătea cu fetiţa, în timp ce mama fura câteva

clipe de somn. Când bărbatul se întorcea de la serviciu, o găsea veghind lângă pătuţul copilului.

Iuliana se dovedise a fi o specie aparte, pe care el nu prea ştiuse cum s-o abordeze. Ea avusese curajul să vorbească despre întâia căsnicie a Luanei cu o naturaleţe care-l dezarmase, transpunându-l într-o telenovelă în care fostele iubiri ori relaţii erau perfect normale. Pe un altul, Radu Noia l-ar fi trântit de toţi pereţii. În faţa Iulianei muţea, ascunzându-şi în barbă nemulţumirea. Doamnei Darie puţin îi păsa ce se petrece în sufletul lui. Copil neînţărcat, încăpăţânat şi fără minte, el trebuia să se maturizeze şi să priceapă că trecutul reprezintă o realitate de care nu poţi fugi. Repetatele mustrări, legate de un moment sau altul al traiului anterior, aruncate cu ciudă asupra soţiei, erau lipsite de orice raţiune. O gelozie absurdă, fără fundament, nu făcea decât să le strice relaţia. Era inevitabil ca familia Noia să se întâlnească cu Ştefan Escu pe stradă sau în altă parte şi acesta să-şi salute fosta nevastă. Radu urla şi făcea o adevărată dramă după fiecare întâmplare de acest gen. Luana suferea şi Iuliana nu putea să suporte asta. Nu se ataşase de Radu. Era convinsă că de o iubire atât de sinceră şi profundă ca a lui Escu nici un alt bărbat nu era în stare. Dar Noia fusese alegerea Luanei şi femeia o lua ca atare.

Educată, inteligentă şi bine intenţionată, Iuliana nu intra în amănunte. Ea dorea să puncteze doar faptul că Luana avea nevoie de atenţie şi iubire. Tânjea după vorbe de alint şi tandreţe. Încerca să-l facă să înţeleagă că orice ar fi oferit acestei femei nimic nu valora mai mult decât un gest de mângâiere. Doamna Darie pleca aşa cum venise, fără să aştepte confirmări, lăsând a părea că puţin îi pasă dacă bărbatul pricepuse ori nu mesajul celor câteva cuvinte pe care le rostise.

Şi totuşi, Radu Noia nu putea fi altfel decât devenise în toţi anii de singurătate sufletească prin care trecuse. Nimic nu-i putuse şterge nemângâiata durere din inimă. Zile şi nopţi tânjise să mai audă glasul dulce al mamei, să mai simtă atingerea fermă a mâinii părinteşti. Nu putea da siropoase declaraţii de iubire pentru că nu le cunoştea. Luana trebuia să simtă c-o iubeşte şi atât, fără alte zorzoane de prost gust. Nopţile lor împreună, pline de iubiri

pătimaşe, la care el nu sperase vreodată, trebuiau să-i spună totul. Când Luana se inspira din trupul lui, golindu-l de orice gând, cum să-i spună că i se oferea nu numai ca om, ca bărbat, ci i se dăruia din tot sufletul ca jertfă? Putea să moară, dacă ea îi cerea asta. Era capabil să întindă mâinile şi să zboare pentru ea. În patul ei, în braţele şi viaţa ei, el era capabil de orice. I se dăruia necondiţionat, trăia pentru ea şi copilul lor şi pentru prima dată simţea că e împlinit. Pur şi simplu, nu-i putea spune c-o iubeşte mai presus de orice, că e Dumnezeul lui şi că dincolo de ea nu e nimic. Îi arăta, doar, asta, în fiece noapte a iubirii lor. O luase de nevastă pentru că era singura femeie capabilă să priceapă fără cuvinte. Unica lui declaraţie de dragoste sunase cam aşa:

- Când eram copil, am citit într-o carte o poveste care m-a pus pe gânduri. Era vorba despre un bătrân care pescuise un peştişor fermecat. Ca să-i dea drumul înapoi în apă, peştele i-a promis omului că-i îndeplineşte o dorinţă. Moşneagul tânjise toată viaţa după un copil. Citind povestea, puteam să jur că asta îi va fi dorinţa. Spre marea mea surprindere, el a vrut doar să moară împreună cu nevasta lui, să nu se despartă niciodată de ea. Dacă aş pescui un peştişor fermecat, i-aş cere acelaşi lucru. Ai priceput ce-am vrut să-ţi spun?

Pricepuse ea, foarte bine, dar că femeia e cel cu coarne Luana era ferm încredinţată iar asta n-avea nici o legătură cu religia. Era doar un fel de-a spune şi ea se declara perfect de acord. Nu luptase niciodată pentru egalitatea dintre sexe. Era un concept departe de convingerile ei. Nu putea exista egalitate între două specii diferite. Asistase la multe controverse de acest gen, văzuse femei care se luaseră de gât cu partenerii de viaţă, războindu-se pentru o idee iluzorie. Astfel de dispute o făceau să-şi imagineze lupta dintre un elefant şi o albină care, din lipsă de inspiraţie, în loc să-l înţepe şi să-l facă să urle de durere, se chinuia zadarnic şi comic să-l dea de-a rostogolul.

Astfel, femeie fiind, Luana lăsa vorbele cu miez ale soţului ei să treacă pe lângă ea şi tânjea după înşelătoarele dulcegării zilnice. Radu era incapabil de aşa ceva. În schimb, o dădăcea zilnic, stându-i în coastă când făcea mâncare, îngrijea copilul sau se

ocupa de alte activităţi gospodăreşti. Unde înainte tânjise după un bărbat care să-i fie aproape, acum Luana se simţea sufocată de prezenţa sâcâitoare a soţului ei în orice colţ al casei. Sătulă de cei patru pereţi şi de îndeletnicirile lipsite de satisfacţii din interiorul lor, abia aştepta să se întoarcă la serviciu. În adâncul sufletului, Radu spera ca soţia lui să renunţe la muncă, să stea acasă şi să se ocupe doar de el şi de copilul lor. O vedea, de la o zi la alta, dând jos multele kilograme pe care le acumulase în timpul sarcinii, recăpătându-şi silueta de zeiţă şi se temea să-i mai dea drumul în lume. N-o lăsa niciodată să iasă fără el iar atunci când erau împreună leşina de gelozie văzând cum bărbaţii îşi sucesc capetele uitându-se după ea. Făcea un adevărat tărăboi când femeia voia să îmbrace o fustă scurtă sau un tricou mai decoltat. Temperamente puternice şi încăpăţânate, cei doi se războiau parte în parte, susţinându-şi punctul de vedere. Se aflau doar la un pas de anul 2000. Luana nu putea accepta o mentalitate de pe vremea luptelor cu turcii. Atitudinea lui o jignea şi-o încăpăţâna să facă după cum îi era dorinţa. Trăgeau de fustele cu pricina, unul de-un capăt, altul de celălalt, ca doi pui de cloşcă ce doresc aceeaşi râmă. Urma o zi marcată de tăceri apăsătoare şi nemulţumiri sufocate. Orgolioşi, nici unul nu făcea concesii. Momentul de împăcare venea imediat ce se întindeau în pat. Nu-şi puteau rezista apropierii trupurilor. Se abandonau unul în braţele celuilalt cu o dăruire sufletească deplină.

Înainte ca Aniela să împlinească un an, Sanda ieşi la pensie. Atât îi trebui Luanei să-şi asalteze bărbatul cu rugăminţi de găzduire a mamei în căminul lor. Plănuise să urmeze tot felul de cursuri şi avea nevoie de cineva care să se ocupe de fetiţă. Scăpa, în felul acesta, de monotonia casei şi îşi pregătea viitorul, convinsă fiind că mai devreme sau mai târziu locul maşinii de scris îl va lua calculatorul. După îndelungi discuţii, Sanda debarcă în locuinţa familiei Noia cu inima cât un purice. Convieţuirea cu ginerele o umplea de groază. La scurt timp, spaimele ei se adeveriră. În vreme ce Luana se şcolea, cei doi se luau în coarne, desfăşurând adevărate coride prin toată casa. Se certau de la bani, de la mâncare, din pricina copilului sau a apei lăsate să curgă în

neştire la robinet, se războiau până şi pentru cel mai mic boboc de floare ieşit peste noapte în ghiveciul din bucătărie.

Luana îi găsea epuizaţi. Fericită că avea unde să iasă, dornică să înveţe cât mai mult, ea trecu dintr-un curs în altul fiind mai mereu absentă la reprezentaţiile de acasă. Seara, în aşternut, mustrările şi reclamaţiile bărbatului ei rămâneau fără rezonanţă. Ea îl ameţea cu mângâieri, făcându-l să-şi uite şirul şi motivul pentru care pornise tirada.

Mai greu era cu Sanda. Luana suferea s-o vadă atât de tristă şi amărâtă, lipsită de un moment în care să-şi tragă sufletul. Mama muncise din greu s-o crească, să-i ofere tot ce-şi dorea. Trăise o viaţă singură, avea dreptul la linişte şi fericire. Nu merita un astfel de tratament. Încerca, în fel şi chip, să schimbe atitudinea soţului ei faţă de unicul suflet care le oferea ajutor dar îndărătnicul nu se lăsa deloc. Când fata termină cursurile Sanda dădu bir cu fugiţii, jurând că atâta timp cât Radu se afla acolo ea nu le va mai trece pragul casei. Intimitatea şi liniştea se întoarseră asupra familiei Noia cu o nesperată binecuvântare. Luana, cu fetiţa lângă ea, citea ori picta, Radu se grăbea să vină acasă, să-şi strângă în braţe iubitele. Pretenţios şi deosebit de critic, el făcea observaţii pertinente vizavi de lucrările nevestei şi ea se grăbea să remedieze neajunsurile. Cuprinsă de fiorul pasiunii pentru pictură, umplu casa de tablouri. În această stare tihnită o găsi ultima zi de concediu.

* * *

Întoarsă la muncă, Luana găsi pe birou, în locul maşinii de scris, un calculator. Aşa cum prevăzuse, unitatea se dotase cu tehnologie modernă. Nuţa Cordel o întâmpină surâzătoare.

- Doamnă Noia, nici nu ştii ce bine-mi pare c-ai venit. Am înnebunit doi ani făcându-ţi munca. E timpul să intri în pâine, gata cu leneveala şi nu uita, îmi eşti datoare vândută.

Aceeaşi fiinţă deplorabilă, cu o altă pieptănătură. Îşi încreţise părul scurt şi-l ridicase spre înalturi, nu mai înainte de a-l vopsi într-o culoare de catran.

La scurt timp, cum vechea denumire a postului nu se mai justifica, veni adresă de la minister cu înştiinţarea că funcţia de dactilografă se transforma în aceea de referent. Această depeşă lăsa la latitudinea şefilor stabilirea atribuţiilor noului post. Nuţa înnebuni de fericire. Se aşeză pe un scaun lângă Luana, înecându-se cu vorbele ce curgeau râuri.

- Priveşte, doamnă Noia, ţi s-a schimbat funcţia. De azi înainte, pe lângă dactilografiere, vei face munca de registratură. Doamne, câte avem de făcut! Trebuie să te învăţ să ţii registrele, să faci înregistrările, să repartizezi corespondenţa... Sunt o mulţime, aşa că începem chiar de azi. Nu te mai mocăi la calculatorul ăla, e timpul să înveţi să lucrezi cu el şi încă foarte repede, pentru că dincolo ne aşteaptă un teanc de hârtii.

Luana încercă să facă ordine în puhoiul de cuvinte ce o săgetau. Nu înţelese, exact, cam ce urma să facă. Ceru lămuriri. Cordel se încruntă.

- Ce nu pricepi? Of, tare-i greu pentru unii să-şi pună mintea la contribuţie! Vei dactilo..., mă rog, cum se spune mai nou, tehnoredacta documentele ca şi până acum şi în acelaşi timp vei face tot ceea ce înseamnă munca de registratură. E clar, sau o iau de la capăt?

Luana îi aruncă o privire prostită.

- Şi dumneavoastră ce-o să faceţi?

- Eu o să fiu şefă.

Doamna Noia izbucni în râs. Atât îi trebui Nuţii să explodeze. Între timp, mai învăţase ceva invective şi acum nu-i ajungea gura, mare şi buzată, pentru a le arunca în obrazul subalternei. Printre altele se legă de Radu Noia, un fraier care nu vedea cine e, de fapt, nevasta lui dar ea, Nuţa Cordel, dotată cu inteligenţă, cunoştea exact talentele doamnei dactilografe. Urla atât de tare, încât inginerul, aflat pe culoar, dădu buzna în încăpere să vadă ce se petrece. Auzi ultima remarcă şi se crispă de mânie. Se repezi la Nuţa cu mâna ridicată şi Luana sări să-l oprească.

- Ce-ai spus, femeie?

- Eu nu sunt femeie cu tine, domnule, ai înţeles? făcu şefa registraturii tremurând. Te rog să-mi vorbeşti politicos. Eu nu sunt din acelea cu care să-ţi permiţi să fii grosolan.

- Nu mai spune! Ai uitat că te-am surprins în magazie cu fustele suflecate. Nu-mi mai jigni soţia altfel ai de-a face cu mine. Eşti femeie bătrână, ce naiba!

Chestia cu magazia o înghiţi Nuţa cum o înghiţi dar aia cu bătrâna puse capac furiei ei dezlănţuite. Avea doar patruzeci de ani iar mucosul ăsta depăşise orice limită. Neagră de mânie, năvăli în biroul directorului şi se puse pe plâns. Înflori povestea, ca o grădină botanică în zi de expoziţie. Directorul îi chemă pe soţii Noia la el. În timp ce şefa registraturii gesticula bezmetic şi arunca, din gura aurită, stropi în toate direcţiile, Daniel Liga nu ştia încotro să fugă şi să scape de balamucul pe care-l crezuse de domeniul trecutului. Încercă s-o oprească dar madam Cordel era de nestăvilit. Ridică glasul enervat şi Nuţa amuţi, făcând un bot atât de lung, încât Luana se temu că-l va străpunge pe bietul om. Când, în sfârşit, i se ceru să se explice, referenta îi spuse de unde pornise scandalul.

- Doamnelor, zise directorul ceva mai liniştit, să fie clar pentru toată lumea, fiecare îşi va păstra atribuţiile de până acum. În legătură cu acest subiect nu vreau să mai aud nici un comentariu. Dumneavoastră, domnule Noia, vă rog să vă abţineţi de la alte scene de genul celei de adineauri. Sunteţi omul cel mai stimat din fabrică şi nu vreau să vă pierdeţi acest statut. Cred că sunteţi de acord cu mine că soţia dumneavoastră este destul de mare să se apere şi singură. La următoarea abatere, voi fi nevoit să iau măsuri. Sunteţi liberi.

Nuţa Cordel ieşi precum regina Angliei de la o adunare de consiliu. Se închise în biroul ei, trântind uşa. Unul din ghivecele de flori, agăţat de peretele despărţitor al celor două încăperi, căzu şi se făcu ţăndări. Aplecată să strângă mizeria, Luana auzi vocea severă a bărbatului ei:

- De azi înainte te descurci singură. Nu ştiu cum, nu mă interesează, dar eu nu vreau să mai aud că ai probleme. Te previn,

Luana. Acum nu mai eşti domnişoara Leon. Îmi porţi numele şi nu accept să mi-l pătezi.

Rănită de vorbele lui, ea se întrebă cum ar putea face să oprească veninul Nuţii. Nu-i stătea în fire să fie slugarnică şi prefăcută şi era convinsă că orice atitudine ar fi abordat ciuda şi caracterul îndoielnic al femeii tot ar fi ieşit la suprafaţă.

Acasă, în aşternut, Radu se întoarse cu spatele la ea, lăsând-o pradă celor mai negre gânduri.

Instalarea calculatoarelor în birouri dădu peste cap mai întreg personalul. Învăţaţi cu hârţoage şi lipsiţi de un curs de specialitate, femeile şi bărbaţii îşi prindeau urechile în programele acestui obiect încă neidentificat. Se adunau grămadă la calculatorul doamnei referent şi luau notiţe cu datele de funcţionare. Unul dintre ei fierbea cafeaua şi la încheierea zbuciumului se relaxau bând lichidul fierbinte. Nuţa îi apostrofa de fiecare dată. Era şefa biroului şi nu accepta lucrul în „gaşcă". Mutară locul de studiu la contabilitate. Luana făcuse un curs de contabilitate asistată pe calculator şi doamnele profitau de cunoştinţele ei pentru a-şi întocmi bazele de date.

Atunci când crezu că toate merg bine şi îşi poate vedea liniştită de treaba ei, Liga o chemă din nou. Şefa îi făcuse, iarăşi, referat şi de data aceasta afirma că subalterna ei nu ştie să lucreze la calculator. Cerea investigaţii în legătură cu diplomele ce se impuneau pentru ocuparea unui post de referent.

O aşa minciună sfruntată o dădu cu totul peste cap. Realiză că atâta timp cât una dintre ele nu va pleca din fabrică, războiul nu se va termina niciodată. Îngrozită de gândul întoarcerii la o activitate limitată doar la coada cratiţei, Luana hotărî să reziste, să nu-i dea şefei satisfacţia victoriei.

Daniel Liga nu era departe de zbuciumul Luanei. Se impunea debarasarea de una dintre ele şi căută o modalitate de a face asta. La întoarcerea din concediu, doamna Noia depusese la personal două diplome. Una în operare P.C., alta de ajutor analist programator. Nu mai lucrase nicăieri, nu avea nici o caracterizare. Pe Nuţa Cordel directorul o cunoştea foarte bine. Nu era singura care călca pe-alături. Ca magazineră, însă, nu avusese lipsuri şi la

registratură se descurca destul de bine. Dincolo de caracterul josnic, care nu era înregistrat la personal, nu avea ce să-i reproşeze. Liga se trezi în imposibilitatea de-a descâlci iţele.

Seara, în timp ce mâncau, Luana îi povesti soţului ei mârşăvia care i se făcuse. El răspunse simplu:

- Nu mă interesează.

Reacţia lui nu făcu altceva decât să şubrezească sentimentele Luanei pentru el. Ea nu putea accepta să fie tratată astfel. Refuză să-i mai vorbească. Se treziră, astfel, că nu mai au nimic să-şi spună, că trec unul pe lângă altul ca doi străini, în propria lor casă.

În sâmbăta care urmă, merseră la aniversarea unuia dintre colegi. Certaţi, ei se aşezară pe o canapea, incapabili să se integreze în starea de bine din jur. Vlad Ionescu îl chemă să lămurească o dispută între bărbaţi pe o anumită temă tehnică. Radu se închise în cercul de băieţi, sfidând prezenţa consoartei. Luana privi femeile adunate în sufragerie.

O oarecare Rebeca Schtac monopoliza discuţia doamnelor. De o frumuseţe şi-o senzualitate ce-ţi dădea ameţeală, Rebeca stârnea invidii nemărturisite. Posesoare a unei perechi de sâni mari şi frumoşi, strânşi cu duşmănie într-un decolteu ce-i dezvelea pe jumătate, domnişoara Schtac atrăgea priviri furişate din cercul bărbaţilor. Doamna Noia nu-şi putea dezlipi ochii de pe formele pline, uluitoare şi se simţea ruşinată de pieptul ei mic, de adolescentă. Îşi imagina cam ce efect putea avea asupra unui bărbat trupul gol, de zeiţă, al Rebecăi. Adus, într-un moment oarecare, aproape de ea, Radu discută supărător de mult cu domnişoara Schtac. Luana simţi că moare de gelozie. Întorşi acasă, ea îşi dezlănţui supărarea. Aprecierile bărbatului la adresa calităţilor fizice ale domnişoarei o făcură să-şi piardă minţile cu totul. Ridică mâna să-l lovească şi Radu, amuzat de reacţia ei, începu să râdă.

- Termină, Luana, ce-i cu tine? O femeie ca asta nu se va uita niciodată la mine. E amanta nu ştiu cărui director, e plină de bani şi se învârte numai în cercuri selecte. Nu ştiu cum de-a ajuns în casa lui Vlad.

Luana fu şocată să audă explicaţia soţului ei. Scuza la care apelase o făcu să creadă că el sperase la un oarecare interes din partea femeii. Se înşelase în privinţa lui, era el capabil să se uite după altele? Ştefan nu i-ar fi dat, vreodată, un astfel de răspuns. Se culcă mâhnită, plină de îndoieli.

Tânărul Noia se simţise măgulit văzând interesul şi jocul din gene al Rebecăi. Îi tot alunecaseră ochii pe decolteul ei, fără să-i poată opri, inconştient că expresia chipului său îi trăda lipsa de experienţă la femei. Ea remarcase asta şi se simţise de două ori mai incitantă. Respira adânc, ridicându-şi pieptul şi se amuza de privirea lui aiurită. Radu se trezi, dintr-o dată, cuprins de o mândrie fără margini. Faptul că nu doar o femeie frumoasă, ca Luana dar şi una voluptoasă, ca Rebeca se simţeau atrase de el, îl făcea să crească în proprii ochii. După două zile, impresia devastatoare a sânilor domnişoarei Schtac încă îl mai urmărea. Încetul cu încetul, însă, el reveni cu picioarele pe pământ şi explozia de gelozie a Luanei îi arătă cât de mult îl iubea. Deveni conştient că exagerase în purtarea sa, arătase o indiferenţă crudă faţă de zbuciumul şi nedreptăţile cu care se confrunta soţia lui şi hotărî s-o ajute în căutarea unei soluţii de rezolvare a acestor probleme. Intraţi, din nou, într-o zonă luminoasă a drumului lor împreună, Luana speră că până la urmă totul va fi bine.

Comportamentul şefei registraturii faţă de subalterna sa aduse simpatia unanimă a colectivului pentru cea din urmă. În timp ce Luana era invitată peste tot, la cafea ori un pahar cu suc, Nuţa se trezi marginalizată cu totul. Până şi Daniel Liga o repezi într-un moment când încercase să se plângă de anumite probleme. Cordel coborî din biroul directorului cu pumnii strânşi. Îl găsi pe contabilul-şef lângă calculatorul Luanei. Se răţoi la el:

- Ce căutaţi aici?

Bărbatul o privi uimit. Tânăr, proaspăt ieşit de pe băncile facultăţii, el nu ştiu cum să ia interpelarea brutală a femeii.

- Am venit la doamna să mă ajute cu un document.

- Domnule Popescu, aici nu e punct de prim-ajutor. Nu intră fiecare cum îi place. Dacă doriţi ceva de la referenta mea, vă adresaţi mie. Eu sunt cea care trasează sarcinile doamnei Noia.

Izbi pe biroul Luanei registrele de sub braţ. Tânărul tresări, se răzgândi, nu-i mai trebui nimic şi fugi ca din puşcă. Nuţa deschise un dosar, împrăştie foile peste tastatura referentei, fără să ţină cont că ea lucra şi bâjbâia butoanele pe sub colile aruncate. Luana crezu că turbează de furie. I se făcu negru în faţa ochilor şi fu cât pe ce să sară de pe scaun şi să-i arunce cu dosarele în cap. Cordel, desfăşurată pe masa de lucru a Luanei, pufăia, scoţând foc pe nări.

- Ce dracu′ ai de trag cu toţii la tine? Nu eşti nici Brigitte Bardot, nici altă vedetă de cinema. Le faci vrăji, sau ce? Bărbatul tău e chior, e prost, nu vede?

Lăsă hârţoagele şi făcu kilometri de la geam la uşă, spumegând. Ca de obicei, Luana nu catadicsi să-i arunce nici măcar o privire. Continuă să-şi vadă de treabă ca şi cum s-ar fi aflat singură în încăpere dar se stăpânea cu greu să nu se ridice de pe scaun şi să-i tragă, cu sete, un pumn în plină figură. La rândul ei, Nuţa Cordel simţea o dorinţă nebună să se arunce în freza Luanei şi să-i smulgă părul de păpuşă cu care o binecuvântase Dumnezeu.

Rămas fără posibilităţi pe plan profesional, veninul femeii se îndreptă spre viaţa personală a Luanei. Şi nimeri în plin. Firea geloasă a lui Radu prinse, cu forţă, toate uneltirile lui Cordel. Se zvoni că doamna Noia atrăgea bărbaţii în biroul ei şi le făcea avansuri. Ba mai mult de-atât, nevasta unuia dintre ei primi un telefon acasă şi numele aceleiaşi doamne o făcu pe aceasta să sune la fabrică şi să se intereseze despre ce era vorba.

Reacţia dementă a lui Noia o aduse pe Luana în pragul disperării. Încercă să-l convingă de nevinovăţia ei şi de absurdul situaţiei. O cunoştea foarte bine ca nici măcar să nu aducă în discuţie astfel de ştiri tendenţioase. Radu turba de furie, privind-o cu nişte ochi pe care ea nu-i cunoştea. Obosită, incapabilă să mai lupte, Luana renunţă să se mai apere.

- Dacă tu mă vezi în stare de aşa ceva, atunci eu nu mai am ce să-ţi spun. Cum crezi c-aş putea să te pun într-o astfel de postură faţă de colegii tăi?

Se simţi, dintr-o dată, neputincioasă, inutilă, lipsită de spaţiu. O durea, fizic, răutatea, ipocrizia, lipsa de Dumnezeu a celor din jur dar cel mai tare o îngenunchea prostia bărbatului ei.

Se retrase în dormitor, îşi ascunse faţa în pernă şi începu să plângă. Poate că Noia era prost, nebun ori gelos fără măsură, dar avea o inimă sensibilă de copil orfan şi el nu putu să suporte prăbuşirea înlăcrimată a nevestei lui. Veni lângă ea şi-i ceru asigurări că nu-l minţea. Femeia îi făcu hatârul, lipsită de puterea de-a mai interpreta gestul lui infantil.

La un moment dat, Luana începu să vomite tot ce înghiţea, să aibă ameţeli şi o stare generală din ce în ce mai proastă. Noia se trezi total neputincios. I se făcu milă de ea, se simţi vinovat pentru tot răul pe care i-l făcuse şi-o sfătui să-şi ia concediu, să plece la Sanda şi să se detaşeze de toate bucurându-se de prezenţa Anielei. Acolo avea posibilitatea să se odihnească şi să-şi adune forţele. Dacă ar fi ştiut să-şi deschidă sufletul, să-i spună că o iubea mai presus de toate şi că regreta tot ce-i făcuse până atunci, Luana nu s-ar mai fi simţit atât de năpăstuită. Dar ea se crezu o prezenţă incomodă alungată, iar atunci când, urcată în tren, îl văzu plecând fără să-i arunce măcar o privire, o gheară îi strânse inima şi căzu sfâşiată pe banchetă.

În ciuda vieţii tihnite pe care o găsi lângă cele două fiinţe dragi, ce o aşteptară la gară cu o nesfârşită dragoste, ea nu reuşi să-şi alunge zbuciumul. Aniela se aruncă în braţele mamei şi-o copleşi cu sărutări, se lipi de pieptul ei cu inima bătând nebuneşte, se grăbi apoi să-i arate ce-a mai învăţat-o bunica. Sanda se stăpâni, cu greu, să nu izbucnească în lacrimi, văzând-o atât de pierdută. Îi stătu dinainte clipă de clipă şi nu ştiu ce să-i mai facă, sfâşiată de o dorinţă arzătoare de a-i readuce lumina în priviri.

Luana îşi găsi bunica aşezată pe un scaun, cu mâinile împreunate în poală, schimbată, bătrână, aşa cum n-o mai văzuse până atunci. În ochii ei, Bica fusese întotdeauna, tânără. La patruzeci de ani, la cincizeci, la şaptezeci de ani. Împlinise optzeci şi doi, nu mai ieşea din casă, nu voia să mănânce mai nimic. Privirea, altădată ageră, plină de lumina lunii, o învălui absentă,

dintr-un adânc fără întoarcere. Întinse mâna spre Luana şi vorbi rar, atât de încet că abia o auzi:

- Ţi-am spus, vreodată, că am fost o femeie frumoasă? Am avut un trup zvelt, cu sâni puternici. Astea trei şuviţe albe pe care le vezi sunt rămăşiţele unui păr ca tăciunele, de care am fost foarte mândră. Ce-a făcut bătrâneţea din mine! Nu vreau să mai văd ce-am ajuns.

Niciodată nu simţise la bunica instinctul de cochetărie. Îşi acoperise părul cu batic de cum rămăsese văduvă. Singurele drumuri pe care le făcuse, la muncă şi la biserică, le străbătuse cu capul plecat, grăbită să se întoarcă acasă. Văzând dezamăgirea acestui suflet plin de simţire, ştiind că draga ei Bica plecase deja de lângă ea, fără să mai poată fi adusă înapoi, Luana îşi pierdu orice speranţă şi se întoarse la Iaşi copleşită. Radu i se înfăţişă cu o dragoste şi atenţie părintească. Ea n-avea nevoie de asta. Voia să se ştie iubită, dorită, femeia din prima zi a unirii lor. În vreme ce ea aştepta să fie luată în braţe şi zăpăcită într-un amor fierbinte, bărbatul îi întindea aşternutul, o săruta pe frunte şi-i ura „Noapte bună!", cu o dezarmantă grijă paternă.

A doua zi, în lipsa Luanei, regina de la registratură sta cocoşată în spaţiul său de lucru, simţindu-se izolată şi a nimănui în încăperea rece şi goală. Auzea glasurile celorlalţi povestind şi râzând, intuia prezenţa ceştilor de cafea, pretext de-ai aduce aproape, împreună. Împinsă de singurătate ieşi în hol şi căută dezorientată un pui de suflet care să-i ţină companie. În biroul contabilitate buna dispoziţie arunca, pe sub uşă, aburi de cafea. Cu tupeu, dădu buzna şi începu să turuie verzi şi uscate pentru a-şi ascunde emoţiile. Oamenii amuţiră pe rând, se retraseră în birourile lor şi Nuţa Cordel rămase singură cu una din contabile. Îmbătată de aroma licorii, nu se mai putu abţine şi spuse:

- Doamnă scumpă şi distinsă, mai aveţi o guriţă de cafea?

Doamna Noia era singura vinovată de penibilul situaţiei în care se afla. Doamna Noia era responsabilă pentru tot răul din viaţa ei. Îi furase bărbaţii, îi umbrise frumuseţea, o înstrăinase de colegii ei. Trebuia să se răzbune. Cu o forţă care s-o scoată din circuit pentru totdeauna.

* * *

La nici o săptămână de la întoarcerea la muncă, referenta constată că-i lipseşte un document cu caracter special. Lucraseră cu toţii la o situaţie cu termen imediat de înaintare, într-un ritm infernal, până la cele mai târzii ore ale serii şi probabil că acest document se rătăcise printre celelalte hârtii. Intrată în panică, Luana alergă de la un birou la altul să caute înscrisul care-i dispăruse. Printre maldărul de foi întinse pe mese, ea căuta acul în carul cu fân.

În ziua următoare, şefa îi făcu un control inopinat şi constată absenţa acelui document. Înnebunită, Luana apelă la ajutorul colegilor. La ora unu, contabilul-şef îi şopti că Nuţa îi făcuse referat şi că directorul dispusese luarea unor măsuri imediate. Când Radu veni s-o ia acasă, o găsi cu capul sprijinit în mâini.

- Ce s-a întâmplat?

- Îmi lipseşte un document cu caracter special.

Radu înlemni.

- Ştii ce înseamnă asta? Iţi pierzi pâinea. Mai mult de-atât. Dacă vor, pot să te tragă la răspundere penal.

Vorbele bărbatului o dărâmară şi mai tare.

- Trebuie să-l găseşti, Luana. Caută în toate birourile, în coşul de gunoi, în gaură de şarpe, nu mă interesează unde, dar găseşte-l! Altfel, nu ştiu ce se va întâmpla cu noi.

Nici a doua şi nici a treia zi înscrisul nu apăru. Luana îşi puse tot felul de întrebări, se gândi la toate variantele, incapabilă să găsească un răspuns. Ajunse până acolo încât să ia în calcul posibilitatea ca unul din colegi să-i fi făcut o glumă proastă, jucându-se cu inima ei. Aceştia se îndoiră că e careva capabil de un aşa gest.

Intrat în panică, Noia înnebunise complet. Fără să ţină cont de ea, îşi plângea de milă şi blestema ceasul în care venise în fabrică. Dacă se ştia incapabilă să facă o astfel de muncă, de ce nu stătea acasă, să-şi crească fetiţa, ca o mamă iubitoare şi responsabilă? Dezorientată, bolnavă, ajunsă la capătul puterilor, în lipsa oricărei raţiuni, Luana făcu drumul spre Ştefan. Când,

dincolo de uimirea momentului, îi regăsi căldura şi dragostea din priviri, ea căzu moale pe un scaun şi nu reuşi să îngâne decât vorbe incoerente, fără sens.

Ar fi dat orice să n-o vadă, vreodată, astfel. Ar fi fost în stare să ducă cea mai neagră singurătate, tristeţe şi abstinenţă, numai să-i fie ei bine, s-o ştie fericită, realizată, împlinită. Acceptase faptul că se îndrăgostise, atât de curând de la despărţirea lor, de acest Radu Noia apărut de niciunde, numai în speranţa că o nouă relaţie, puternică şi fără pată, îi va împlini speranţele de-o viaţă. Văzându-i privirea stinsă, obrajii supţi şi trupul şubred, gârbovit de o durere ascunsă, ştiu că greşise lăsând-o să plece. Şi-ar fi putut lua clipa de răgaz, înainte de a o ierta şi alături de ea. Nu trebuia să-i fi făcut jocul. Prin prisma pregătirii pe care o avea, ar fi ştiut cum să întoarcă în favoarea lui toate grelele învinuiri pe care ea şi le făcea. Dacă nu i-ar fi acordat divorţul, Luana nu s-ar fi recăsătorit niciodată. Ce-a fost în mintea lui? De ce s-a lăsat purtat de o clipă de orgoliu şi nu s-a oprit, măcar o secundă, să judece la rece, detaşat, o situaţie ce se tot repeta de când lumea şi pământul? Încurajată, continuu, de atitudinea lui iubitoare, cine ştie, prin apariţia unui copil mai apoi, ea ar fi rămas legată de el pentru totdeauna. Dar, aşa ca altă dată, totul venea prea târziu. Pierdea, de fiecare dată, trenul către ea.

Acum, cea din faţa lui nu era Luana ci pierduta doamnă Noia. O femeie ce avea imperioasă nevoie de ajutor să nu cadă în neagra prăpastie a dezolării. Aşa cum făcea în cabinet cu pacientele, el o încurajă, cu nesfârşită grijă, să vorbească, să se destăinuie. Înţelese că un element bolnav, ca Nuţa Cordel, nu va renunţa niciodată să-i facă viaţa amară. Îi ceru cu hotărâre ca a doua zi să-şi dea demisia. Realizând că e vineri seara şi ea nu putea face asta, simţi că răgazul de două zile pe care-l avea îi va da peste cap toată munca de lămurire pe care o ducea acum. Intui că va pierde, că ei i se va întâmpla ceva iremediabil şi că el nu va fi lângă ea să o apere. Radu Noia era un nesăbuit, un egoist care-şi apăra interesele jucându-se cu viaţa soţiei sale. Şi în ciuda a toate, Luana îl iubea. Când se despărţiră, Ştefan ştiu că ea nu va face nimic din ce-i

promisese. Cu mâinile legate, el rămase să privească în urma ei, cu sufletul zbuciumat de o presimţire groaznică.

Ajunsă acasă, Luana îşi găsi bărbatul inert, cu ochii goi, căzut pe un scaun.

- Unde ai fost?

În trei ani de căsnicie ea nu ieşise singură decât în zilele de curs. Radu o urmase peste tot, fără să conceapă gândul că ea ar avea libertatea să colinde străzile după bunul plac.

Într-o fracţiune de secundă, femeia îl văzu pe Rosti Seneg, avu în faţa ochilor imaginea relaţiei lor de-o noapte, şi-l aminti pe Ştefan Escu amorţit, într-un fotoliu. Făcând analogia de situaţii, Luana se întrebă ce va crede soţul ei dacă-i va spune că vine de la celălalt. Era nouă seara. Lipsea de câteva ore.

Se pierdu. Incapabilă să se adune, începu să se scuze copilăreşte, fără nici o logică. Vorbea aiurea şi vinovat iar bărbatul se repezi orb de furie şi-o lovi cu dosul palmei. Căzu peste masă şi totul se întunecă. Când îşi veni în simţiri era întuneric şi se afla întinsă pe covor. Scânci după Radu dar el nu-i răspunse.

* * *

În ziua următoare au fost nevoiţi să onoreze invitaţia la familia Ionescu. Radu nu se sfii deloc să arate că el şi nevasta lui nu erau altceva decât doi străini. O abandonă în pragul uşii şi-o ignoră pe tot parcursul serii. Bău, peste măsură, aşa cum nu-i era în obicei. La apariţia Rebecăi Schtac, el se repezi spre ea cu ochi sticloşi, ameţit de nenumăratele pahare cu vin pe care le golise. Îşi înecase în licoarea lui Bach gelozia, neîncrederea, neputinţa, spaima că nu ştie cum să trăiască. Domnişoara Schtac pusese ochii pe el fără vreun motiv anume. Acest băiat cuminte, stângaci în relaţiile cu femeile, îi stârnea orgoliul de *la fame fatale*. Îi suportă incoerenţa şi duhoarea de alcool doar pentru a-şi îndeplini un capriciu. Sfâşiată de gelozie, de o suferinţă care-i arăta că tot ce pătimise până atunci era departe de durerea pe care i-o provoca acum apropierea celor doi, Luana bântuia camerele străine zbătându-se să supravieţuiască, sperând într-o minune care s-o

readucă la o viaţă normală. Îşi căută bărbatul şi-l descoperi în balcon, frunte lângă frunte cu Rebeca.

- Hai să plecăm, Radu, te implor!

El nu-i oferi nici măcar o singură privire. Îi aruncă, din umbra parfumată a Rebecăi:

- Pleacă! Eu rămân.

A ieşit fără el şi nu putea concepe că e singură. Că soţul ei a rămas acolo, cu o altă femeie. Întreaga noapte a stat arcuită pe covor, cu picioarele la piept, ca un copil bolnav, lipsită de orice gând, în timp ce Radu Noia, departe de a percepe realitatea, se lăsa condus de domnişoara Schtac. Ea îi propuse, la ureche, să plece. Îl ajută să urce în maşina ei şi se sui la volan, opri apoi în faţa apartamentului pe care-l ocupa prin grija amantului său. Îl invită să urce. Din pricina stării în care se afla, bărbatul nu voi, cu nici un chip, să coboare. Nu se simţea capabil să se ridice din scaunul moale în care căzuse. Departe de-a se simţi ofensată, Rebeca i se urcă în braţe, îl înlănţui cu braţele şi îşi lipi sânii puternici de pieptul lui. Radu abia respira. El nu mai realiza cine-i stârnea pornirile sexuale. Printr-o ironie a momentului ştia doar, foarte bine, că nu e nevasta lui. Se feri de sărutările femeii strigându-şi soţia, în timp ce, întărâtată, Rebeca îşi smulse lenjeria intimă şi îl făcu să fie al ei. Îl duse apoi acasă şi-l lăsă în faţa locuinţei. Aerul rece îl trezi. Îşi aminti scena din maşină şi cerul întreg, cu toată greutatea, căzu asupra lui. Încercă, exasperat, să nege. Nu făcuse aşa ceva. Fusese beat şi visase. Nu era învăţat cu alcoolul şi avusese, cu siguranţă, viziuni. Se clătină şi se aşeză pe bordura trotuarului. Văzu, atunci, urmele actului său. Confirmarea îi luă minţile. O luă la întâmplare pe străzi, în neştire, în căutarea unei izbăviri. Se rezemă, ca un osândit, de un copac, încercând să găsească o scăpare, o speranţă, un loc în care să mai trăiască o stare de bine. Negă realitatea de o mie de ori, cu o inconştienţă dementă. Nu era adevărat. Nu putea fi. Avea o familie, familia lui, era stăpânul a două suflete nevinovate, a două iubiri ce-i aparţineau în totalitate. Cum să le piardă? Cum să redevină un lup singuratic, hăituit de nelinişte, o vietate a nopţii, confidentă a lunii?

În zori, orbit de lumina neîndurătoare, ştiu că era pierdut. Trebuia să-şi accepte nenorocirea dar cum s-o facă pe Luana părtaşă la dezastrul lui acum, când ea era la capătul puterilor, sfâşiată de atâtea încercări? Cum să-i spună c-o înşelase, că-i nenorocise viaţa, că nu-i mai lăsase nici o portiţă de scăpare? O veste ca asta ar fi lăsat-o fără suflare. Putea merge acasă şi s-o strângă de gât. Rezultatul ar fi fost acelaşi. Şi totuşi, trebuia să-i spună. Acelaşi simţ al dreptăţii, prost înţeles pe tot parcursul vieţii lui, îl făcu să nu caute o altă soluţie. Nu-i trecu prin cap să tacă, să ascundă totul, în speranţa că ea nu va afla niciodată. Radu Noia trebuia să se destăinuie, să-şi spovedească păcatul, să se simtă liber. Şi încă o dată nu ţinu cont de ea.

Se opri la primul telefon.

Luana ridică receptorul într-un târziu, fără să poată rosti un cuvânt. Vocea lui stinsă îi aduse la cunoştinţă fărădelegea. O înşelase. Nu se mai putea întoarce acasă. Se va învoi a doua zi de la serviciu şi îşi va lua hainele în lipsa ei. Pleca. Fără nici o altă explicaţie, fără a spera într-o neaşteptată îngăduinţă...

În clipa în care se întinse în pat, crezu că numai gândul la Aniela o mai putea salva...

Sub influenţa nopţii albe, petrecute într-o sfâşietoare singurătate, golită de orice gând şi raţiune, fu convinsă că ştia ce se întâmplă în sufletul bărbatului ei. O părăsea, cu inima strânsă, pentru o altă femeie. Radu nu mai era al ei. Nu se vor mai plimba braţ la braţ, nu vor mai mânca la aceeaşi masă, nu vor mai dormi împreună. Radu, de acum înainte, va face dragoste cu altă femeie. Va mângâia şi va dori o altă femeie. Radu va iubi pe alta.

Nu plânse. Îşi înghiţi lacrimile înghesuindu-le, undeva, în adâncul fiinţei sale mărunte. Le simţea, - mici diamante neşlefuite -, sfârtecând-o. Deşi în amorţeala nopţii se aşteptase la asta primi lovitura în plin. În suflet. Cel mai sensibil şi mai nevralgic punct al ei. Îi fuseseră călcate în picioare sentimentele, speranţele şi orgoliile. Îşi clădise principiile de viaţă, visele, dorinţele inimii şi ale cărnii pe un joc de cuburi. Fusese o naivă. Naivă până la prostie. Îl respectase pe Radu şi-l iubise, fiindu-i fidelă până în

cele mai ascunse unghere ale gândului. Dar el o înşelase. Mai mult de-atât: o părăsea.

Era conştientă de toate astea aşa cum era conştientă de aşternutul de sub ea, de respiraţia greoaie care o înăbuşea, de viaţa ce urma s-o trăiască fără el...

Lucrurile din jur îşi pierdură culoarea. Luana înregistră imaginea ca pe un film alb-negru difuzat, pe neaşteptate, într-o seară tihnită de duminică a mileniului III. Încăperea în care se afla deveni, deodată, străină. Ea însăşi se schimbase. Durerea pierise lăsând loc unei stări de luciditate benefică. Se simţi plină de forţă şi energie. Se repezi la frigider şi mâncă mult, ca niciodată. Ceva nu era în regulă. Acele ceasornicului se învârteau prea repede, ea era prea dornică să iasă, să plece din casa aceea străină, să facă un anumit lucru. Ce? Ce voia, oare, să facă?

Se plimbă pe străzi, aşezându-se pe toate băncile din cale. Se trezi că îngână un cântec vechi, pe care nu credea că-l mai ştia. Înnebunise? O luase razna?

Vizită familia Darie şi afişă o aşa veselie şi dezinvoltură, încât Iuliana nu bănui, măcar, că se întâmplase ceva deosebit.

La serviciu se comportă cu un calm şi-o indiferenţă dezarmante. Îşi salută şefa şi îi zâmbi, lăsând-o cu gura căscată. Intuia că se petrece ceva neînţeles dar nu-i păsa. Simţea o poftă de mâncare teribilă şi o oarecare durere de cap, căreia nu-i dădea nici o importanţă.

Radu îşi luase liber două zile şi ea bănui că el îşi strânge lucrurile şi se mută la Rebeca. În lipsa unui sentiment real de gelozie, ea gândi că n-ar fi rău să se joace puţin cu cei doi. Să le creeze o stare de disconfort, aşa cum făcuse, cândva, cu Ernest Radak. Mânată de o astfel de intenţie, ea îl vizită pe Ştefan. Din ziua aceea îşi petrecu cel puţin o oră aşezată pe canapeaua din cabinetul lui, curioasă să afle tot ce se întâmpla în viaţa fostului soţ. Bărbatul crezu, cu toată sinceritatea, că ea îşi pierduse minţile dar se feri să facă vreun comentariu. Luana cunoscu acolo pe un oarecare Laur Midea. Un personaj cu o labilitate psihică ponderată ce se credea urmaşul lui Don Juan. Bărbatul se îndrăgostea la

fiecare şapte zile şi suferea cumplit din pricina lipsei de sex-apeal şi curaj la femei dar se declara vindecat după fiecare amor pentru ca, în săptămâna următoare, s-o ia de la capăt. Luana găsi în Laur unealta ideală a jocului ei. Ea strecură în buzunarul nefericitului un bileţel prin care, o damă tânără şi frumoasă, după cum se descria, îl înştiinţa că făcuse o adevărată pasiune pentru el. Îi dădea întâlnire într-un loc anume şi-l atenţiona că, pentru a fi recunoscută, ea avea să ţină în mână un ziar. Convinsă de reacţia pozitivă a bărbatului, Luana căută, cu înfrigurare, o metodă de-a o aduce în acel loc pe Rebeca. Când Noia reveni la muncă ea îi ieşi în cale, încercă să-l convingă, cu nonşalanţă, că trecuse peste situaţia creată şi-l iertase dar că domnişoara Schtac îi rămânea datoare cu o explicaţie. Puţin dezorientat de atitudinea nevestei sale, inginerul trebui să accepte o întâlnire între cele două femei, în locul stabilit de Luana. La ora hotărâtă, doamna Noia o văzu pe Rebeca apărând în colţul străzii, îmbrăcată într-o rochie extrem de sexi, după cum îi era obiceiul. Tremură de bucurie la gândul ce pasiune nebună va face Don Juan când va da cu ochii de picioarele ei lungi, de adâncimea, ameţitoare, a decolteului. Rebeca se apropie ţeapănă, neruşinată şi-o întrebă din vârful buzelor ce doreşte. Luana îi întinse ziarul.

- Găseşti aici tot ce vreau să-ţi spun.

O lăsă singură şi femeia deschise, cu o oarecare curiozitate, pliantul de hârtie.

Laur veni gătit la întâlnire şi-o privi aiurit pe femeia care răsfoia intrigată ziarul. Nu sperase la o aşa cucerire.

Aşa cum prevăzuse Luana, el se îndrăgosti iremediabil de frumoasa domnişoară care, atunci când bărbatul se apropie de ea şi-i vorbi, îl repezi revoltată, lăsându-l fără grai în mijlocul drumului.

A doua zi, întors de la şedinţa de terapie cu domnul Escu, Midea dădu peste un alt bilet. Femeia îşi cerea scuze, îl invita la o altă întâlnire dar nu preciza unde. Specifica, doar, drumurile pe care le făcea zilnic şi lăsa de înţeles că i-ar fi plăcut mult să-l întâlnească în acele locuri. Rebeca se trezi, astfel, urmărită şi abordată necontenit de un bărbat necunoscut. Luana bănuia

zbuciumul femeii şi discuţiile interminabile cu Radu care, aşa cum îl ştia, gelos fără măsură şi judecată, o asalta cu reproşuri şi-o învinuia că e responsabilă de această situaţie penibilă. Îl vedea urlând, ameninţând, interzicându-i să mai îmbrace haine provocatoare. Intuiţia feminină îi spunea că Rebeca nu înghite, deloc, atitudinea bărbatului, că protestează cu vehemenţa femeii care are ce arăta şi nu poate, punând în pericol tihna cuibuşorului de nebunii.

Doamna Noia nu se mulţumi cu atât. Folosindu-se de Ştefan, ea află cum judecă mintea slabă a lui Midea. Continuă să întărâte inima bietului om, să se folosească de boala lui şi să-l aducă într-o aşa stare, încât acesta s-o bruscheze pe fiinţa care-i stăpânea sufletul. Îi scrise, într-o altă depeşă, că totul a fost un joc, că râde de neputinţa lui şi că, una peste alta, era femeia care dispreţuia bărbaţii lipsiţi de curaj.

Evenimentele se precipitară şi intrară pe un făgaş periculos, cu o repeziciune uluitoare. Rebeca alertă poliţia, Laur Midea fu atenţionat să înceteze iar Radu îl ameninţă, cu vehemenţă, că la o viitoare întâlnire îl va zdrobi. Laur se opri. Preţ de câteva zile el stătu cuminte, aruncând-o pe Luana în cea mai neagră disperare. Dacă renunţa? Jocul ei, transformat în răzbunare, rămânea neîmplinit. Cei doi îşi vor vedea de viaţa lor împreună şi ea nu putea concepe asta. Îl urmări pe Radu cu ochi înveninaţi, zilnic, la orice întâlnire cu el. Voia să vadă, să ştie dacă e fericit sau, dimpotrivă, aventura lui s-a terminat. Când zbuciumul ei atinse cote maxime, una dintre colege năvăli în birou şi-i aruncă dintr-o suflare:

- Luana, e adevărat? Rebeca Schtac a murit?
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Femeia o privi cu neîncredere dar doamna Noia afişa cea mai sinceră necunoştinţă.

- Dumnezeule, n-ai aflat? Rebeca Schtac e moartă iar bărbatul tău a fost arestat!

Luana încremeni. Colega se agita îngrozitor, marcată de inimaginabilul eveniment.

- Nebunul ăla..., nu-mi amintesc numele, a aşteptat-o aseară în faţa uşii apartamentului. A stat ascuns în umbră şi când ea a apărut s-a repezit să-i vorbească. Femeia a ţipat iar Radu, înarmat cu un cuţit de bucătărie, a ieşit s-o apere. Nu ştiu exact cum s-a petrecut nenorocirea. Rebeca a căzut peste balustradă, în golul dintre etaje, în timp ce bărbaţii încă se mai luptau. Radu l-a tăiat pe nebun. L-au găsit într-o baltă de sânge şi pe sărmanul Noia incapabil să vorbească. Rebeca Schtac a murit în drum spre spital.

Nu se crezuse capabilă de o aşa morbidă încântare. Se simţea liberă, fericită, în stare s-o ia de la capăt. Radu Noia, dacă nu voise să-i mai fie alături, atunci nu avea să fie al nimănui. Stricata îşi meritase soarta iar lui Laur Midea, nefericitul, se va îngriji şi să-i aprindă o lumânare la căpătâi. În ce-l privea pe adulterul ei soţ, urma, de-acum încolo, din spatele gratiilor, să se gândească şi să regrete tot răul pe care i-l făcuse.

Porni spre casă cu inima uşoară dar la prima încrucişare de drumuri nu ştiu încotro s-o apuce. Nu-şi mai amintea calea pe care mersese de dimineaţă. Dezorientată, se întrebă unde era căminul ei: la capătul primului drum, unde Ştefan o aştepta cu o neîntinată dragoste, în ciuda faptului că ea-şi bătuse joc de tot binele pe care el i-l oferise, sau, dimpotrivă, la capătul celuilalt, unde Radu, copil neînţărcat şi fără minte, îi oferise copia fidelă a greşelii ei de altă dată?

Ceva nu se lega în mintea ei şi privea în lungul celor două străzi, încercând să-şi amintească direcţia pe care o apuca de fiecare dată. Când, în sfârşit, se dumiri şi făcu primul pas, deschise ochii.

CAPITOLUL VI

Minunea mea, te-ai întors!

Ceasul arăta ora şapte. Sări din pat şi constată că dormise îmbrăcată. Îşi schimbă hainele, se spălă, îşi aranjă în grabă părul şi porni spre uşă. Un nod i se puse în stomac, se repezi în baie şi vomă un lichid verde, ce-i întoarse maţele pe dos, lăsându-i în gură un gust amar, de fiere. Luă un taxi şi ajunse la serviciu cu picioarele tremurând. Era trecut de opt şi Nuţa Cordel nu pierdu ocazia s-o atenţioneze că-i va menţiona întârzierea în ultimul referat.

Ce referat? Parcă rezolvase problema asta. Îşi aminti, cu greu, că nu reuşise să dea de urma documentului care-i lipsea. Hotărî să scrie o declaraţie către director în care să justifice absenţa acestuia. Scoase o foaie de hârtie dar amână s-o facă. Nu se simţea în stare. Îi tremurau genunchii şi starea de greaţă persista cu încăpăţânare. Dădu să se ridice şi ameţi. Avea un gol în stomac pe care nu şi-l explica. Din câte ştia, deşi nu era sigură pe amintirile ei, mâncase bine în ultimul timp. Se întrebă cum de nu comentase Nuţa evenimentul morţii Rebecăi. Cum de scăpase ocazia s-o înţepe şi să râdă de nefericirea ei. Ieşi din birou şi intră la personal. Doamnele o serviră cu o ceaşcă de cafea, amabile şi prietenoase ca întotdeauna. Se aşteptă să fie descusută, îmbiată să povestească amănunţit întâmplările nefericite care avuseseră loc. Dar se părea că nici una nu ştia ce se petrecuse. Femeile vorbeau despre ale lor aruncându-i priviri din cele mai senine. Nu se putea să nu fi aflat întreaga fabrică despre moartea Rebecăi, despre arestarea lui Radu. Probabil că, pline de compasiune, vroiau s-o ferească de suferinţa amintirii. Luana ridică ceaşca şi sorbi cu nesaţ din licoarea fierbinte. Apariţia tânărului Noia o făcu să scape

ceaşca şi să se uite la el aiurită, ca la o nălucă. La rându-i, Radu se fâstâci şi ieşi imediat, fără nici un cuvânt.

- Ce caută el aici? întrebă Luana ţâfnoasă. L-au arestat.

Femeile o priviră mirate.

- De ce să-l aresteze?

Luana se enervă, considerând că mila lor mergea prea departe.

- Terminaţi cu aiurelile. Sunt femeie în toată firea. Pot să-mi port cu demnitate crucea. Nu e nevoie să mă menajaţi la nesfârşit.

Colegele se uitară la ea din ce în ce mai uluite.

- Luana, nu înţelegem nimic din ce spui. Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Ea încercă să le convingă să-i vorbească deschis. Le asigură că a trecut de şocul momentului, că e gata s-o ia de la capăt. Dar femeile continuau s-o măsoare cu o nesfârşită uimire. Ofensată, ea părăsi încăperea şi se repezi în biroul colegei care-i anunţase moartea Rebecăi. La rândul ei, spre stupefacţia Luanei, aceasta părea că habar n-are despre ce vorbeşte. Ba chiar o îngrijorară vorbele lipsite de noimă. Doamna Noia simţi că turbează. De ce o luau toţi de proastă? La ce bun insistau să facă uitată o realitate peste care ea, în fapt, arătase că trecuse destul de uşor? Şi de ce, naiba, Radu bântuia fabrica şi nu era la închisoare?

Se închise în biroul ei, pradă unei oboseli din ce în ce mai profunde. Ameţea la fiecare mişcare a capului şi-o durea în tot trupul. Privi pe fereastră şi văzu copacii goi, arcuiţi de un vânt puternic ce-i făcea să-i bată în geamuri. Se încruntă. Când venise toamna? Cu doar câteva zile în urmă Rebeca venise la întâlnire în rochie de vară. Ce se petrecea, înnebunea?

Ieşi pe culoar clătinându-se. Nuţa Cordel se îndrepta spre ea, cu un zâmbet lăţit pe toată faţa.

- Ce mi-au auzit urechile? Te-a lăsat bărbatul. În sfârşit, s-a lămurit cine eşti.

Luana nu reuşi să-şi mai găsească echilibrul. I se înmuiară picioarele şi se rezemă de perete. Nuţa o ţintuia cu privirea ei verde, de o răutate dementă.

- Ştiam că mai devreme sau mai târziu vei fi pedepsită pentru tot răul pe care mi l-ai făcut, pentru aroganţa şi superioritatea cu care m-ai tratat de când ai venit aici. Ah, Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile!

Continuă s-o atace, să arunce cu „pietre", dar Luana n-o mai putea asculta. Ea simţea că e departe de realitate şi că trebuia să caute ajutor. Se târî până în biroul contabilului-şef. Bărbatul se repezi s-o susţină. Se îngrozi văzându-i chipul palid, ochii goi, lipsiţi de orice licărire.

- Domnule Popescu, cine sunt eu?

Vocea îi era stinsă, el abia reuşea să priceapă. Ea repetă întărâtată, cu ultimele puteri:

- Cine sunt eu? Ce ştii despre mine?

Alertat, economistul rugă pe unul din colegii de birou să cheme medicul. Luana continua să vorbească fără rost, să pună întrebări lipsite de sens. Ea voia neapărat să ştie dacă Rebeca a murit, dacă nebunul de Laur Midea a fost îngropat şi se revolta, cu sleite puteri, împotriva prezenţei soţului ei, liber şi capabil s-o distrugă din nou. Cei doi bărbaţi aflaţi în încăpere o priveau neputincioşi, aiuriţi. Cineva anunţă că medicul va veni imediat. Nuţa Cordel dădu buzna peste ei, cu coama de păr negru ridicată în slăvi, continuând să împroaşte, din limba despicată, venin.

Luana alunecă pe covor, închise ochii şi doctorul o găsi inertă, pierdută, crin alb tăiat de la rădăcină.

* * *

În salon, pe pervazul din dreapta, Ştefan aranjase un buchet de trandafiri. Le schimba apa în fiecare zi, cu o dorinţă nestăvilită ca ei să nu se ofilească mai înainte ca ea să-şi revină.

Luni, la prânz, o sunase la birou. La celălalt capăt al firului nimeni nu ridicase receptorul. Alertat de nenumăratele apeluri rămase fără răspuns, hotărî să meargă la fabrică. La poartă îi fu interzis categoric să intre. Rugă atunci pe îndărătnicul slujbaş, ce-şi apăra instituţia de parcă în ziua următoare i-ar fi rămas moştenire, s-o anunţe pe doamna Noia de la registratură că este

căutată. Invitat să aştepte, Ştefan nu reuşi să-şi găsească locul. Va insista, la nesfârşit, până o va convinge să-şi dea demisia şi să vină să lucreze cu el. Sub permanenta lui grijă, ea îşi va linişti sufletul şi va găsi calea spre o viaţă de familie fericită. Ştia că-i va fi foarte greu să o ştie atât de aproape, s-o vadă zilnic fragedă şi împlinită alături de un alt bărbat. Va suporta eroic şi îşi va înfrâna orice pornire către ea. Vor păstra o relaţie curată, de prietenie, chiar dacă astfel va părea, înzecit, în ochii prietenilor, un mare imbecil.

De câte ori îşi vizita mama, aceasta nu pierdea ocazia să-l înţepe cu tăioasele ei ironii. Nu putea înţelege de ce un bărbat superb, inteligent, cu o carieră frumoasă, căruia orice femeie i-ar fi stat la picioare, îşi irosea viaţa aşteptând pe una care-l dezamăgise, îl părăsise şi devenise a altuia. Ştefan îi tăia elanul de fiecare dată. Îşi apăra fosta soţie cu o îngăduinţă care-o umplea de ciudă pe doamna Escu. Hotărât să anihileze repetata imputaţie, el nu se sfii să-i arunce în faţă că acest sentiment, de o prostească fidelitate cum îl numea, era, probabil, o trăsătură moştenită de la mamă de vreme ce, la rându-i, trăia din amintiri şi lăsa ca suferinţa s-o ţină departe de orice altă simţire. Doamna Escu înghiţi cu noduri observaţia dar tăcu şi nu mai reveni asupra subiectului.

Amicii îi dădeau de înţeles cam acelaşi lucru. Îl invitau la diferite petreceri sau ieşiri, unde încercau cu stângăcie să-l lipească de una sau alta dintre cunoştinţele lor. Aventurile de-o noapte nu-i mai aduceau satisfacţia de pe vremea burlăciei. Se ridica din aşternutul instinctelor cu un gust amar, sufocat de un dor şi mai aprig pentru fiinţa care-i stăpânea inima, gândurile şi orice simţământ. O voia doar pe Luana, se sufoca la amintirea ei, îşi împreuna seara mâinile cerând acelui ceva, în care ea credea cu atâta tărie, să i-o aducă înapoi. Departe de-a înţelege ce e în sufletul lui, prietenii insistau să-l scoată în lume, să-l pună în faţa realităţii crezând că-i fac un bine. Obosit, plictisit, ca să le închidă gura, el invită, la un moment dat, pe una dintre femei în oraş. Ieşi cu ea vreme de două săptămâni apoi, într-o seară, în faţa unui pahar cu vin pe care, cu stângăcie, îl savurau în apartamentul ei, deşi încercase să se adune şi să se concentreze asupra momentului, el nu reuşise să creeze o atmosferă destinsă şi plăcută. Se ridicase

şi se retrase cu scuze ridicole, copilăreşti, sub privirea mută de uimire a femeii. Chipul frumos din spatele paharului nu-l făcuse să regăsească lumina din ochii jucăuşi ai Luanei. Trupul înalt şi proporţionat al femeii, lipsit de fineţea şi promisiunea ascunsă pe care numai fosta doamnă Escu ştia să le pună în valoare, nu reuşise să-i stârnească dorinţa de a-l iubi. Realizând că fetiţa micuţă, plină de viaţă şi toată numai inimă, era încă departe, el încetă să mai caute copii nereuşite a ceva ce numai ea putea întruchipa.

Pierdut în gânduri, Ştefan sesiză cu întârziere agitaţia din jur, auzi ca prin vis sirena salvării ce ieşea pe poartă, îl văzu pe slujbaş făcându-i semne şi pricepu că cea purtată de dubiţa albă era Luana lui. Alergă ca un nebun în parcare, urcă la volan şi urmări maşina din faţă, pradă celor mai negre presimţiri.

Urmă trupul inert al Luanei în goană nebună pe holurile spitalului, îşi făcu loc printre medicii aplecaţi asupra ei, strigând-o necontenit pe nume.

Când o văzu culcată în aşternutul alb, absentă la tot ce era în jur, pradă unui somn adânc din care doctorii se îndoiau că va mai ieşi vreodată, el i se aşeză alături, hotărât să nu plece de acolo decât împreună cu ea.

- Ce ţi-au făcut, iubito? Cu ce te-au supărat atât de tare?

Sanda şi Iuliana Darie veniră spre seară, îngrozite, speriate de moarte. Se apropiară cu lacrimi în ochi de patul în care trupul firav al Luanei se odihnea, vorbind în şoaptă, ca în faţa unui catafalc. Îl trecură fiorii.

- Vorbiţi tare. Trebuie să ne audă, să se trezească. De data asta n-am să mai fac ce vrea ea. Nu accept să se mai joace cu mine.

Sanda simţi pentru el o adâncă compasiune, atâta milă cât şi pentru trupul subţire născut din fiinţa ei care zăcea inert, aruncându-i într-o neagră disperare. Îl privi cu ochi pierduţi şi el, impresionat de durerea acestei mame nefericite, îi promise cu o fermitate care, în acel moment, părea o adevărată nebunie:

- Am s-o aduc înapoi.

După trei zile, timp în care îi vorbise încontinuu, cu o hotărâre de nezdruncinat, despre tot ce-i trecuse prin minte, nebărbierit şi cu hainele neschimbate, el îşi aminti cu glas tare de prima lor întâlnire, acel dans timid stingherit de căutări ascunse. Îşi aminti întâiul lor sărut, pe care-l pornise agale, cu blândeţe, ca un învăţător devotat, pentru ca mai apoi ea să-l surprindă cu pasiunea şi priceperea pornită din suflet a buzelor ei fierbinţi, uluindu-l, făcându-l să se întrebe dacă tot ce trăise până atunci nu fusese doar o joacă de copii.

Copleşit de adormirea fără leac, vorbi despre prima lor noapte de dragoste ca şi cum s-ar fi aflat amândoi, ca altă dată, faţă în faţă, la o ceaşcă de cafea. Se furişaseră ca hoţii, neştiind prea bine ce urmau să facă, el frământat de gândul întâmplării ce putea să vină, obsedat de grija că trebuia s-o facă atent şi cu o nemăsurată delicateţe. Dar ea nu păruse speriată.

- Mai ţii minte, Luana? Ai afişat o adâncă uimire, făcându-mă să mă simt ruşinat de calităţile trupului meu. Deşi fusesem obsedat de gândul să nu-ţi fac rău, m-ai surprins încă o dată cu dorinţa ta de-a cunoaşte, cu aviditatea de-a iubi, de-a trăi, cu puterea de-a primi totul fără teamă. Ai dat momentului naturaleţea cu care fusese creat şi lăsat moştenire omenirii, ai fost amanta perfectă şi iubita devotată lipsită de orice inhibare, oferindu-mi ardoarea şi pasiunea la care nu mă aşteptasem.

Ştefan îi mângâie obrazul, îi aranjă buclele de pe frunte şi continuă surâzând.

- N-am vorbit niciodată despre asta dar vreau să-ţi spun că nu m-a deranjat, nici o secundă, faptul că n-am fost eu primul. Lipsit de orgoliul tipic masculin, am trăit alături de tine o noapte unică, m-am bucurat de tot ce mi-ai dăruit, convins că ceea ce primeam avea să devină, în exclusivitate, al meu.

Vorbi mai departe, cu naturaleţe, despre tot. Ştia că-l aude.

În adâncul somnului ei, Luana Leon era un copil zăpăcit, speriat, pierdut pe un drum necunoscut, cufundat în întuneric. O lumină palidă licărea undeva, la un capăt îndepărtat şi ea n-avea puterea să pornească într-acolo. Rezemată de peretele din spate,

pipăia după un sprijin care s-o ajute să păşească. Mânată doar de instinct, se zbătea între necesitatea de-a merge spre lumină şi aceea de-a sta cuminte, în siguranţă, la adăpostul zidului de piatră. În clipa în care drumul începu să se încline uşor, ea alunecă la vale, încet, ca pe un tobogan cu panta prea mică. O dureau ochii tot săgetând întunericul şi nu-şi dorea altceva decât să ajungă acolo unde el pierea.

În aceeaşi zi, cu hainele şifonate şi privirea pierdută, de om nebun, Radu Noia intră în salon. Ştefan nu schiţă nici un gest. Continuă să vorbească, ca şi cum numai el şi Luana s-ar fi aflat acolo. O ţinea strâns de mână, privindu-i chipul liniştit. Tânărul Noia se aşteptase la o altă reacţie din partea acestui individ puternic. Indiferenţa şi detaşarea pe care le afişa îl făcură să ezite. Nu suporta situaţiile care-l obligau la un comportament nedemn statutului său de bărbat. O luptă corp la corp o considera mai potrivită pentru doi masculi care vânau aceeaşi femelă.

Spuse scurt, tăios:

- Ridică-te şi ieşi. Acela e locul meu.

Ştefan Escu aruncă spre nefericit o privire plină de milă. Vinovat de suferinţa şi rătăcirea Luanei, el avea tupeul, curajul prostesc, să se apropie de ea, să şi-o revendice, ca pe un bun personal, cu egoismul şi lipsa de inspiraţie de care dăduse dovadă în scurta lor convieţuire. Nu-l ura pe Noia. Nici măcar nu era gelos pe el. Neştiind să ofere Luanei dragostea şi devotamentul unui soţ cu capul pe umeri, era convins că el nu primise de la ea fericirea şi împlinirea pe care era capabilă să le ofere. Greşise, la rândul lui, de-a lungul celor şapte ani de căsnicie dar n-o dezamăgise într-atât.

Fără să-şi ia ochii de la ea, Ştefan răspunse cu calm:

- Nu zbiera că o sperii. Du-te şi-ţi ia o cafea de la automatul de pe hol, ai să vezi că te linişteşte.

Stăpânirea celuilalt punea sare pe rana deschisă a lui Radu care, preţ de trei zile, umblase ca un turbat, nu mâncase şi nu dormise, lipsise de la muncă, făcându-l pe Liga să se îndure de el şi să-l treacă, de la sine, în concediu. Măcinat de gândul că-şi

punea capăt zilelor dacă o pierdea pe Luana, se repezi spre Escu, orbit de gelozie şi neputinţă. Mai înalt cu un cap, sportiv şi bine legat, Ştefan îşi întinse adversarul la pământ înainte ca acesta să-l atingă. Îl imobiliză cu un genunchi înfipt în piept şi-i şuieră printre dinţi:

- Nu mă fă să-ţi arăt ce pot. N-am nimic cu tine dar nu mă provoca. Acum, nici eu, nici tu nu suntem importanţi. Dacă ţii cu tot înadinsul să ne „duelăm", aşteaptă până-şi revine femeia asta.

Cu mândria şifonată, Radu se adună de jos şi-o porni spre uşă. Înainte de-a ieşi, spuse scurt, fără nici o ezitare:

- Îmi iubesc soţia. Avem un copil împreună. Dacă încerci să mi-o iei, te omor.

Pentru domnul psiholog era clar că el nu va ezita să facă asta. Temperament vulcanic, copil crescut să supravieţuiască după instinct, inginerul ar fi recurs la un astfel de gest cu o naturaleţe şocantă. Tânăr, plin de viaţă şi cu speranţele renăscute, pentru Ştefan Escu o stare departe de lumea vie ar fi fost teribil de incomodă. Ca să evite catastrofa, nu putea decât să facă din acest crunt adversar, dacă nu un prieten, atunci, cel puţin, un tovarăş de suferinţă. Când un străin îţi intră în casă şi-ţi ia un bun al tău, gestul pare revoltător. Un prieten se poate servi din toate.

În timp ce Ştefan continua să stăpânească scaunul de veghe, Noia bântuia holurile aruncând priviri pierdute prin geamul uşii de la salon. Asculta vorbele celuilalt şi sufletul i se clătina de îndoieli, văzând cu câtă dragoste şi umilinţă încerca să-i readucă nevasta în simţiri. Când, într-o seară, obosit, cu cearcăne la ochi, Ştefan ieşi şi-i ceru să rămână peste noapte în locul lui, sub pretextul că are nevoie de o baie fierbinte şi de odihnă, tânărul Noia îi fu aproape recunoscător. Se aşeză lângă Luana aiurit, copleşit de sentimentul vinovăţiei, pradă unei dureri covârşitoare, îşi lăsă fruntea pe genunchii ei şi plânse în hohote, din tot sufletul. Escu îi aruncă o singură privire apoi coborî un etaj mai jos, se întinse pe o banchetă şi dormi, instantaneu, un somn fără vise.

Cea care visa era Luana. În capătul luminos al tunelului, ea zărise copilaşi durdulii, cu bucle blonde şi aripioare albe,

fluturânde, de îngeraşi. Şi-ar fi dorit să alunece mai repede, să se bucure de râsul lor sănătos, de aura ireală din jurul lor. Dar un glas de bărbat, ce se încăpăţâna să nu tacă, făcea ca drumul să-şi oprească înclinarea şi ea rămânea suspendată în întuneric, incapabilă să se mişte. Striga atunci: „Taci! Nu vreau să te mai aud. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Lasă-mă să ajung acolo unde e lumină!"

Doi bărbaţi stăteau acum în încăperea mică, unul cu capul plecat, incapabil să-l ridice, celălalt ostenit, speriat, vorbind într-una, fără rost. Nu ştia ce-ar mai putea spune, ce anume i-ar mai trezi pofta de viaţă. La început, fusese convins că numele Anielei ar fi sculat-o şi din morţi. Acum, dezarmat, sufocat de spaimă, epuizat după o săptămână de eforturi şi speranţe deşarte, nu-şi mai găsea cuvintele. Îi vedea venele străvezii pe braţele albe, slăbite, străpunse de ace duşmănoase, legate de perfuzii impersonale şi reci în menirea lor de-a o ţine în viaţă. Scos din minţi, strigă fără să mai gândească:

- Trezeşte-te, auzi? Îşi poruncesc să te trezeşti!

Radu Noia ridică privirea goală, se uită la Ştefan absent, îl văzu prăbuşindu-se în genunchi, cu mâinile încleştate ca la rugăciune.

- Te rog, Luana, revin-o printre noi!

Întoarsă lângă perete, numai şi numai din vina bărbatului ce sporovăia cu încăpăţânare, fetiţa ştiu cine-i vorbeşte. Cunoştea această voce, îi fusese, cândva, foarte dragă. Pe măsură ce-şi aducea aminte creştea, ca o altă Alice în Ţara Minunilor, se transforma din copil în femeie. Recunoscu glasul lui Ştefan, ascuns şi nevăzut în spatele zidului, care-i cerea cu fermitate să se trezească. Strigătul lui avu efect de tunet în tunelul îngust şi rece, pământul i se cutremură sub picioare, îşi pierdu echilibrul şi căzu plângând, în timp ce lumina dispărea înghiţită de întuneric.

Se ridică în bezna înfricoşătoare cu un efort supraomenesc, se întoarse cu faţa la perete şi încercă, lipsită de vlagă, să-l împingă,

să-l dărâme. „Nu pot, Ştefan. E prea greu. E un obstacol de netrecut”.

Cu mâinile lipite de zidul rece, ea continuă, cu încăpăţânare, să se opintească.

Iuliana Darie intră în salon cu două cafele aburinde. Le aşeză pe noptiera de lângă pat, se aplecă spre Radu, îi ridică fruntea căzută în piept şi-i prinse obrajii între palme.

- Copile, încearcă să te aduni, altfel ai să înnebuneşti.

Ştefan pieptăna, cu gesturi mecanice, părul frumos al Luanei. Ea se cutremură văzând disperarea din ochii lui, mişcarea absentă, lipsită de vlagă şi încredere a mâinii.

Nu-i putea lăsa aşa. Aveau nevoie de o încurajare şi ea spuse:

- Luana e sâmbure de viaţă. E născută să trăiască, într-o viaţă de om, cât noi toţi la un loc. Iubeşte orice nimic creat în lumea asta. Îi place să cânte, să danseze, muzica e viaţa ei. Ceva, din toate astea, nu se poate să nu-i trezească dorinţa de-a se întoarce.

Escu scăpă pieptănul şi în ochii lui străluci un licăr de speranţă.

- Iuliana, eşti un înger. Adu-mi, repede, un casetofon.

Spre seară, aplecaţi asupra nenumăratelor casete împrăştiate pe jos, cei doi bărbaţi se priviră îndelung.

- Cu ce începem?

Radu nu ştia ce să aleagă. El şi nevasta lui nu se potriveau în acest domeniu. Era lipsit complet de cultură muzicală. De altfel, nici nu avusese cine să i-o facă. Mătuşa care-l crescuse fusese o femeie sărmană. Banii pentru covrigul din pauză, caietele de la şcoală ori tratatele de specialitate din facultate îi câştigase cu sudoarea frunţii. De unde bani pentru mofturi? Dacă prefera o muzică, atunci aceasta era muzica populară. Luana se topea ascultând acordurile unor formaţii pe care el nu le înţelegea. Îl lăsă pe celălalt să hotărască, întrebându-se cum şi în ce moment acesta îl făcuse să-i accepte existenţa şi tovărăşia.

Atent să nu greşească, să n-o arunce într-un somn şi mai adânc, Ştefan puse una din casetele pe care le înregistraseră împreună de pe discuri, pe vremea când mai avea destulă minte

să-şi găsească timp şi pentru ea. Lionel Richie aruncă acorduri calde cu „Ballerina girl”, „Deep river woman” şi mai apoi incendie încăperea cu „Tonight will be Allright”, melodie care o făcea, de fiecare dată, să se rotească prin cameră înfiorată de încântare. Genesis şi-al lor „In too deep” aveau să-i amintească zilele pline de iubire de altădată. Pregătită astfel, după o scurtă pauză, Ştefan o lăsă pradă inegalabilului Pink Floyd.

Îi prinse degetele subţiri între palme şi aşteptă.

Ea simţi căldura mâinilor lui. Îşi privi braţele lipite de perete şi ştiu că el e dincolo, foarte aproape. Auzi muzica, îşi imagină discul rotindu-se cu devotament, pentru a-i aduce ei izbăvirea, sufletul i se umplu de emoţie şi închise ochii fericită. Îşi dori, pe neaşteptate, cu o forţă nebună, să treacă dincolo. Împinse zidul cu toată puterea iar în clipa următoare, ca o flacără stârnită din nimic, inima îi zvâcni, cuprinsă de un suflu pustiitor, când vocea îi spuse:

„ Hello!

Is there anybody in there?
Just knock if you hear me.
Is there anyone at home?
Come on now,
I hear you’re feeling down.
I can ease your pain
And get you on your feet again.
Relax!
I’ll need some information’s first
Just the basic facts
Can you show me where it hurts ?
There is no pain you are receving
A distant ship, smoke on the horizont
You are only coming through waves
Your lips move but I can’t hear what you are saying.
When I was a child I had a fever.
My hands felt just like two balloons.
Now I’ve got that feeling once again,
I can’t explain, you would not understand.

This is not how I am

I have become completely numb”.

„Aş putea muri ascultând asta, îi spusese cândva lui Ştefan, sau aş putea trăi veşnic, doar să ascult”.

Îl auzea traducând sporadic, îngânând cuvintele ca o ultimă speranţă.

- „Salut! Este cineva acolo? Fă-mi un semn dacă mă poţi auzi. Este cineva acasă? ... Aud că te simţi rău. Eu pot să-ţi uşurez suferinţa şi să te pun din nou pe picioare. Relaxează-te... Poţi să-mi arăţi unde te doare?... Ceea ce simţi tu nu este durere. Când eram copil, am avut febră. Mâinile mi le simţeam ca două baloane. Acum, am din nou acel sentiment. Nu pot să-l explic, nu ai înţelege... Nu aşa sunt eu, am devenit confortabil de amorţit...”

Întunericul începu să se sfâşie, făcând ca pământul să vuiască şi raze de lumină se prăbuşiră peste ea, orbind-o. Se clătină, zidul de piatră trosni şi se făcu bucăţi iar ea căzu, pentru încă un timp, în partea plină de viaţă a lui.

Deschise ochii pe neaşteptate. Ştefan îi văzu pleoapele ridicate şi nu realiză că această cortină, ridicată după atâtea şi atâtea aşteptări, înseamnă împlinirea rugilor lui fierbinţi. Privea în ochii ei negri cu adoraţie, cu gândurile împrăştiate în amintirile unei vieţi trecute. Luana îi zâmbi, ştiind că s-a întors acasă. Lumina zilei o făcu să clipească şi-atunci el se dezmetici, înţelese miracolul, se prăbuşi lângă ea şi începu să plângă.

- Draga mea, minunea mea, te-ai întors!

Fără ca Luana să bage de seamă, Radu se ridică anevoie, chinuit, bolnav, la marginea unei prăpăstii de care nu ştia cum să se ferească. Se îndreptă spre uşă gârbovit, ca un bătrân blestemat de Dumnezeu să trăiască o mie de ani şi părăsi încăperea bănuind, cu groază, ce-i va aduce ziua de mâine.

* * *

Au ieşit la braţ. Luana tremura şi se lipea de el, ştiind că orice pas greşit o va face să se prăbuşească. Pe partea cealaltă a străzii Radu îi urmărea, aşteptând ca ea să-i arunce măcar o privire. Au urcat în maşină şi-au dispărut, fără ca soţia lui să-i sesizeze prezenţa.

Ajunşi acasă, Sanda le ieşi în cale gata de orice sacrificiu. Micuţa Aniela, bine instruită să nu-şi supere mama întoarsă acasă după o lungă suferinţă, îi ieşi în cale privind-o cu ochii mari. Îi văzu faţa ca de ceară şi-i simţi neputinţa, îi ură bun venit, aşa cum o învăţase bunica, o sărută pe obraji cu buzele dulci de copil şi fugi să se joace.

Ştefan o ajută să se întindă în pat şi-o întrebă dacă vrea să mănânce. Femeia nu răspunse. Se lovise de îndărătnicia ei de-a nu vorbi imediat după ce-şi revenise. Neştiind ce şi cât îşi aminteşte din cele ce i s-au întâmplat, îşi petrecu zile întregi povestindu-i, cu o grijă atentă, înşiruirea de evenimente prin care trecuse. Rezemată de perna moale, Luana fixa un punct al camerei, părând că nu aude ceea ce-i spunea. Ştefan persista în a-i vorbi, în a spera c-o va revedea plină de viaţă ca înainte, cu doza de răbdare pe sfârşite.

Când el pleca, bolnava se simţea pierdută. Se ascundea sub aşternut, refuzând orice comunicare. Cu chiu, cu vai, Sanda reuşea s-o facă să mănânce din farfuria cu supă. Aniela se uita la ea de după uşă, întrebându-se când se va face sănătoasă.

Cu timpul, Ştefan descoperi la Luana anumite reacţii faţă de întâmplările ce i se relatau. Atunci când vorbele lui îi provocau bucurie, ea clipea des şi lăsa privirea în jos. Când, dimpotrivă, suferea, îşi încrunta sprâncenele iar Ştefan se aştepta să-i ceară, mânioasă, să se oprească. Dar Luana voia să ştie. O dată ce soţul ei îşi încheiase spovedania păcătoasă de la telefon, ea căzuse într-un somn adânc, ce-i amintise toată viaţa de până atunci. Marcată de suferinţă şi dorinţa de răzbunare, completase visul cu o pedepsire a vinovatului care n-avea nimic în comun cu realitatea. Revenită la activităţile zilnice, nu mai ştiu ce e adevăr şi ce nu în

viaţa ei. Bolnavă, dezorientată şi lipsită de puterea de-a merge mai departe, se cufundase într-o adormire de moarte iar singurul care mai crezuse într-o întoarcere fusese Ştefan. Bărbatul pe care ea îl înşelase. Ar fi dat orice să afle că partea reală a visului nu cuprindea şi infidelitatea lui Radu. Deşi numele lui o făcea să-şi iasă din minţi, nu-l putea urî întru totul. Reprezentase unealta împlinirii pedepsei divine. Uneori, Dumnezeu întârzia să-i lovească pe păcătoşi dar niciodată nu uita să o facă.

Continuând să-şi consume nervii şi timpul vorbind fără să fie luat în seamă, să fie primit cu o muţenie îndărătnică, obosit şi ajuns la capătul puterilor, Escu îşi ieşi din fire.

- M-am săturat, Luana. Îţi stau dinainte, cu toată răbdarea lumii adunată peste mine, de prea multă vreme. Îţi baţi joc de sentimentele mele, de munca Sandei dar cel mai grav e că-ţi râzi de un copil nevinovat, care are nevoie de tine, făcând-o pe extraterestra căzută din cer. Am luptat cu moartea să te aduc înapoi. Nu crezi că e suficient? Ce mai vrei de la mine? Ştiu că suferi, că te simţi nefericită dar fericirea, ca element în sine, nu există. E doar o stare de spirit, ambiguă şi de moment, creată de eul nostru interior, la impulsul unei trăiri subiective. Unii se cred fericiţi atunci când privesc marea ori cerul înstelat al nopţii. Alţii încearcă această simţire alături de cineva care, într-un moment anume, le induce o stare de bine, de încântare, de plăcere sau repaus. Pentru ca toate astea, la un loc, să poarte un nume, un om, ca şi noi, i-a spus fericire.

Luana îşi aruncă privirile spre el.

- Cine aştepţi să-ţi creeze acest simţământ? Sanda? Te iubeşte, desigur, dintr-un instinct matern, normal şi biologic care, vei vedea, se va diminua cu timpul. La şaptezeci de ani, ea nu va mai sări în lac după tine. Va considera că e timpul să ştii să înoţi. Aniela? Prima dată când nu-i vei îndeplini un capriciu te va renega. Un bărbat? Luana, nu căuta în bărbatul care îţi intră în viaţă tatăl pe care nu l-ai avut, de care nu te-ai bucurat şi ale cărui lipsuri şi ieşiri din decor nu le-ai cunoscut! Nimeni nu te poate iubi mai mult decât tu însăţi. Nici măcar eu... Mi-ai distrus viaţa, m-ai făcut să sufăr cum nici n-am visat vreodată, mi-ai închis

orice portiţă spre tine măritându-te, mult prea curând de la despărţirea noastră, cu primul care ţi-a ieşit în cale... M-ai înşelat, Luana!

Nu-şi propusese să-i spună asta dar, în timp ce vorbea, îi văzu lumina din ochi, acea sclipire fermecătoare plină de viaţă, de altă dată, şi-o lovi.

Ea nu se aşteptase la aşa ceva. Primi vorbele lui în plin şi se prăbuşi. Începu să plângă în hohote, îngânând printre sughiţuri:

- N-am vrut, Ştefan, îţi jur! Te rog să mă ierţi! Eram supărată pe tine, pe viaţă, pe tot. Băusem câteva pahare, a fost o rătăcire din care m-am trezit prea târziu. Eu...

Ştefan o opri.

- Nu vreau să ştiu.

Dar ea dorea să se explice, să-şi descarce conştiinţa care, o dată mânjită, nu mai putea fi spălată.

- Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! A fost o nebunie, un blestem! Bărbatul acela e mort.

- Ce-ai făcut? L-ai înjunghiat când ţi-ai venit în fire?

Luana izbucni în râs, amestecă plânsul cu râsul, îi sări în braţe şi-l strânse cu putere la piept, gata să revină la o viaţă normală.

- Tu mă iubeşti, Ştefan. Tu poţi să mă faci fericită. Tu şi cu mine!

Ar fi fost complet neinspirat să pună preţ pe vorbele ei aruncate într-un moment de exaltată revenire. Se aruncase în braţele lui ca înecatul scos la mal, plin de recunoştinţă că fusese readus la viaţă.

O dorea. O dorise întotdeauna. O iubea din toată inima şi-o aştepta cu toată puterea şi răbdarea sufletului său chinuit dar nu voia să profite de nesiguranţa şi dezorientarea în care se afla. Fetiţa palidă, încercănată, invizibilă în perna mare care-i susţinea capul cât un pumn, nu-i inspira decât milă. O voia înapoi femeie, plină de zvâcnirea ameţitoare şi pasiunea unică, mamă responsabilă pentru Aniela şi viitorul lor copil, soţie şi prietenă devotată. Tânjea după o viaţă nouă pe care n-o vedea împlinită decât alături de ea. Păcatul, plecarea precipitată şi de

autopedepsire a lui Radu, reprezenta o şansă pe care nu era prost să o piardă dar trebuia să aibă răbdare şi mult tact. Nu se îndoia că, mai devreme sau mai târziu, atunci când va fi nevoită să se întoarcă la rutina de zi cu zi, Luana va constata că-şi mai iubeşte încă bărbatul. Că în ciuda suferinţei pe care i-o provocase, sentimentul de afecţiune adânc înrădăcinat persistă. Va trece prin tot felul de negări şi resentimente, îl va urî şi-l va iubi, îl va alunga şi-l va dori înapoi, în egală măsură. Trecuse prin aşa ceva. Ştia, cu exactitate, ce urma să se întâmple în inima şi mintea Luanei. Pentru el fusese simplu, pentru el existase ea şi numai ea, femeia firavă, însă, ce se pregătea să înceapă o nouă viaţă, avea să lupte cu nenumăratele comparaţii provocate de existenţa celor doi bărbaţi. Nu avea să-i fie uşor dar lui nici prin cap nu-i trecea să se retragă, să piardă o astfel de ocazie. Avea dreptul la ea. Pentru a mia oară, în faţa lui Dumnezeu Luana era a lui!

Când se desprinse de ea, ştiu că se impune, pentru amândoi, o clipă de răgaz. Îşi neglijase îndatoririle de la cabinet şi era restant cu somnul. Simţea o nevoie imperioasă de odihnă, de detaşare. Va dormi şi se va relaxa în vreme ce Luana, prea mult timp absentă, îşi va relua îndatoririle. Nu imediat şi nu toate. Va trasa sarcini precise Sandei şi Iulianei.

În ziua următoare, în timp ce Luana îl aştepta ca pe Dumnezeu şi el nu mai venea, vizită familia Darie. Ca de obicei, Victor nu era acasă şi nevasta lui nu se dădea de ceasul morţii din această pricină. Nu reuşi să-şi înfrâneze gândul că, dotată cu o astfel de înţelegere şi răbdare, fosta lui soţie s-ar fi aflat şi acum lângă el, iar tot zbuciumul de roman de până acum probabil că l-ar fi citit împreună, umăr lângă umăr, într-o carte. Iuliana îl servi cu o ceaşcă de ness dar el refuză cu o expresie neînfrânată de oroare.

- Te rog, fără cafea!

Venise cu indicaţiile clare şi femeia le notă în minte ca o secretară conştiincioasă. Urma s-o viziteze pe Luana, s-o scoată la plimbare, să-i vorbească despre evenimentele nefericite cu naturaleţea, blândeţea şi fineţea de care era în stare iar mai apoi avea să-l aducă pe Sergiu să se joace cu Aniela şi astfel să-şi apropie prietena de copilul de care se înstrăinase. Deşi uitase să o

roage, doamna Darie ştia că numai oboseala îl făcea să fie lipsit de politeţe.

Ştefan făcu gestul să se ridice dar Iuliana îl opri.

- Să nu renunţi la ea. N-o lăsa să se întoarcă la o viaţă nenorocită. Voi doi trebuie să fiţi împreună. Îmi dau seama că nu vrei să profiţi de slăbiciunea ei de moment dar nu te îndepărta prea tare. Cine ştie de ce mai e în stare!

- N-am să fac asta dar s-a terminat cu dădăceala. E pe picioarele ei acum. Drumul pe care şi-l va alege, de azi înainte, e cel pe care va merge până la sfârşit. Nu pot, nu vreau să stau lângă ea ca un sprijin permanent, comandându-i şi supraveghindu-i orice mişcare. Într-o zi s-ar răzvrăti din nou iar mie mi-ar fi foarte greu s-o ştiu alături fără să mă fi ales cu detaşare şi din toată inima. Numai la barza chioară Dumnezeu îi face cuib. Nu e cazul ei.

În zilele următoare, după indicaţiile primite, Iuliana coborî bolnava din pat şi-o obligă la diferite activităţi. Sanda îi ţinea isonul, micuţa Aniela, zburdalnică şi jucăuşă, li se încâlcea printre picioare. Protestele vehemente ale Luanei, dornică de-a se complace în situaţia de suferindă căzută la pat, rămaseră fără ecou. Invoca numele lui Ştefan şi amenința că-l va chema să-i ia nebunele de pe cap. Apoi îl învinuia c-o părăsise, lăsând-o pradă chinurilor şi dezorientării şi căuta fel de fel de pretexte pentru a se închide în camera ei. După zece zile, mânată de o pornire nedesluşită, Luana se alătură Sandei în bucătărie, se aşeză pe un scaun şi-o întrebă dacă are nevoie de ajutor.

- Deocamdată, nu. Mulţumesc.

Privi în jur.

- Unde-i fetiţa?

Aniela fusese înscrisă la grădiniţa cu program prelungit din cartier şi ea nu ştia. Cât de departe, de inexistentă fusese în viaţa propriului copil! Împlinise, deja, trei ani şi Luana nu putea număra măcar jumătate din acest timp ca fiind petrecut împreună. Se jucaseră atât de puţin amândouă, îi spusese atât de puţine poveşti! O rugă pe Sanda să-i povestească momente din viaţa acestui suflet, acestui trup căruia îi dăduse viaţă şi ascultă emoţionată năzdrăvăniile şi şotiile de care fusese fiica ei în stare. Hotărî să se

implice în viaţa copilului, să-i acorde în exclusivitate timpul liber pe care-l avea din belşug la dispoziţie, să-şi ia în serios rolul de mamă pe care-l dorise mai mult decât orice.

În jurul orei patru după-amiază, Sanda coborî să aducă fetiţa acasă şi Luana se apropie de fereastră s-o urmărească cu privirea. Întinse mâna şi-o lipi de sticla transparentă, să atingă umbra copacilor goi, dezgoliţi de frunze, imagine în oglindă a sufletului ei pustiit. Se întrebă ce va face. Pe ce drum va apuca şi care era calea cea mai bună de urmat. În ciuda prezenţei permanente a Sandei, a prieteniei devotate a Iulianei Darie, se simţea singură, dezorientată şi părăsită. Se gândea tot timpul la Ştefan, bărbatul unic prin iubirea ce i-o purta, prin frumuseţea sufletului şi a gândului, căreia îi era înzecit datoare pentru răbdarea şi fidelitatea cu care o aştepta. Lui îi datora viaţa. El era responsabil pentru speranţele ei renăscute.

Privirea visătoare, umbrită de tristeţe, îi alunecă peste tulpinile îngheţate ale copacilor şi-i căzu pe trupul gârbovit, aplecat de gânduri, al nefericitului Radu Noia. Stătea pe gărduţul din jurul blocului cu haina descheiată, fluturată de vântul rece al începutului de iarnă. Părul frumos, de culoarea castanei, în care ea, ameţită de iubire, îşi cufundase degetele de atâtea ori, îi cădea acum neîngrijit, crescut fără măsură, peste chipul obosit. Inima i se frânse de o suferinţă cruntă. Îl ura. Nu voia să-l vadă, să-l audă, să ştie de el. Îi contesta existenţa, calitatea de om. Simţi o dorinţă nebună să facă ţăndări fereastra şi bucăţile de sticlă, tăioase, ucigaşe, să cadă asupra lui sfârtecându-l, reducându-l la tăcere pentru totdeauna. Îl voia pierdut, întins la pământ, produs al frunzelor moarte, suflet al iadului. Să-l uite, să nu-l mai iubească. Să nu-l mai ştie acolo, atât de aproape de ea, martor al noii vieţi pe care încerca să şi-o clădească.

Când Sanda apăru cu fetiţa în capătul aleii, Aniela se repezi spre tatăl său cu o bucurie fără margini iar el sări de pe gard şi-o strânse la piept, sufocat de o dragoste sfâşietoare. Pentru Luana, momentul întâlnirii celor doi avu efectul unei lovituri de cuţit. Se prăbuşi lângă fereastră răpusă, copleşită de o cascadă de lacrimi.

Obligat de iubirea pentru soţie şi copil, de greşeala pe care o dorea iertată şi îndreptată, de existenţa lipsită de sens şi valoare în afara lor, Noia venea zilnic, după terminarea programului, să-şi ocupe locul de veghe şi ispăşire. Luana nu suporta să-l ştie acolo. Sanda, orbită de resentimentele împotriva acestui individ, intrat în viaţa fetiţei ei doar să-i aducă nenorocirea, se agita prin casă spumegând de furie. Micuţa Aniela, rănită de vorbele grele aruncate împotriva părintelui său, turna gaz pe foc luându-i apărarea, plângând şi cerându-l înapoi acasă. Exasperată, Sanda îl sună pe Ştefan. Speriată, alarmată, fără să explice ce catastrofă se întâmplase, strigă după ajutor cu o vehemenţă care-l făcu pe acesta să-şi amâne ultima şedinţă de terapie şi să dea fuga să oprească dezastrul. În clipa în care îl văzu pe inginer postat în faţa blocului, înţelese despre ce era vorba. Urcă agale scările şi opri tirada înspumată a Sandei încă din pragul uşii. Cel cu coarne nu era chiar aşa de negru. Bărbatul avea tot dreptul să-şi vadă copilul şi nimeni nu-l putea opri, dacă asta îi era dorinţa, să înnopteze singur, disperat şi-al nimănui, în orice loc de pe faţa pământului pe care şi-l alegea pentru o astfel de suferinţă. Ceru cu insistenţă Sandei să-şi înfrâneze pornirile, care nu făceau altceva decât să accentueze starea de mâhnire a fetiţei şi-a Luanei. Femeia se retrase în bucătărie, cuminte şi ascultătoare iar el împinse încet uşa de la dormitor. Rezemată de perne, cu braţele strânse sub piept, pregătită din vreme cu un botic nostim, ce voia să arate de departe o teribilă supărare, Luana, încadrată de buclele strălucitoare, îl ameţi cu frumuseţea chipului ei. Se rezemă de tocul uşii să-şi tragă sufletul, să se dezmeticească şi să nu-i cadă la picioare, făcând-o în acest fel să se îndrepte către el mai înainte de-a fi pregătită pentru asta. Se apropie de pat cu teamă, cu o nesfârşită grijă, se aşeză lângă ea tremurând, simţind cu toată fiinţa cum inima îi bate nebuneşte.

Luana rămase ţintuită în poziţia de copil amărât până când el avu curajul să vorbească.

- De ce eşti supărată?

Ea îi întoarse o privire aprigă, plină de ciudă. Ochii mari, negri, vii şi luminoşi, aşa cum alta nu-i avea, l-au primit în adâncul lor şi el a tresărit cu o nespusă fericire.

- Nu vorbesc cu tine.

Îi veni să râdă. Trăiseră împreună atâtea momente de supărare că unul, în plus, nu mai conta. Aştepta doar, cu toată fiinţa, cu toată viaţa, clipa unică şi mistuitoare a împăcării. Ar fi vrut să-i mângâie părul, faţa albă şi dulce iar mai apoi, liber şi nestăvilit, s-o iubească, mânat de dorinţa adunată atâta amar de vreme. Îi era frică, o teamă cumplită, să se întrebe dacă va mai trăi vreodată un astfel de răsfăţ.

Inima Luanei tresări când trupul lui puternic, masculin, arcui salteaua şi-o făcu să alunece spre el. Privi cu sete chipul frumos, conturul delicat şi plinătatea buzelor trandafirii, obrazul neted, curat, ochii negri, inteligenţi şi calzi, cufundaţi în sufletul ei cu nenumărate promisiuni şi înţelesuri bărbăteşti.

Nu era pregătită pentru astfel de trăiri. Nici pentru acelea provocate de celălalt, cu încăpăţânarea şi vehemenţa de a sta proţăpit, zi de zi, sub fereastra ei. Simţămintele îi erau amestecate, gândurile lipsite de contur, îl voia pe Ştefan aproape dar nu cu ea, pe Radu în iad, dar nu mort.

- Te-am necăjit cu ceva?

Îi plăcea vocea lui. Mai înainte de toate, o vrăjise cu tonalitatea joasă, hotărâtă, a glasului. În timpul dansului, acel prim dans menit să-i aducă împreună, îi vorbise întruna. Ea căutase zadarnic, în semiîntunericul din cameră, să-i mai zărească o dată chipul. Acea frumuseţe care, preţ de o clipă, cât fusese lumina aprinsă, îi tăiase suflarea.

O zăpăcea apropierea lui. Îl dorea, cu slăbiciunea femeiască înnăscută, ori cu trăirile pornite din recunoştinţă sau din dragoste... nu mai ştia. Sări din pat plină de sentimente contradictorii iar bărbatul simţi tot zbuciumul sufletului ei chinuit. O înţelegea atât de bine! Îi cunoştea simţămintele şi pornirile, ar fi dat orice să poată fi altfel decât era, să profite de toate astea şi s-o întoarcă în casa lui. Se ridică ostenit şi sătul de bunul-simţ, ce mustea în el gata să-l înece.

- Ai nevoie de o ieşire, de o evadare din decor. Iuliana te invită s-o însoţeşti la Sinaia.

- Nu vreau nici o evadare.

- Atunci, ce vrei?

Ea privea pe fereastră, cu pletele lungi, aurite, arcuite peste spate. Ştefan nu-şi putea lua ochii de pe silueta ei, amintindu-şi lungile dezmierdări de odinioară, nopţile petrecute la adăpostul cascadei încolăcite. Avusese o zi plină, obositoare şi totuşi găsea resurse să viseze, s-o admire şi s-o dorească. De ce femeia asta avea o astfel de putere asupra-i, renunţase de mult să se mai întrebe.

- Luana, trebuie să vorbim. Aşază-te lângă mine.

- Nu vreau să stau lângă tine. Nu pot...

Cât de uşor i-ar fi fost s-o ia în braţe, să-i lipească trupul de-al lui, s-o ia acasă şi acolo să le fie bine, să-şi refacă viaţa şi să-şi clădească fericirea!

- Pot să-ţi dau un sfat?

Luana oftă şi dădu din cap afirmativ.

- Pleacă la Sinaia cu Iuliana. Ţi-a fost mereu alături. N-ar fi frumos din partea ta s-o refuzi. Puteţi merge însoţite de copii. E o ocazie să te apropii de Aniela. La întoarcere îţi vei da demisia şi-ţi vei căuta un alt loc de muncă. Până aici, ai vreo obiecţie?

Avea. Era sătulă de prezenţa femeilor, îşi dorea un bărbat, pe el, s-o alinte, s-o facă din nou să se simtă dorită. Vroia să se întoarcă în casa lui, plăcută şi liniştită, să-şi repare acolo greşelile, să-şi afle tihna şi împlinirea ca femeie şi ca mamă. Cu duşmănie, acea Luana din interior, ascunsă bine în adâncul conştiinţei sale, râdea de ea ştiind că n-o va lăsa să facă asta. De fiecare dată când avea să se afle în braţele lui, vocea ei tăioasă îi va strica bucuria, aruncându-i în faţă păcatul.

Ar fi vrut să-i poată spune ce gândeşte şi el s-o ajute să scape de această demonică prezenţă. Să-i ameţească judecata, s-o facă să uite, să-i spună că nu conta, că o iubea oricum.

- Ştefan...

El o opri, ca şi cum ar fi ştiut ce-i trece prin minte şi nu era momentul să discute despre asta.

- Gata, acum. Vom mai vorbi când te întorci.

La Sinaia a plouat continuu preţ de trei zile şi copiii au fost nevoiţi să se joace în camera de hotel. Luanei i-a fost peste puteri să nu arate că se plictiseşte. Iuliana sperase ca ea să se poată deschide, profitând de aceste momente petrecute singure. Aştepta să i se ceară un sfat, ori o părere, s-o vadă că încearcă să-şi pună ordine în idei. Doamna Noia se încăpăţâna să tacă şi Iuliana se simţea mâhnită de această prietenie căreia Luana nu-i acorda importanţa cuvenită. În a patra zi au ieşit la plimbare, în ciuda noroiului care li se lipea de ghete. Copiii au alergat ca bezmeticii, chiuind şi urlând din tot pieptul. Deşi se murdăreau ca purceii, Iuliana îi lăsă să-şi facă de cap.

Mai mult decât puii cei zburdalnici, o preocupa femeia de lângă ea căreia, la întâlnirea cu muntele uriaş şi brazii, i se umeziră ochii.

- La ce te gândeşti, Luana? Spune-mi ce-ţi trece prin minte.

Ar fi vrut să-i spună adevărul, să se destăinuie, să scape, într-un fel oarecare, de povară. Dar Iuliana întruchipa perfecţiunea, idealul feminin şi ea nu avea curajul să se pună în postura celeilalte părţi a monedei. În timp ce doamna Darie acceptase lipsa permanentă a tovarăşului de viaţă, îi respectase şi apreciase efortul, ea îşi bătuse joc de munca soţului ei, îl înşelase, ca ultima stricată. Şi cu cine! Cu Rosti Seneg, cel pe care susţinuse, sus şi tare, că-l urăşte şi dispreţuieşte.

- Dacă nu-mi vorbeşti despre frământările tale, de mâine nu-ţi mai trec pragul casei.

Luana o privi cu ochi mari, neîncrezătoare. Căutătura severă a femeii o făcu să înţeleagă că vorbea serios. Îşi căută cuvintele dar nu ştiu cum să înceapă. Se aşeză pe buturuga umedă a unui copac şi îşi prinse faţa în palme.

- Nu ştiu cum să încep. Mi-e frică şi mi-e ruşine să-ţi spun.

- Dacă e ceva din trecut, nu mă interesează. Vreau să ştiu ce planuri ai în legătură cu viitorul.

- Viaţa mea e marcată de trecut. Nu pot privi înainte fără să nu mă uit, de nenumărate ori, în urmă. Greşelile mă urmăresc şi se răzbună.

- Poţi să-mi vorbeşti despre ele?

- Nu fără să apar în ochii tăi cea mai păcătoasă dintre femei.

Intuind rostul acestor vorbe, Iuliana nu insistă dar simţi o dorinţă nestăvilită de-a se răzvrăti împotriva acestei femei care făcea să se învârtă totul în jurul ei. Avea, la rândul ei, o viaţă, un zbucium şi nimeni nu părea să bage de seamă asta.

- Dacă ţi-aş spune că m-am săturat să-l aştept pe Victor, că m-am înstrăinat de el şi că nici măcar nu-mi pasă unde e şi ce face, c-am obosit să spun poveşti, noapte de noapte, să aşez şi să strâng masa, să calc şi să spăl, zi de zi, ca şi cum asta ar fi singura mea pricepere, că în nopţile lungi, sufocată de singurătate şi de lipsa de iubire, îmi vine să las totul baltă, să fug afară şi să caut în întuneric un suflet, oricare, un trup, oricum, numai să-mi umple golul din viaţă, cât de păcătoasă ţi-aş părea? De ce mă priviţi cu toţii ca şi cum aş fi o sfântă sau o martiră şi uitaţi că sunt, la rându-mi, o femeie, o femeie ca şi tine, Luana? Vreau să mi se întâmple un accident şi să cad în comă, să staţi lângă mine, să vă zbuciumaţi şi să realizaţi că exist. Îmi doresc să fac o prostie, o mare prostie, care să-l trezească pe Victor, să-i aducă-aminte că m-a iubit, că poate mă mai iubeşte încă, că sunt nu numai nevasta şi mama copilului lui, ci o femeie, cu dorinţi şi slăbiciuni, ca oricare altă femeie din lume. Ce-ai făcut, Luana, care ţi-e păcatul? I-ai amintit că trăieşti, că ştii să iubeşti, că ai ce oferi? L-ai făcut să te dorească înzecit, înmiit, până la sfârşitul lumii, cu o dragoste de care nu se credea capabil? Pentru asta suferi, te chinui, te crezi pedepsită de Dumnezeu şi consideri că viaţa te-a răsplătit cu aceeaşi monedă?

Iulianei îi era uşor să vorbească astfel, să se răzvrătească din afara terenului de joc pe neîmplinirile din viaţa ei. Să fie erou fără să fi participat la luptă. Nu cunoştea gustul amar de după, reproşul de-o viaţă. Îşi dorea să fugă dar n-o făcea. Se ascundea la pieptul lui Victor liniştită, fericită că nu avea curajul să-şi complice viaţa. La adăpostul acestei siguranţe, nici nu va greşi vreodată. Va continua să-şi ducă crucea, să-şi plângă de milă şi atât. Pentru Luana nu era la fel de simplu. Se născuse cu o fire aprigă, pătimaşă, al cărei tribut trebuia să-l plătească. Ceva, însă, din toată

discuţia, îi uşurase sufletul. Prezenţa Iulianei, femeie ca şi ea, capabilă de aceleaşi trăiri, nu-i mai păru atât de angelică. Porniră să alerge alături de copii şi Luana se întoarse acasă cu bateriile încărcate, aşa cum nu sperase.

Cu două zile înainte de expirarea concediului medical, ea intră în biroul lui Daniel Liga. Îl găsi cufundat în hârtii. Când o văzu, se lumină de o bucurie sinceră şi se ridică în picioare.

- Doamnă Noia! Ce bine-mi pare să vă văd! Mi-aţi creat nişte emoţii cumplite. V-aţi revenit? Cum vă simţiţi?

Impresionată de reacţia lui, nu ştiu cum să-i spună că pleacă. Directorul se interesă de sănătatea ei, o asigură că nu e nici o grabă să vină la muncă şi-o informă, pe un ton ce nu lăsa nici o îndoială, că, între timp, apăruse şi documentul dispărut într-un chip misterios. Luana îi întinse demisia cu părere de rău. Liga o citi şi nu se miră deloc de ceea ce conţinea.

- Acum, că plecaţi, stimată dpamnă, pot să vă vorbesc deschis. V-am apreciat întotdeauna. Sunteţi o femeie extraordinară. Îmi pare rău că nu v-am putut spune asta atunci când aţi avut nevoie de astfel de încurajări. În viaţă, nimic nu e aşa cum ar trebui să fie iar conjunctura e vinovată, de cele mai multe ori, de toate nedreptăţile. Vreau să fiţi convinsă că vă doresc tot binele şi toată fericirea din lume.

Luanei îi dădură lacrimile. N-ar fi plecat de acolo, nici într-o mie de ani dar n-avea de ales.

- Vă mulţumesc pentru vorbele frumoase. Nici nu ştiţi ce rău îmi pare că trebuie să fac asta.

Când cineva ciocăni în uşă, Liga uită să răspundă. Nuţa Cordel intră fără să aştepte încuviinţarea directorului şi îşi aruncă surâsul strâmb înăuntru.

- Permiteţi?

Daniel Liga oftă şi lăsă privirea în jos. Luana simţi că o învăluie un suflu de gheaţă.

- Domnule director, mi-am văzut subalterna urcând la dumneavoastră şi m-am gândit, acum când mai are doar două zile până să se prezinte la serviciu, că e momentul cel mai potrivit să punem lucrurile la punct.

Bărbatul se aşează pe scaun, vădit plictisit.

- Nu vă mai bateţi capul. Mergeţi şi vă vedeţi de treabă. Doamna Noia ne părăseşte. Şi-a dat demisia.

Nuţa Cordel se uită la el buimăcită.

- Nu înţeleg.

Directorul îşi pierdu răbdarea.

- Ce nu pricepi? Vrea să plece.

Cordel clipi des, aiurită. Nu putea accepta că îndelungata aşteptare, plină de planuri şi măsuri severe, fusese în zadar.

- Domnule director, aşa ceva nici nu intră în discuţie. Femeii ăsteia nu i se vor mai face toate mofturile. Acum, când ne-am lămurit cu toţii cum stă treaba, trebuie să luăm atitudine împotriva ei. De fapt, de asta am şi venit. Întâi de toate, vreau control absolut asupra doamnei Noia.

Năucit de vorbele ei, bărbatul o privi interzis.

Ghionoaia, departe de realitate, cu părul tapat exagerat şi cu o pălărie înfiptă deasupra, continua să turuie.

- Vreau s-o mutaţi la mine în birou, acolo unde, de altfel, îi e locul. Peretele, ăla, despărţitor, n-are nici un rost, trebuie să dispară. Să stăm la aceeaşi masă, cot lângă cot, să văd ce face, cum face, să-i dau de lucru pentru că eu, vă spun, în ritmul ăsta voi claca.

Ea şi familia ei, dar nu mai avu timp să spună pentru că, exasperat, Liga strigă la ea:

- Doamnă, opriţi-vă!

Nuţa Cordel probabil că-şi lăsase mătura la uşă pentru că aducea tare bine cu un anumit personaj. Se uită spre Luana.

- Vei face numai ce spun eu, ai auzit? M-am spetit, până acum, făcându-ţi munca. Eu nu sunt dactilografă, sunt şefă, auzi? Şefă şi mă vei trata ca atare. Domnule director, am listat o nouă fişă a postului. Dacă vreţi s-o citiţi, e pertinentă şi reflectă cu exactitate îndatoririle unei referente.

Îi întinse foaia. Directorul se uită la ea îndelung apoi spuse răspicat, în liniştea ce se aşternuse:

- Cucoană, eşti cretină? Nu înţelegi că şi-a dat demisia?

Cu ochii roşii, refuzând să accepte, femeia se repezi la Luana.

- Nu pleci nicăieri, auzi? Cine, naiba, te crezi, regina Angliei? Îţi imaginezi că în altă parte vor mai cădea toţi pe spate de dragul tău, ca aici, că vei găsi un alt prost care să te ia nevastă, să te alinte şi să te ţină în puf? Poimâine vii la treabă şi-ţi preiei îndatoririle. Domnule director... Domnule Liga..., - dădu în bâlbâială -,...Daniel, nu-i semnezi nici o hârtie!

„Daniel" rămase cu gura căscată.

Luana nu mai putu suporta. Se îndreptă spre uşă şi-o deschise. Nuţa Cordel se aruncă spre ea.

- Rămâi pe loc!

Îi plăceau filmele cu Chuck Norris. Mişcările lui de felină, arcuirea trupului, atunci când se bătea. Cel mai mult, însă, o impresiona acea lovitură cu piciorul, din rotire, direct în faţa adversarului, pe care regizorul, pentru a-i mări efectul, o derula cu încetinitorul. Visase cu ochii deschişi, de nenumărate ori, atunci când scorpia o jignea, s-o pună la punct astfel. Acum, din pragul uşii, aflată la răscruce de drumuri, ea îşi închipui încă o dată gestul. Se văzu ridicând piciorul, rotindu-se, pălmuind cu talpa, în plin şi cu sete, obrazul bubos şi negru al Nuţii Cordel. Îşi imagină negul oribil, plin de păr, de care madam Cordel ar fi dat orice să scape, sărindu-i din barbă şi pălăria cocoţată prosteşte în vârful capului rostogolindu-se după el. O lăsă în biroul directorului să-şi primească pedeapsa, fericită s-o ştie dispărută din viaţa ei.

În aerul rece de afară, pe cărarea albită de prima zăpadă, se simţi liberă, stăpână pe voinţa sa. Ştefan o aştepta rezemat de maşină, înalt, frumos, elegant şi numai al ei. Se opri în faţa lui şi-l privi adânc în ochi.

- Îţi mulţumesc. Pentru tot.

O prinse de mână şi-o lipi de el. Luana se cuibări la pieptul lui, îi auzi inima bătând şi speră, din tot sufletul, cu tot infinitul, că va găsi calea să se întoarcă la el.

* * *

Continuarea - in librariile din Iasi